

HARLEQUIN®

Бестселър

Джоан РОС

В КЛОПКА

*Двама души се стремят
към старинна
корона.*

ДЖОАН РОС В КЛОПКА

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Двама души искат да се доберат до старинна корона, обсипана със скъпоценни камъни.

Сара Медисън за нищо на света не може да се нарече мошеник. Вярно е, че известно време се е занимавала с фалшифициране на шедьоври на живописиста, но мотивът ѝ сега е — отмъщение.

Ноа Ланкастър, който се представя за експерт в областта на изкуството, се стреми към безценната корона по съвсем други причини.

Сара възнамерява да извърши кражбата на века, без да разбере как неусетно са откраднали сърцето ѝ...

ПЪРВА ГЛАВА

Определено има нещо в живота на престъпника, реши Сара Медисън, докато се обличаше за работа.

Никога не бе мислила кой знае колко по този въпрос, но сигурно, ако я бяха попитали, щеше да отговори, че престъпните занимания те превръщат в човек с неспокойно шарещи очи и мрачно стиснати устни, който непрекъснато се оглежда зад гърба си дали някой не го преследва. Ала в нейния случай този образ със сигурност не се бе материализирал. Напротив, никога не се бе чувствала по-добре, отколкото през последните шест седмици, откак започна необичайната ѝ връзка с Малкълм Бренд.

Дори Дженифър бе забелязала промяната и се изказа върху нея снощи, докато делеяха скромната си вечеря от макарони със сирене. Сара едва се сдържа да не открие пред сестра си тайната, че много скоро ще вечерят филе миньон. Но Дженифър никога не се бе славилa с дискретност. Стигаше да изтърве една дума пред нея, и след малко ФБР вече щеше да чука на вратата.

— Още една седмица — прошепна тя и отметна кичур от правата си руса коса. — Само седем дни. — В момента това ѝ се струваше цяла вечност. Как ли щеше да я преживее?

Високият тъмнокос мъж си пробиваше път през тълпата амбулантни търговци, просяци и джебчии, които изпълваха тясната мръсна уличка, виеща се между схлупените къщурки. Една старица, изникнала сякаш от друг свят, вървеше от къща на къща с магаренцето си и продаваше вода от бидоните, повесени през хлътналия му гръб. Дрипави мъже се провикваха от портите си, канейки непознатия американец в дюкянчетата си да разгледа скътаните там френски парфюми, японски транзистори и американски дънки.

Въпреки изобилието от контрабандни стоки, Алтиндаг, бедняшкото предградие на Анкара, не приличаше на място, където се

склучват сделки за милиони долари. Ала Ноа Уинфийлд отдавна бе научил, че нещата рядко са такива, каквито изглеждат.

Усети, че някой го дърпа за якето, обърна се и видя големи тъмни очи, смущаващо мъдри за такова малко дете. Ноа сви рамене, бръкна в джоба си и измъкна шепа монети. Момчето ги сграбчи с тънките си черни пръсти и се втурна през тълпата, без да поглежда назад.

— След няколко години няма да си прави труда да иска — промърмори Ноа с чувство за неизбежност, сещайки се за последния път, когато се бе осмелил да мине по тези тесни улички. Още носеше като спомен белега от нож.

Макар това да не бе първата му среща със смъртта, тази бе най-безсмислената. Ноа и досега се ядосваше при мисълта, че едва не се раздели с живота си заради един джоб турски лири на стойност по-малко от двеста долара. Винаги бе осъзнавал, че начинът му на живот е свързан с рискове, но във всички други случаи залозите бяха поне по-високи.

След като излезе от болницата, той бързо и решително приключи с работата си в Анкара. После изчезна. Малцина знаеха за построената му без никакъв план къща високо в планината Сан Хуан в Колорадо. За останалата част от света Ноа Уинфийлд сякаш бе преминал в небитието. Имаше свои си причини да иска да е така.

— Е, и какво правиш сега, момко? — запита се той, навеждайки глава, за да се вмъкне в порутеното кафене:

Когато за пръв път се зае с тази работа, смяташе безобразната схема за изключително опасна и в края на краищата невъзможна. Нищо не се бе променило. Още смяташе така.

Но като видя свръзката си, седнал в дъното на задимената стая, почувства как адреналинът му се вдига. Ако имаше нещо, което доставяше удоволствие на Ноа Уинфийлд, то бе предизвикателството. А тази лудория представляваше върхът на неговата кариера.

Мехмет Каведжи не си направи труда да се надигне, когато Ноа седна до него на масата. Дори не погледна към новодошлия. Погледът му остана прикован към схватката на билиярда в другия ъгъл на стаята.

Ноа реши да не губи време с предисловия. Той бутна през масата кутия цигари, съдържаща нагънатата банкнота.

— Кога ще се срещна с Явузоглу?

Каведжи прибра кутията в джоба си с бързина и сръчност на уличен хлапак.

— Явузоглу умря — съобщи той на турски. — Тази сутрин са го намерили.

Ноа изпсува кратко, но грубо.

— А пакетът?

Черните очи на Мехмет се плъзнаха бегло по стаята, без нито за миг да се спрат върху Ноа. После вниманието му отново се насочи към билиардната маса.

— Трудно е да се каже.

Ноа бръкна в джоба си и измъкна оттам кибритена кутия, в която имаше същата сума. Кутията моментално изчезна.

— Не е у убийците.

— Откъде знаеш?

Мъжът остана ням като сфинкс и Ноа за трети път посегна към джоба си. В следващия момент малкият турско-английски разговорник сподели участта на цигарената кутия и кибрита. Тогава за пръв път от пристигането на Ноа, Каведжи го погледна в очите.

— Защото, приятелю, той вече е извън страната.

— По дяволите! — сподавено изруга Ноа. Трескаво мислеше какво да прави сега.

Въздухът в тясната постройка без нито един прозорец бе застоял и натезал от миризмата на лук, пот и дим. Нямахше нищо общо със свежия чист въздух на Колорадо, който бе оставил зад себе си. И за какво? За да гони тоя, дето духа.

Каведжи спокойно пресуши две чаши чай.

— Не е толкова зле намекна той. — Вие американците винаги много бързате. — Протегна му тежко глинено гърненце, пълно със стафиди. — Ето. Яж, пий. После ще ти кажа къде да си намериш пакета.

Чашата на Ноа спря по средата на пътя към устните му. Бавно я остави на масата и почувства, че ръката му трепери. Насили се да се отпусне. Каведжи не трябваше да разбере колко важна е тази информация. Иначе хитрият турчин можеше да реши да се пазари за това, което знае.

— Колко? — попита той направо.

Каведжи лапна една стафида и сякаш се затрудни с отговора.

— Миналия месец дъщеря ми се върна от Истанбул. Мъжът ѝ са го уволнили, така че сега те живеят при нас с жена ми. Казах ли ти, че вече съм дядо?

— Честито.

Черните очи пробляснаха и Ноа почти видя как в главата на Мехмет Каведжи калкулаторът прищраква. За толкова години двамата няколко пъти бяха работили заедно и макар че Каведжи бе скъпчия, винаги бе доказвал, че може да му се вярва. В този бизнес, в който човешкият живот бе също стока, продавана на онзи, който плати най-много, това значеше нещо.

— Малкият Ведат е много сладко дете — продължи Каведжи и сви рамене. — Но кой би предположил, че толкова малко момченце ще има такъв апетит? Едно време купувах по две кила месо седмично, и стигаше за нас с жена ми. Сега, когато скромната ми къща е пълна до тавана с гладни роднини, трябва да купувам по шест кила.

— Колко? — повтори Ноа.

— Десет хиляди долара.

Ноа нямаше никакво намерение да си признае, че е бил готов да плати няколко пъти по толкова.

— Това е много месо — забеляза той шеговито.

— Сигурен съм, че ако се разчуе за този пакет, ще се нареди опашка от купувачи — възрази Каведжи.

— Внимавай — предупреди го Ноа и внезапно стана сериозен. — Не искам малкият Ведат да расте без дядо.

Под рунтавите черни мустаци на Каведжи проблесна усмивка.

— Ето затова винаги съм те обичал, приятелю. Толкова си сантиментален.

— Да бе — изръмжа Ноа и посегна към вътрешния джоб на якето си. — Такъв съм си. Сърцето ми вечно се облива в кръв.

Шумолящите банкноти от по хиляда долара бяха сгънати по пет. Ноа внимателно измъкна две, криейки останалите. Взе си една стафида от гърненцето и пъкна вътре банкнотите.

Каведжи изобщо не губи време да си вземе една шепа. Ноа знаеше, че той на младини е бил опитен джебчия. Тези умения си личаха и сега по бързината, с която изчезнаха парите.

— Твоят пакет е в Америка — довери му Каведжи. — Или много скоро ще бъде там.

— Сигурен ли си? — присви очи Ноа.

Турчинът се надигна от масата.

— Съвсем. Следващата седмица по това време ще е притежание на един колекционер от Аризона.

— Името му? — настоя Ноа, преди Каведжи да си е отишъл.

— Бренд. Малкълм Бренд.

Погълната от работата си, Сара не чу как се отваря вратата на обляното в слънце ателие. Осъзна, че не е сама, едва когато до ноздрите ѝ долетя облаче тютюнев дим.

— Какво мислиш? — попита тя. — Ще мине ли?

Когато за пръв път се запозна с Малкълм Бренд, Сара не можеше да повярва, че този човек управлява цяла финансова империя, пуснала пипалата си толкова надалеч. Среден на ръст, слаб, с оредяваща побеляла коса и почти болнав вид, той не излъчваше мощ. После забеляза очите му. Те непрекъснато бяха нащрек, не пропускаха нищо. Заприличаха ѝ на два сиви камъка. Сара бе решила, че в случая с Малкълм Брендън тези стоманени очи наистина бяха прозорци към тъмната му душа.

Малкълм замислено съдвка пурата си, а острият му поглед прескочи между двете платна.

— Направила си нещо изумително. Никой не може да познае кой е оригиналът.

— Обичам Русо — отвърна Сара и се наведе да добави няколко щрихи към огромните водни лилии. — Той рисува така, сякаш всеки ден е неделя. Светлината е вълшебна, извираща отникъде, като насън. А начинът, по който е открил законите на перспективата... — Отдръпна се да огледа творението си и гласът ѝ заглъхна. — Знаеш ли — продължи тя, — че Пикасо е бил очарован от Русо? Ужасно е важно, че той е открил напълно изобретения свят на Русо при прехода си от поетическия реализъм към кубизма.

— Ох, Сара — засмя се Малкълм, — ти винаги говориш като учителка.

Сара се изчерви от смущение.

— Виновна съм — призна тя. — Понякога се увличам. Ще се опитам да не ти изнасям лекция всеки път, когато дойдеш в ателието

ми.

Погледът му се върна към двете платна, изправени едно до друго.

— Скъпа моя! — възкликна той с непохватен ентузиазъм. — Докато рисуващ като богиня, каквато си, можеш да ми четеш лекции колкото ти се иска. — Поклати глава, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Днес си свършила много нещо — отбеляза той и кимна към вратата. — Защо не си тръгнеш по-рано? Сигурно има някой млад мъж, който през последните шест седмици не получава достатъчно внимание от теб.

— В момента нямам никого — отговори тя. — Но ако си сигурен, че всичко е наред, наистина обещах на племенника си тази вечер да го заведе на кино.

Малкълм великодушно махна с ръка:

— Върви — разреши той приповдигнато. — Приятно прекарване.

Сара започна да почиства четките си.

— Благодаря ти, мисля, че ще се възползвам — заяви тя с усмивка. Но в момента, в който Малкълм Бренд излезе от ателието, очите ѝ потъмняха. — Мръсник! — измърмори и погледна косо към затворената врата.

Чудеше се кого всъщност се опитват да излъжат. Бе заинтригувана, когато преди месец и половина Питър Тейлър се появи в университета и ѝ предложи работа за през лятото. Но интересът бързо отстъпи място на тревога, когато той ѝ показа, че е съвсем наясно с финансовите затруднения на Дженифър и ѝ предложи да помогне, като ѝ осигури доход, два пъти по-голям от този, който Сара би получила като преподавател в летните курсове на местния колеж. Не можеше да разбере защо този непознат си бе направил труда да я проучва.

Започна да разбира, след като Питър ѝ разказа някакви измислици за шефа си, който имал ценна художествена колекция. Очевидно човекът давал много приеми и търсел опитен имитатор, който да прерисува картините му. Питър твърдеше, че копията по време на прием ще се окачат на местата на оригиналите. Предпазни мерки, както ги нарече той.

Сара се дразнеше, че този възпитан и изискан човек може да я смята за толкова наивна. Очевидно той вярваше на приказките за

разсеяните професори и си въобразяваше, че след като Сара живее в нереалния академичен свят, значи е достатъчно тъпа, за да не разбира какво става под носа ѝ. Искаха от нея да рисува фалшификати. Защо — тя не знаеше, но със сигурност нямаше намерение да го прави.

— Тъкмо бе отворила уста да му каже какво точно може да стори с чековата си книжка, когато той ѝ откри името на работодателя си: Малкълм Брендън, човекът, който се бе отнесъл толкова жестоко с баща ѝ преди много години. Човекът, който бе откраднал авторските права на изобретението на Уолтър Медисън.

Сара веднага прие предложението. Нямаше представа какво са намислили тези двама мошеници, но твърдо реши, че тя ще е човекът, който ще им подложи динена кора.

След като започна да работи, откри съществуването на подземен склад, пълен с крадени произведения на изкуството, които Малкълм от години бе събирал. Миналата седмица дочу разговор на Питър и Малкълм за едно съкровище, което щеше да е перлата в короната на незаконната колекция на Малкълм. Тази информация ѝ дойде като шестица от тотото.

Десет минути по-късно Сара стоеше пред библиотеката и най-безсрамно подслушваше. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, но задължително трябваше да научи с точно колко време разполага, за да измисли някакъв план.

Гласът на Малкълм Брендън издаваше нетърпението му:

— Какви са последните новини за най-новата ни придобивка?

Сара разпозна и гласа на Питър Тейлър, дългогодишния сътрудник на Малкълм:

— Прескочихме и второто препятствие. Пратката вече напусна страната.

— Значи все още се движим по график?

— Една седмица, най-много десет дни — потвърди Питър.

— Очаквахме неприятности, затова се движим по обиколни пътища. Необичайно, наистина.

— Какво искаш да кажеш? Доколкото си спомням, ти спомена, че нещата вървят без засечка.

И без да го вижда, Сара бе сигурна, че Малкълм моментално се разтревожи. Стори ѝ се, че усеща как през плътната махагонова врата струят потоци електричество.

— Така е — призна Питър. — Просто въпросната стока не е обявена за открадната.

Настъпи дълго мълчание.

— Така ли? — попита накрая Малкълм. — Сигурен ли си?

— Определено. Внимателно следим тази част на света. Единственото, което съм чул и което може да представлява и най-малък интерес е, че търговецът е мъртъв.

— Ние ли сме свършили това?

— Не, когато нашите хора прибраха пакета, той беше жив. Излиза, че идиотът се е занимавал и с отглеждане на трева.

— Да не се е набъркал в търговията с опиум?

— Така изглежда. Опасно нещо е трафикът на хероин.

— Дяволски опасно — съгласи се Малкълм и думите му се изкривиха от хрипков смях. — Затова винаги съм стоял настрана от наркотиците. Освен това, тях не можеш да си ги окачиш на стената или да ги сложиш във витрина.

Питър Тейлър също се разсмя, а през това време Сара се отдалечи на пръсти от вратата. Докато караше по извиващия се път към апартамента, в който през последните шест месеца живееше заедно със сестра си, се чудеше кое я възбужда повече — съзнанието, че много скоро ще притежава едно от най-големите съкровища в света на изобразителното изкуство, или мисълта, че ще отмъкне това съкровище изпод носа на Малкълм Бренд.

Доскоро за Сара вечерята бе време за тих и спокоен размисъл. Човек на навика, тя се връщаше всяка вечер в седем часа от лекциите по история на изкуството в университета. Отваряше пощенската си кутия и преглеждаше пуснатите там реклами, докато изпие чаша сухо калифорнийско вино. След това се преобличаше в нещо удобно и, пригласяйки на джаза от местната радиостанция, си приготвяше лека и проста вечеря — например омлет. Ако пък се амбицирала, можеше да е и салата от спанак или крокети.

Когато много я мързеше, се задоволяваше със сандвич с фъстъчено масло и конфитюр и седнаше да изгледа някой стар филм. Предпочиташе филмите от тридесетте и четиридесетте — луди комедии, леки, занимателни и искрящи от остроумие. Освен това тайно обожаваше трилърите, които често така я плашеха, че се будеше посред нощ, вживяла се в ужасяващите перипетии на героите.

Колегите ѝ в университета биха се потресли; ако знаеха, че тихата и начетена Сара Медисън с удоволствие би се лишила от сън, за да види още веднъж шпионския трилър на Хичкок „Чуждестранен кореспондент“. Нито биха допуснали, че е гледала „Казабланка“ и „Африканска кралица“ толкова пъти, че вече и сама им е загубила бройката. Дълбоко в себе си Сара не вярваше, че те представят мъжете такива, каквито са. В края на краищата, кой мъж би могъл да се сравни с Кари Грант с неговия непринуден чар, или пък с Хъмфри Богарт — цинично мъжествен?

Всичко това се промени преди шест месеца, когато при нея се пренесе сестра ѝ със седемгодишния си син. Сара много обичаше и сестра си, и племенника си, но те определено разрушиха спокойното ѝ съществуване. Когато тази вечер се върна с кутия пица, тя се спъна в бейзболната топка, захвърлена току пред вратата. Пицата излетя във въздуха.

— Кевин, колко пъти съм ти казвала да си прибираш нещата, когато се върнеш от игра! — сгълча го Дженифър и протегна ръка да хване кутията, миг преди да се разбие на пода. — Апартаментът на леля Сара не е голям колкото нашата къща.

— Съжалявам — извини се момченцето разсеяно. Вниманието му бе приковано към телевизионния екран. Шумът в стаята можеше да се сравни с излитащ самолет.

Дженифър сложи дебелите резени пица в картонени чинии.

— Наистина е много мило от твоя страна да поемеш днес Кевин — обади се тя. — Знам, че вече трета поредна вечер си вързана с него, но обещавам да ти се отблагодаря за всичко.

— Нали за това са сестрите — успокои я Сара и намали телевизора. Кевин изглеждаше склонен да се оплаче, но улови предупредителния поглед на майка си и се усмихна любезно на леля си:

— Здравсти, лельо Сара. Избрах на кое кино да отидем.

— Ами! И на кое? — Сара имаше приятни спомени за хубавите филмчета на Уолт Дисни, но инстинктивно чувстваше, че не точно това е намислил племенникът ѝ.

— „Гулис от далечния космос“ — оповести той.

— Гулис ли?

— Ще ти хареса. Банда извънземни кацат и превземат Канзас!

— Възхитително! — заяви Сара. — Направо нямам търпение. — Опита предпазливо от виното, което Дженифър току-що бе отворила. Не беше лошо като за вино от бутилка с винтова капачка.

Дженифър започна един безкраен спор.

— Все пак мисля, че трябваше да започна работа. Не ти е лесно да ни издържаш и тримата.

Сара поклати глава. Искаше ѝ се да може да каже на сестра си, че след една седмица — най-много десет дни всичките им финансови проблеми ще бъдат разрешени.

— Имаш още една година, докато завършиш — напомни тя. — След това няма да трябва да се безпокоиш, че не можеш сама да издържаш Кевин.

Не е честно, помисли Сара тъжно, като погледна малкото момченце, очаровано от вида на толкова смачкани коли за десет минути телевизионна програма. Само преди една година животът на Дженифър изглеждаше толкова идеален. Пол Харисън, нейният съпруг, бе преуспяващ млад адвокат и те тримата живееха в прекрасна двуетажна къща. Кой би предположил, че той ще загине на една хлъзгава от дъжда магистрала? И сякаш този удар не бе достатъчен, и се оказа, че той е осребрил застраховката си и е вложил парите в сделка за закупуване на земя, която бе анулирана, защото една археологическа експедиция е открила там древна индианска гробница?

От двете сестри Сара бе по-независима. Дженифър бе изтърсачето в семейство Медисън. Дребничка и тъмнокоса, тя приличаше на крехка порцеланова кукла. Всички винаги се бяха грижили за нея. Никога не ѝ се бе налагало да се справя сама.

Сега обаче се справяше забележително, помисли Сара. Шест месеца след смъртта на Пол, Дженифър продаде къщата, за да изплати дълговете на съпруга си. По настояване на Сара се върна в колежа, за да довърши образованието си, прекъснато от женитбата и майчинството. Догодина по това време вече щеше да е дипломиран адвокат и можеше да започне сама да си изкарва хляба. Това вероятно нямаше да е луксозният живот, с който бе свиквала, но поне щеше да ѝ даде удовлетворението, че е стъпила на краката си. В този смисъл според Сара щеше да има и някакъв положителен резултат от трагедията.

— Уха! — Викът на Кевин рязко прекъсна размишленията на Сара. — Видя ли това, мамо? Две полицейски коли се сблъскаха!

— Не знам какво да правя с него — оплака се добродушно Дженифър. — Къде останаха зайчетата и катеричките?

— Очевидно не могат да издържат състезанието с криминалния инспектор — услужливо предположи Сара, гледайки как една тойота се разбива. Героите може и да бяха страхотни при разкриване на престъпления, но не можеше да се каже същото за шофьорските им способности.

— Чудно колко е пораснал за една година — забеляза Дженифър и подаде на сина си резен пица. Кевин послушно отвори уста и отхапа без да откъсва поглед от преследването на екрана. — Бих искала...

Сара се протегна и хвана ръката на сестра си.

— Знаем — каза тя тихо.

Дженифър рязко стана от масата.

— Ела с мен да поговорим, докато се преобличам.

Сара погледна с копнеж към пицата. След това реши, че последното, което ѝ трябва, са още калории и тръгна след сестра си към спалнята, с която след пристигането на Дженифър разполагаха по график: Сара спеше на дивана в хола на четни дати, а Дженифър на нечетни.

— Трябва да ти призная нещо — подхвана Дженифър в момента, в който останаха сами.

— Излъгала си ме за изпита миналия месец.

Красивото лице на Дженифър бе помръкнало от тревога.

— Не се шегувай. Сериозно е.

Сара приседна на леглото.

— Виждам. За Кевин ли става дума?

Дженифър закрачи из стаята.

— Не... Да... Е, не съвсем.

— Искаш ли да опиташ пак?

Дженифър се насочи към прозореца.

— Ти знаеш, че имах неприятности с курса по клинична психология — започна тя тихо.

— Мислех, че тези неприятности започнаха да се оправят.

Тя кимна.

— Отидох в учебния отдел. Назначиха ми чудесен ръководител.

Сара все още не схващаше проблема.

— Е, и?

Дженифър се обърна към нея. В очите ѝ блестяха сълзи, а лицето ѝ се бе свило от мъка.

— И той снощи ми призна, че е влюбен в мен! — проплака тя.

Личното мнение на Сара бе, че вече е време. Дженифър не бе от типа жени, които биха били щастливи да живеят сами.

— А ти какво чувстваш към него?

— Не знам. — Дженифър седна на леглото до Сара. — Браян е чудесен човек. Той сигурно би бил страхотен съпруг. И се разбира много добре с децата — неговата специалност е детска психология. Но аз се чувствам толкова виновна!

— Мина цяла година — напомни ѝ Сара, въпреки че нямаше нужда. — Никой не може да те обвини, че продължаваш да живееш живота си. — Усмихна ѝ се окуражително. — Освен това, не си се съгласила да избягаш с него в Лас Вегас, нали?

Усмивката, с която Дженифър ѝ отвърна, бе малко несигурна.

— Разбира се, че не. Ние само ще учим. Може би след това ще прием по едно кафе.

— Мисля, че това звучи прекрасно — заяви Сара твърдо. — Време ти е отново да започнеш да се срещаш с мъже. Особено с такива, които могат да ти изкарат изпита по клинична психология.

Дженифър се засмя.

— В този етап от живота ми това е дори по-важно, отколкото да изглежда като Том Селек.

Сара простена:

— Не ми казвай...

Дженифър се усмихна. Изглеждаше по-млада, отколкото бе изглеждала от месеци насам.

— Прилича — призна тя.

Докато седеше в тъмния салон с Кевин и разсеяно гледаше как на големия екран чуждопланетните нападат Канзас, Сара се върна към разговора със сестра си. Ако Дженифър се омъжеше, вече нямаше да има нужда от парите, с които смяташе да я изненада.

Това няма значение, каза си тя твърдо. Тук ставаше дума за нещо повече от пари. Това бе въпрос на чест — честта на баща ѝ. Малкълм Бренд бе измамил Уолтър Медисън и бе съсипал кариерата му. Сега, след всичките тези години, от небето ѝ бе паднал шансът да му го върне.

Един особено противен извънземен започна да поглъща силов с царевица. Сара си представи изражението на Малкълм, когато открие, че съкровището му го няма, и се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

Въздухът в апартамента бе натежал от очакване. Винаги е така в етапа на планиране, спомни си Ноа. Бе забравил как опасността може да накара кръвта му да пулсира по-бързо, какво удоволствие му доставя възбудата от лова.

Облегна се назад на стола, нараненият мускул на гърдите му се опъна и той си напомни, че във всяко нещо винаги има две страни. Опасността обикновено струваше скъпо. Въпреки това той бе на мястото си — определяше стратегията.

Двамата мъже можеха да разговарят открито. Вече бяха проверили за „бръмбари“. Не че Ноа бе очаквал да открие подслушвателни устройства. Досега бяха успели да запазят в тайна новината за кражбата. В този смисъл той смяташе смъртта на непочтения търговец на произведения на изкуството за неочакван плюс.

— Ето ти документите. — Високият мъж, пременен в металносив костюм с военна кройка подаде на Ноа купчина листа. Дениъл Гарет беше бивш военен, твърдо решил да не разреши на времето да накърни здравето му като скала тяло. — Ще се представяш като журналист от „Арт Дайджест“. Няма нужда да ти казвам, че ще си добре покрит.

Ноа не бе изненадан. В края на краищата, неговият чичо бе издателят на престижното списание. Въпреки че роднините му не одобряваха необичайната му професия, те никога не биха направили нищо, което да застраши член на семейството. Кръвта вода не става. Дори парите не могат да променят този факт.

— Какво те кара да мислиш, че Бренд изобщо ще ми позволи да прекрача прага му? — попита той недоверчиво. — Не ми се вярва да иска точно в момента някой да си пъха носа при него. Особено журналист.

— Бренд има един фатален недостатък. Въпреки славата и богатството, има едно нещо, което парите така и не могат да му

осигурят.

— Порядъчност?

— Точно така. Винаги го е дразнило, че светът, в който той толкова се стреми да влезе, го възприема единствено като гангстер.

— Какъвто всъщност е.

Дан кимна в знак на съгласие.

— Разбира се. Този човек се е занимавал с всички видове изнудване, които някога са били измисляни. Някой ден ще му се върне.

— А междувременно ние ще направим живота му малко по-неудобен.

— Това е планът.

Ноа прегледа документите, запознавайки се с новата си самоличност. Ноа Ланкастър. Поне му бяха позволили да запази първото си име. Това винаги помагаше.

— Ако приемем, че ти си прав и ме пуснат в крепостта на Бренд, какво ще правим оттам нататък? Пакетът няма да стои на показ.

— Ти винаги си бил изобретателен, Ноа. Вярвам, че ще измислиш нещо.

В отговор Ноа само изръмжа. Някои неща никога не се променят.

Сара с въздишка огледа сутрешната си работа. Определено не бе най-доброто, на което бе способна. Беше уморена, с лошо настроение и ослепяващо главоболие. Дженифър се прибра чак след два сутринта и беше на седмото небе. Сара покорно изслуша възхитения разказ на сестра си как е прекарала вечерта, опитвайки се в подходящите моменти да вмъква окуражителни забележки. Наистина се радваше за Дженифър, но имаше нужда от няколко часа почивка.

— Нещо не е ли наред? — попита дълбок мъжки глас от вратата.

Сара се обърна и успя да изобрази една бледа приветствена усмивка към Питър Тейлър. Макар да знаеше, че е затънал до гуша в безскрупулните далавери на Малкълм Бренд, беше й трудно да мрази мъж с изтънчената изисканост на Кари Грант.

— Като гледам какво съм направила тази сутрин, по-добре да си бях останала вкъщи — оплака се тя.

Питър прекоси стаята и се вгледа в лицето й.

— Струваш ми се малко бледа — забеляза той съчувствено. — Да не започваш да се разболяваш?

— Просто ме боли глава. Тази нощ не успях да се наспя. Откакто Дженифър и Кевин са при мен, все едно, че живея на Централна гара.

— Имам решение на този проблем. — Той я озари с такава красива усмивка, та Сара едва не забрави, че този човек ѝ е враг.

Тя остави четката си.

— Цялата съм слух.

— Живей тук.

Очите ѝ се разшириха.

— Тук?! В тази къща?

Той сви рамене и реверите на изключително добре скроения му костюм леко се повдигнаха.

— Защо не? Къщата е голяма, горе има много празни спални. — Отново онази окуражителна усмивка. — Не знам защо не съм се сетил за това по-рано.

Бе прекалено просто, осъзна Сара, търсейки къде се крие уловката. Откога се чудеше как да се вмъкне в къщата след мръкнало, за да реши как да изпълни плана си. Сега Питър ѝ поднасяше отговора на тепсия.

— Не бих искала да те затруднявам — възпротиви се тя, чувствайки, че трябва да се опъне поне от приличие.

Той махна с ръка и златните копчета на ръкавелите на искрящо бялата му риза проблеснаха на яркото утринно слънце.

— Глупости. Освен това, мисля не само за теб, а и за себе си. Не мога да си представя нищо по-хубаво от това, да виждам усмихнатото ти лице всяка сутрин на масата за закуска.

— Ами Малкълм?

— Той ще е с две ръце за.

— Сигурен ли си? — Ако бе на мястото на Малкълм Бренд, Сара не би искала никакви гости да се мотаят из къщата през следващата седмица.

— Сара, Сара — въздъхна леко Питър, — ти със сигурност си забелязала, че Малкълм обича красивото. В края на краищата, той е посветил живота си да се обгради с красиви произведения на изкуството. — Погледът му би могъл да разтопи масло. — И ако не

мислиш, че е прекалено дръзко от моя страна да ти го кажа, ти си по-прекрасна от която и да е от другите му придобивки.

Сара не можеше да отрече, че ѝ стана приятно да получи такъв ласкателен комплимент от мъж, в чиито крака жените без съмнение падаха. Но думите му включиха алармен звънец в главата ѝ.

— Питър, не искам ти да мислиш... имам предвид, не искам Малкълм да реши... — Тя почувства как страните ѝ пламват и гласът ѝ угасна.

Питър се разсмя от сърце.

— Мила ми Сара — произнесе той с шеговита тържественост, — обещавам ти, че никой няма да те притисне до стената и да поиска от теб да се простиш с целомъдрието си. Тук си в пълна безопасност. Опитай се да се поставиш на мястото на Малкълм — предложи той. — Ти можеш да постигнеш много повече, ако си добре отпочинала. Освен това няма да си ограничена от работно време. Можеш да рисуваши винаги, когато ти дойде вдъхновение, независимо дали е ден или нощ.

Нощ. Той току-що бе произнесъл вълшебната дума. Можеше да търси своето съкровище, докато всички в къщата спят. Как наричаха това професионалните крадци? Всичко ѝ беше в кърпа вързано. Целият сценарий се подреждаше идеално.

— Отивам да си събера багажа.

Питър потри ръце, очевидно доволен от начина, по който се развиват нещата.

— Страхотно! А, и още нещо...

Тя се обърна на вратата:

— Да?

— Не забравяй да си вземеш бански. Нищо не помага както плуването, за да се освободи човек от стреса.

Стрес. Това бе думата, с която се бе запознала прекалено добре през последните дни.

— Добра идея — съгласи се тя. — Ще си го взема.

По-късно същия следобед Ноа стоеше пред вратата на ателието и мълчаливо наблюдаваше как художничката нанася боите върху платното с бързи и смели движения. Тя определено си струваше, реши той. Погледът му се отклони от картината към съблазнителните

извивки, които кадифеното сако, наметнато върху банския, не можеше да скрие. Беше руса, сочна и фина. Освен това бе дяволски добър фалшификатор.

— Здравсти — поздрави я той, любопитен каква ще е реакцията ѝ при вида на един натрапник, станал свидетел на незаконното ѝ занимание.

Сара се обърна и от изненада изпусна четката. Както обикновено, бе погълната от работата си, забравила за всичко и всички. Макар че не разбираше как не е забелязала кога този мъж се е появил в нейното ателие.

Ако трябваше да се определи с една дума, той бе огромен. Висок и широкоплещест, с мускули, опъващи до пръсване шевовете на спортното му сако. Тъмната му коса бе гъста и макар да се съмняваше, че скоро е прекарвал гребен през нея, непокорните къдрици изглежда имаха собствено мнение накъде да се завиват. В златистата светлина на следобедното слънце очите му светеха като топази.

Той не изглеждаше ни най-малко смутен от предизвикателния ѝ тон.

— Ноа Ланкастър. Идвам да се срещна с Малкълм Бренд.

— Е, него тук го няма.

— И сам мога да видя — отвърна Ноа разсъдливо.

Сара не можеше да определи точно чувството, но този човек я правеше невероятно нервна.

— Той не позволява който и да е да се мотае из къщата — отсече тя, призовавайки го да си отиде.

— Да, ама аз не съм който и да е.

— Така ли? — Русите ѝ вежди се вдигнаха предизвикателно.

Ноа не можеше да не забележи въпроса в гласа ѝ, но предпочете да не отговаря.

— Изпуснахте си четката — съобщи той услужливо.

Очите ѝ се спуснаха към покрития с мексикански плочки под. Нямахше намерение да се навежда. Особено при това свое оскъдно облекло и прикованият поглед на този непознат.

— Имам си и други. — Тя се загърна по-плътно в кадифеното сако. Но когато непознатият се приближи към нея, в съзнанието ѝ изникна неканеният образ на лъв, дебнещ плячката си. Сара отстъпи крачка назад.

Ноа вече бе прекалено близко, за да може тя да се чувства удобно. Изведнъж се наведе и вдигна падналата четка.

— Заповядайте.

Сара се поколеба, но осъзна, че се държи глупаво.

— Благодаря.

Тонът ѝ бе студен, любезен; овладян — пълна противоположност на безпокойството, което чувстваше. Сякаш след като тридесет и една години бе стъпвала здраво на земята, земното привличане изведнъж ѝ бе изневерило. И ако не се хванеше за нещо здраво, можеше да отлети в пространството.

Ноа не отговори. Нито пък понечи да се отдръпне. Просто продължи да я гледа като че ли искаше да проникне с очи до самата ѝ душа.

— По-добре си тръгвайте — предложи Сара накрая. — Ако искате да почакате господин Бренд на терасата, по това време на денонощието изгледът е чудесен. Слънцето залязва точно зад планината.

Очите му останаха приковани към нейните.

— Благодаря, но и тук пейзажът ми харесва.

Този мъж определено не бе Кари Грант, реши Сара. Въпреки че тонът му бе лек и закачлив, очите му говореха за нещо съвсем друго. Той бе готов да я прелъсти тук и сега, стига да му даде шанс. От друга страна, в тези светлокафяви очи просветваше още нещо, което много приличаше на гняв. Какво ли би могла да е направила, за да го заслужи?

Тя се обърна, забравила за миг, че не би трябвало да разрешава на чужд човек да вижда копието, което прави на „Акробатите“ на Макс Бекмън. Откак Ноа Ланкастър неочаквано се появи в ателието, Сара усещаше, че се отъждествява с цветовете алузии за сексуална борба и приближаваща война, изпълващи хаотичната картина.

— Имате ли среща с господин Бренд?

Напрегната е, определи Ноа, загледан в скованите ѝ рамене, когато Сара му обърна гръб, преструвайки се, че чисти четката. Твърде напрегната.

— Имам среща в пет — отвърна той. — Обещах на пазача на входа, че сам ще намеря пътя към кабинета на господин Бренд, но

изглежда съм надценил способностите си да се ориентирам. Загубих се и накрая се озовах тук.

Сара му хвърли един внимателен поглед през рамо. Изражението му бе самата невинност, но тя знаеше, че я лъже. Това бе мъж, който винаги знае точно къде отива. Може и да не беше Кари Грант, но се обзалагаше, че би накарал всеки полицаи да се поизпоти, докато си заработи заплатата.

— Къщата е голяма — съгласи се тя равнодушно и отново се зае с почистването на четкаха.

В напрегнатото мълчание, което се възцари, Сара си спомни за картината. Помисли си да обърне триножника към стената, но реши, че е твърде късно. Започна да търси някакво обяснение, каквото и да е, стига да е по-добро от това, което ѝ даде Питър, когато ѝ предложи работата. Който и да бе този непознат, тя не се съмняваше, че не би повярвал на съшитата с бели конци история на Питър повече, отколкото ѝ повярва самата тя.

— Аз преподавам история на изкуството в университета. Малкълм бе много любезен да ми разреши да направя копия на някои от неговите картини, за да покажа на лекциите си различните стилове. — Сара се обърна към него с изкуствена, сладко-невинна усмивка. — Това е много по-добро нагледно помагало, отколкото снимките в учебниците.

Лъжкиня, реши Ноа. Но прелестна лъжкиня.

— Вие сте много талантлива.

Сара поклати глава:

— Това не е талант — поправи го тя. — Всъщност, става дума повече за умение. Или сръчност. — Този път усмивката ѝ бе истинска. — Обожавам изкуството, но още преди да завърша, осъзнах, че съм художник, напълно лишен от въображение. Мога обаче да направя едно прилично копие.

— Това е повече от разумно — съгласи се той и се приближи към платното. — Всъщност, направо е странно. Ако някога решите да кривнете от правия път, можете да направите състояние, като продавате собствените си копия.

Думите му бяха прекалено близо до истината, за да не я засегнат и Сара побледня. Преди обаче да е измислила какво да отговори, при тях дойде Малкълм Бренд.

— Господин Ланкастър? — попита той още от вратата на ателието.

— Същият — съгласи се Ноа весело. — Извинявайте, че закъснях за нашата среща, но се загубих из лабиринта от коридори.

Очите на Малкълм се присвиха. Погледът му се премести от Ноа към Сара и накрая към двете платна, изправени едно до друго на триножниците. На челюстта му трепна едно мускулче.

Сара побърза да разсея раздражението му:

— Току-що обяснявах на господин Ланкастър колко е любезно от твоя страна да ми разрешиш да копирам картините ти за моите лекции. — Не знаеше кого защитава, Ноа Ланкастър или себе си, но бе длъжна да опита.

Малкълм видимо се успокои.

— Искях да изпратя в университета моите картини, за да могат студентите на Сара да видят оригиналите, но за съжаление застрахователната ми компания не разреши. Слава Богу, че Сара се оказа превъзходен имитатор.

— Наистина е удивителна — съгласи се Ноа. Реакцията на Малкълм не му бе убягнала и той не можеше да се сдържи да не дръпне лъва за опашката. — Точно й казвах, че ако реши да се спусне в тъмния свят на фалшификаторите на произведения на изкуството, може да направи цяло състояние, като продава собствените си картини като оригинали.

Приятелската атмосфера, която бе започнала да се установява, се разсея като студена мъгла под ярко слънце.

— Да — сопна се Малколм. — Предполагам, че има такава възможност. Но говорейки като колекционер, аз съм благодарен, че Сара изобщо не е способна да лъже.

Сара не удостои с внимание бързия подигравателен поглед на Ноа. Той не бе повярвал и на една нейна дума, но кой би могъл да го обвини? Нейната история бе почти толкова неубедителна, както това, което скалъпиха Питър и Малкълм, за да я доведат тук.

— Трябва да се заемам отново за работа — обади се тя.

— Добре, скъпа моя — съгласи се Малкълм. Ние с този господин имаме да обсъждаме много неща. — Очите му светнаха. — Господин Ланкастър е журналист от „Арт Дайджест“, искат в един от следващите броеве да представят моята колекция — съобщи й той с

неприкрита гордост. Изведнъж ѝ заприлича на гълъб, издул гушата си до невероятни размери.

— Наистина ли? — попита Сара и срещна ироничния поглед на Ноа. Ако този човек бе журналист от „Арт Дайджест“, тя бе Рембранд.

Ноа забеляза недоверието ѝ и в ъгъла на устните му трепна усмивка. Изведнъж се оказаха наравно. Двама лъжци, оплетени в една интрига, която едва започваше. Ноа се улови, че очаква с нетърпение предстоящата схватка.

Докато караше обратно по извиващата се алея след разговора с Малкълм Бренд, Ноа внимателно оглеждаше всички предпазни мерки, които този човек бе взел, за да се спаси от натрапници.

Самата къща бе разположена на върха на малко възвишение — Ноа не би го нарекъл планина, както каза Сара, нито дори хълм — и бе обградена от всички страни с висока ограда. Доколкото разбираше, нямаше нужда от жици с високо напрежение. Вечер пускаха да пазят два огромни ротвайлера, които биха накарали всеки добре да си помисли, преди да прескочи оградата.

Освен това, и на източната, и на западната врата стояха пазачи. Всеки, който поиска да влезе, веднага би бил спрял и разпитан. Едно нещо обаче говореше в негова полза. Малкълм отново бе жертвал безопасността заради суетата. Вместо ярки луминесцентни лампи той бе избрал мека приглушена светлина в оттенъци на синьото и зеленото. Ако някой решише да се скрие в сенките, това осветление му даваше огромни преимущества.

Ноа спря встрани от пътя и излезе от взетата под наем кола. Дълго стоя мълчаливо и гледа към къщата. Не че в нея не можеше да се проникне, но не си струваше риска. В момента, в който влезе в имението, той прие идеята, че тази работа ще трябва да се върши през деня. Макар че въпреки това нямаше да е детска игра, поне щеше да се наслаждава на елемента на изненада. След като пакетът трябваше да пристигне до няколко дни, Ноа бе сигурен, че мерките за сигурност ще се усилят. Ако Бренд се боеше от крадец, той вероятно очакваше това да стане под прикритието на тъмнината. През деня, реши в този момент Ноа. Това е неговият шанс.

Качи се отново в колата, запали и с удоволствие подложи лице на струята студен въздух от климатичната инсталация. Слънцето бе залязло, но температурата още бе над тридесет градуса. Върху черния асфалт блестяха мъгливи миражи, които човек никога не можеше да достигне.

Трябваше рязко да натисне спирачките, защото през пътя прибяга заек и се скри в храсталаците от другата страна. Ноа за трети път погледна в огледалото за обратно виждане. Бронзовият мерcedes определено го следваше. Той реши да му разреши да продължи. В края на краищата, един репортер от „Арт Дайджест“ няма да тръгне да се отървава от опашката си. Не искаше да се разкрие, преди да е измислил плана си.

Както обикновено, Дан уцели десетката, когато му каза, че Бренд с удоволствие ще отвори вратите си пред един журналист от „Арт Дайджест“. Цялото интервю бе едно бонбонче. Колекционерът събщи на персонала, че през следващите няколко дни господин Ланкастър ще работи в къщата, ще прави снимки, ще си води бележки, ще „почувства мястото“.

При този спомен Ноа се усмихна. Бе казал на Бренд, че „Арт Дайджест“ иска нещо повече от обикновени снимки на прочутите картини. Че иска да стигне до „същността“ на колекционера. А това включва да се разбере човека, да се научи как живее той, да се поговори с неговите приятели, както и с неговите служители. Бренд налага въдицата.

— Прав беше, Дан — измърмори той на отсъстващия си партньор. — Този човек наистина има един гигантски недостатък.

Отново хвърли поглед към огледалото. Мерцедесът бе все още зад него, но през потъмненото предно стъкло не можеше да види шофьора. Запомни регистрационния номер и си обеща да се обади на Дан веднага щом се върне в хотела. Ако Бренд започваше да играе игрички, Ноа искаше да е съвсем сигурен, че знае имената на играчите.

Това определено бе по-добро от наливното вино и пицата за вкъщи, реши Сара, след като вкуси от пикантната салата от раци. Шардонето към нея бе пивко и сухо, и тя разбра, че е от добра реколта. Малкълм Бренд може и да беше мошеник, но определено знаеше как да живее.

— Какво мислиш за господин Ланкастър? — попита Малкълм и ѝ подаде панерче с ароматни току-що изпечени хлебчета.

За една седмица тук ще кача пет кила, помисли Сара и погледна към изкушението. Накрая прие, но се закле, че ще поплува допълнително след вечеря.

— Наистина не мога да кажа — отговори тя предпазливо.

— Стори ми се доста симпатичен, но винаги съм си представяла по друг начин един журналист от „Арт Дайджест“.

— И как? — любопитства Питър.

Сара сви рамене и започна да маже с масло хлебчето си.

— Не знам точно. Сигурно някой блед и мършав човечец със сплъстена руса коса и болнав вид.

Питър се разсмя.

— И, без съмнение, с телени очила.

— Точно така — усмихна му се в отговор Сара и после се намръщи озадачено. — Но господин Ланкастър няма нищо общо с този образ. Той е толкова едър.

— Прилича по-скоро на калифорнийска секвоя — съгласи се Питър. — Изглежда ми обаче съвсем безопасен.

Сара се престори, че внезапно се е заинтригувала от хлебчето и се зае втори път да го маже, за да не забележи Питър изненадата ѝ. Боже мили, този човек сляп ли беше? За Ноа Ланкастър, който и да бе той, можеха да се кажат много неща. Но и за милион години тя нито веднъж не би го определила като „безопасен“.

— Разведох го из цялата къща — съобщи Малкълм за изненада и на двамата.

— Наистина ли? — поинтересува се Сара.

Питър се намръщи:

— Мислиш ли, че е разумно?

Малкълм стисна зъби:

— Не бих го направил, ако го смятах за неразумно, Питър — забеляза той любезно, напомняйки на всички присъстващи кой е работодателят и кои са работниците.

Изпод бялата яка на Питър изби гъста червенина.

— Разбира се — съгласи се той припряно. — Не съм имал намерение да се съмнявам в твоята преценка.

— Добре — отсече Малкълм. — Знаеш, че не обичам да го правиш.

Заслужено скастрен, Питър заби поглед в чинията си. На Сара почти ѝ стана жал за него. Нямаше нужда Малкълм да го хока като непослушно дете. Освен това предпазливостта на Питър ѝ се струваше съвсем уместна. Откъде можеше да се знае дали Ноа Ланкастър е наистина този, за когото се представя? Тя например със сигурност не вярваше в това.

— Показа ли ти господин Ланкастър документ за самоличност? — попита Сара уж между другото.

Малкълм с всеки изминал момент все повече се ядосваше.

— Естествено, че ми я показа. Ти какво, за глупак ли ме мислиш?

— Разбира се, че не — отвърна тя. Питър ѝ хвърли един състрадателен поглед. Сара имаше чувството, че всеки момент тях двамата ще ги изпратят в стаите им без десерт. — Просто се чудех какви журналистически карти имат в „Арт Дайджест“. Надявам се, че е била с позлатени ръбове и калиграфски изписано име.

— Всъщност — разкри ѝ Малкълм, — картата беше съвсем проста. Бял картон и изпъкнали черни букви.

Сара въздъхна драматично:

— Какво разочарование. Още една фантазия става на пух и прах. — Реши обаче още утре сутринта да се обади в „Арт Дайджест“ и да провери има ли там журналист на име Ланкастър.

Двамата мъже се засмяха одобрително и настроението стана по-сърдечно, защото започнаха да обсъждат докъде е стигнала Сара с рисуването.

След вечеря тя се сви на един кожен фотьойл в библиотеката, докато чакаше къщата да утихне. Щом всички заспяха, смяташе да разучи алармената инсталация, свързана с тайното подземие.

За щастие библиотеката на Малкълм бе продължение на колекцията му от произведения на изкуството, и не ѝ отне много време да намери една книга върху ранното християнско изкуство. Като специалист Сара знаеше, че то се дели на два периода: първият преди Миланския декрет от триста и тринадесета година, с който Константин Велики постановява официална търпимост към откритото проповядване на християнството, а втория след триста и тринадесета, когато и самият Константин приема християнството.

Тя бе запозната с елинистичния произход на изкуството от това време, както знаеше и за Църквата на светите апостоли. Строителството на тази църква започнало по време на управлението на Константин и било завършено от Константин Втори в града, който отначало е бил известен като Византион, после се е наричал Константинопол и накрая Истанбул. Сградата е била по-скоро мавзолей на първия християнски император, отколкото църква. Саркофагът на Константин стоял в центъра, обграден от паметници на дванадесетте апостоли. Сцената откровено е подтиквала поклонниците да вярват, че покойният им император е бил тринадесетият апостол, което вероятно е била и идеята на самия император, когато е проектирал църквата.

За съжаление всичко, което изследователите знаеха за Църквата на дванадесетте апостоли, идваше от Евзбий от Цезария. Самата сграда е била разрушена от набезите на нашественици няколко години по-късно. По това време нищо не се е споменавало за короната, поставена в специална ниша в една от стените. Разбира се, Сара бе чувала слухове за нея. Кой специалист по история на изкуството или ловец на художествени ценности не ги бе чувал? Но досега те си оставаха само слухове.

Сега тя имаше доказателството. След като миналата седмица подслуша разговора между Питър и Малкълм, Сара вече знаеше без капчица съмнение, че слухове, които се носеха вече шестнадесет века, бяха верни. В Църквата на дванадесетте апостоли наистина е имало корона — блестяща златна корона, инкрустирана със скъпоценни камъни. И след една седмица тази легендарна корона щеше да бъде нейна.

ТРЕТА ГЛАВА

Още щом пристигна в хотела си, Ноа влезе направо в коктейл-бара. Той седна на една маса до прозореца, откъдето можеше да вижда ясно и паркинга, и фойето. После зачака.

След по-малко от три минути мерцедесът пристигна. От колата излезе руса жена, която се усмихна лъчезарно на пазача на паркинга. Бе около петдесетгодишна, с копринена рокля, шапка с воал, ръкавици и въпреки горещината навън, шал от чинчила. Която и да бе жената, тя определено не беше това, което Ноа бе очаквал.

Той я видя как влиза във фойето и се насочва решително към рецепцията. В отговор на въпроса ѝ служителят посочи към бара. Тя го възнагради с още една ослепителна усмивка, после уви по-плътно шала около раменете си и се насочи към бара.

Поколеба се за миг на вратата, докато очите ѝ свикнат с полумрака. Забеляза Ноа и се запъти към него с точността на оръдие, насочващо се по топлината.

— Господин Ланкастър! — възкликна тя и му протегна облечената си в ръкавица ръка. — Нямате представа колко абсолютно съм възхитена да се запозная с вас.

Ноа реши, че тя трябва да притежава безкраен запас от такива усмивки, защото бе станал третият им получател за толкова малко време.

Надигна се — не можеше да не поеме протегнатата ръка. Ала когато се опита да я пусне, усети, че пръстите продължават да го държат с неочаквано желязна сила. Погледна надолу към пръстените, надянати върху черната копринена ръкавица. Огромен смарагд скриваше цели два пръста.

— Страхувам се, че ме озадачихте — извини се той.

Тя се засмя — сребрист мелодичен звук, който сигурно е бил упражняван години наред.

— Скъп-пи, толкова сте прав. — В сочния ѝ глас се долавяше източноевропейски акцент. — Ужасно съм небрежна. Аз съм баронеса

Гизела Левински. — Замълча, сякаш очакваше името да отекне като камбанен звън. Ноа обаче не отговори и тя многозначително сведе поглед към масата. — Мога ли да седна при вас?

Ноа реши, че ще е трудно да се отърве от жената, докато тя още владее ръката му. Освен това не можеше да отрече, че е любопитен.

— Бъдете моя гостенка.

Настаниха се един срещу друг, като маневрираха непохватно, докато вплетените им ръце едва не събориха поръчаната му бира. Група сапфири се впиваха в пръста на Ноа и той безуспешно се опита да изтегли ръката си. Като за толкова женствена жена, баронесата имаше захвата на руски щангист.

— Бихте ли желали нещо за пиене? — попита Ноа, предал се за момента.

Гъстите мигли, които нямаше как да са всичките нейни, трепнаха в знак на одобрение.

— Това би било чудесно, скъп-пи — изгука тя гърлено.

Ноа се усети, че се е вторачил в нея. Тази жена не можеше да е истинска. Сигурно бе рожба на представата на Дан за „шега“.

— Какво ще пиете? — попита той накрая.

Жената го погледна така, сякаш бе извършил смъртен грях.

— Шампанско, разбира се — оповести тя царствено. — Какво друго има?

— Какво ли друго, наистина? — промърмори Ноа и даде поръчката на сервитьорката, която му съобщи, че не сервират пенливите вина на чаша. Заканвайки се да си вземе обратно парите от Дан, той поръча бутилка местно шампанско.

— Нещо не е наред ли? — попита той, забелязал, че пълните червени устни внезапно се бяха нацупили.

Усмивката на секундата се върна и баронесата го потупа по рамото с обсипаната си с пръстени свободна ръка:

— О, нищо. Сигурна съм, че абсолютно ще се влюбя в калифорнийското шампанско!

„Ще се наложи“, закани й се наум Ноа. Нямаше да се остави Герит да го изиграе дотолкова, че да го накара да се изръси за вносно вино.

Дамата окуражително стисна пръстите му и сапфирите се забиха още по-дълбоко.

— Извинете ме — обади се той, — но моята ръка вече ще си ляга.

— О, Боже мой! — Тя веднага го пусна, но преди Ноа да е успял да прибере ръката си от своята страна на малката интимна масичка, баронесата започна чевръсто да разтрива пръстите му. — Да възстановим кръвообращението — предложи тя услужливо.

Ноа никога не бе изпитвал такова облекчение при вида на някой човек, както когато видя, че сервитьорката се връща с шампанското. Баронесата за миг се разсея и това му позволи да измъкне ръката си и да я скрие под масата, където започна да мърда пръсти, за да се опита да ги раздвижи. Щом церемонията по отварянето на бутилката завърши, той вдигна чашата с форма на лале:

— До дъно! — Никой не можеше да го убеди, че това не е уловка.

Дамата поднесе предпазливо чашата към добре оформените си устни и нерешително опита виното, сякаш очакваше, че е разредено с арсеник. Изрисуваните ѝ вежди се повдигнаха в израз на изненада.

— О, скъп-пи, ами че то не е толкова лошо.

— Не знаете какво облекчение ми доставя вашето одобрение — заяви сухо Ноа, облегна се на стола си и отпи от бирата си. — Добре, госпожо — изведнъж рязко каза той, — ще ми кажете ли колко ви плати Дан за тази сценка?

— Дан?

— Аха. Нали знаете, един такъв висок, със сив костюм с военна кройка. Прилича на излязъл от някой филм от четиридесетте години за войната. Герит.

Тя поклати изрусената си глава.

— Не вярвам да познавам този Герит. Да не прилича на Джеф Чандлър? Аз обожавам тези стари филми. А вие? Ако бях американка, щях да гласувам за Рони, защото беше такъв умопобъркващ морски офицер! — Привлекателната ѝ усмивка отново засия.

Проклинайки се, че изобщо продължава с този фарс, Ноа не се сдържа да попита:

— Кой Рони?

Големите зелени очи се разшириха:

— Скъп-пи, ами че вашият президент, разбира се.

Какво в края на краищата бе намислил Дан?

— Вероятно сте се запознали с „Рони“ в Холивуд — предположи той.

— Разбира се. — Устните ѝ трепнаха в усмивка при спомена.

— Разбира се... Госпожо, какво правите тук?

Внезапно тя се наведе през масата. Гласът ѝ бе тих и нетърпелив:

— Трябва да ви видя. Насаме.

Тази история с всеки изминал миг ставаше все по-луда. Чувството за хумор на Дан определено се бе изкривило. Сигурно човекът работеше прекалено много.

— Естествено. Не бихте искали да ми предадете микрофилма пред очите на онези агенти на КГБ в ъгъла.

За негова изненада „баронесата“ на Дан видимо побледня. Очите ѝ нервно се стрелнаха към залата.

— КГБ? — прошепна тя с несъмнено треперещ глас. — Тук? В Аризона? Сигурен ли сте?

Нещо не беше съвсем наред. Преди минута Ноа бе сигурен, че тя е стопроцентова фалшификация. Но и преди бе виждал страх в очите на хората. Той бе прекалено забравил, за да бъде изигран.

— Е, аз само се пошегувах — бързо каза той.

Тя стисна устни и се уви по-плътено в шала си.

— С такива неща шега не бива, господин Ланкастър.

Той се почувства заслужено нахокан.

— Права сте. Съжалявам.

Усмивката се върна като топло пустинно слънце след лятна буря.

— Прощавам ви — произнесе тя с величествения тон на баронеса.

Ноа трябваше да попита:

— Вие наистина ли сте баронеса?

— Разбира се. Поне бях, в любимата ми Унгария. Моето семейство притежаваше лозя в Токайския регион, където Великото унгарско плато се среща с Карпатските планини. Знаете ли, че от средновековието досега по тези склонове се отглежда грозде?

— Представа нямах — призна Ноа. Чувстваше се все по-нелепо.

Жената протегна чашата си за още шампанско. Ноа покорно я доля, тя отпи и продължи:

— Девет века! — Очите ѝ леко се замъглиха от някакъв несподелян спомен. — В продължение на деветстотин години вината

на семейство Левински са били прочути по цял свят. Знаете ли, че Волтер е възхвалявал нашето вино? Че Петър Велики го е ценял високо?

— Много впечатляващо. Доколкото разбирам, вие сте напуснали Унгария, когато комунистите са завладели лозята.

— Тези идиоти! — изригна тя. — Няма да познаят едно велико вино, дори да им извади очите. — Отметна глава, допи си шампанското и отново протегна чашата. — Не знаех, че Калифорния има свястно трапезно вино — забеляза тя, разглеждайки етикета. — Наистина е много добро на вкус.

— И колкото повече пиете, толкова по-добро става. — Ноа отново й напълни чашата, чудейки се какво ще се случи, ако дамата се напие преди да му е казала защо го следва от имението на Бренд. Време бе да престане да се прави на джентълмен.

— Защо дойдохте след мен дотук?

Тя си пийна от шампанското.

— Защото не можех да се срещна с вас у Малкълм.

Не му убягна, че тя го нарече по малко име.

— Познавате ли Малкълм Бренд?

Тя се усмихна — тънка, потайна усмивка, събуждаща спомена за Мона Лиза.

— Скъп-пи — обясни му търпеливо, — аз познавам всички.

Кой знае защо, Ноа не прие това твърдение за толкова нелепо, колкото би помислил преди малко. А от следващите й думи кръвта му се смръзна:

— Както знам и причината да си осигурите достъп до къщата на Малкълм. И до неговата колекция.

Очите й пробляснаха многозначително и Ноа осъзна, че баронесата, която и да е тя, не е шега.

Сара бе погълната от книгата, когато чу, че по коридора отекват стъпки. Неволно се напрегна. Не ставай смешна, каза си тя. Никой нищо не подозира. Успя да възстанови спокойното си изражение, преди Питър да е влязъл в библиотеката.

— Сара, каква изненада да те намеря все още будна. След всичката работа, която свърши днес, мислех, че със сигурност вече си

заспала.

— Сигурно е заради новата обстановка. Реших да почета малко, преди да си легна.

— Малкълм има отлична библиотека — съгласи се Питър.

— Намери ли нещо интересно?

Сара затвори книгата, стана от стола и я остави обратно на лавицата, като внимаваше да не се види заглавието.

— Всъщност май попаднах на нещо доста скучно.

— Много жалко — забеляза той любезно. — Може би бих могъл да ти препоръчам нещо. Мисля, че съм добре запознат със сбирката.

Сара подтисна една изкуствена прозявка.

— Благодаря, Питър, но изведнъж ми се доспа.

— Значи книгата е изпълнила предназначението си.

Само ако знаеше, помисли тя с чувство за вътрешно очакване.

— Предполагам. Лека нощ.

Почти бе стигнала до вратата, когато той се обади:

— Сара?

Изглеждаше определено притеснен и за миг Сара се уплаши, че е подозрял нещо.

— Да?

Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете на сивите му фланелени панталони, а челото му бе прорязано от угрижени бръчки.

— Карам ли те да се чувстваш нервна?

Има много тънък усет, помисли Сара. Трябваше по-старателно да скрива чувствата си пред него.

— Нервна ли? Това пък откъде ти дойде наум?

— Не знам — призна той. — Просто напоследък имам такова чувство всеки път, когато сме заедно. Сякаш се страхуваш от мен.

— Разбира се, че не се страхувам.

— Защо тогава винаги бягаш като подплашен заек, когато аз вляза?

Сара реши, че една полуистина би била по-добра от стопроцентова лъжа.

— Трябва да ти призная нещо.

— Да ми признаеш ли?

Дали раменете му наистина се напрегнаха? Какво ли очакваше да чуе от нея?

— Не на теб не вярвам — прошепна тя, — а на себе си. — Насили се да посрещне въпросителния му поглед. — Ти си много привлекателен мъж, Питър, а на този етап не мога да си позволя да се обвържа с никого. — Това поне бе истина.

Той видимо се отпусна.

— Много съм поласкан, че ме приемаш като заплаха за сърцето ти. Особено при толкова млади мъже, които биха подскочили от радост при възможността да се окажат обвързани с теб.

Усмивката, с която му отговори, бе искрена:

— Ти със сигурност не си стар. Освен това младите мъже не ми допадат. Струват ми се толкова повърхностни. А ти ми напомняш на Кари Грант.

На лицето му разцъфна широка усмивка на мъжко удовлетворение. Той видимо се наду.

— Наистина ли?

Усмивката ѝ стана дяволита.

— Определено — увери го тя. — Сякаш си излязъл направо от „Да заловиш крадец“.

С тези прощални думи тя изтича в стаята си. Сърцето ѝ се блъскаше от вълнение. Но като излезе толкова бързо, Сара не успя да забележи стреснатото изражение на красивото лице на Питър. Усмивката му бе изчезнала и на нейно място се бе появила несигурност.

Той се доближи до лавицата и бързо откри по позлатените кожени ръбове книгата, която Сара бе оставила там. Прочете заглавието и се замисли. „Образци на ранното християнско изкуство и архитектура“.

Блажено сама в стаята си, Сара лежеше по гръб на леглото и се взираше в тавана. След последните шест месеца, през които делеше апартамента си с Дженифър и Кевин, вече никога нямаше да приема възможността да се усамоти като нещо дадено. Позволи на мислите си да се отнесат и във въображението ѝ короната на Константин изникна изпод белия хоросан.

Тя нямаше намерение да я задържи за себе си. Сара всъщност не бе крадец, във всеки случай не като Малкълм и Питър. Мислите ѝ се отклониха от първоначалната си посока. Колко жалко за Питър. Наистина ѝ харесваше. Той бе красив и убийствено изискан. Нещо

повече, той бе и много симпатичен човек. През шестте седмици, откак тя работеше в къщата, Питър се държеше с нея приятелски и грижовно. Дори я покани да живее в тази луксозна стая. Искаше ѝ се да не бе съучастник на Малкълм Бренд и не можеше да се начуди как тези двама души, различни като деня и нощта, са се свързали.

Ноа Ланкастър обаче бе нещо съвсем друго. Ето това беше мъж, когото спокойно би приела за мошеник. Лесно можеше да си го представи като пират, нахвърлящ се с еднакво диво удоволствие и върху плячката, и върху жените.

Този образ бе странно смуцаващ, затова Сара се помъчи да върне мислите си към собственото си съкровище. Макар да нямаше представа как ще открадне короната от Малкълм, тя съвсем точно знаеше какво ще направи с нея, след като вече я притежава. Щеше да я върне на турското правителство, разбира се. Какво за Бога би правила с една обсипана със скъпоценности хиляда шестстотин и петдесет годишна корона?

Не, това, което всъщност искаше, бе да отнеме от Малкълм Бренд съкровището, което е търсил през целия си съзнателен живот. Това, плюс всички тези милиони, които е платил, за да се изнесе короната от президентския дворец в Анкара, щеше да е нейното сладко отмъщение за стореното с баща ѝ.

Разбира се, турското правителство щеше да плати награда — винаги награждаваха човека, намерил и върнал откраднатото произведение на изкуството. Сара се замисли за сумата и се усмихна. Сигурно няколко хиляди долара. Може да стигнат чак до десет. Би било хубаво да може да си позволи малко лукс. Бог е свидетел, че заплатата на един доцент не е нещо, с което човек може да се похвали. Освен това, имаше сестра и племенник. Нямаше търпение да връчи на Дженифър нейния дял. О, да, помисли тя и скръсти ръце под главата си, толкова щеше да е приятно!

Единственото, което трябваше да измисли, бе как да измъкне короната от скривалището на Малкълм. Тя бе интелигентна жена, напомни си Сара. И винаги много бе обичала и мистерии, и криминалета. Сигурно щеше да ѝ дойде нещо наум до края на седмицата.

Докато оглеждаше проблема от всички страни, в очите ѝ продължаваше да се набива една неизвестна променлива. Ноа

Ланкастър. Кой всъщност бе той? Обикновено съвпадение ли бе, че се появи точно в този момент? В съзнанието ѝ изникна смущаващият образ на дръзкия пират и Сара реши, че едва ли е така.

Резкият звън на телефона я изтръгна от съня. Тя потърси опипом в тъмнината слушалката.

— Ало?

— Здравсти. Спеше ли?

Сара не можеше да сбърка дълбокия глас на другия край на жицата. Борейки се с внезапно връхлетялото я удоволствие, тя се надигна на лакът и се взря в часовника.

— Разбира се, че не. В три часа сутринта винаги съм съвсем будна. Искам да съм нащрек, в случай, че телефонът звънне.

— Не знаех, че е толкова късно. — Това бе лъжа. Ноа просто не искаше тази жена да разбере, че мислите за нея са го държали буден досега.

— Имам едно предложение — мило се обади Сара. — От следващата заплата от „Арт Дайджест“ си купи часовник. — Тя затвори телефона.

Ноа с усмивка погледна онемялата слушалка в ръката си. Сара бе още една загадка в работата, която вече бе поела по по-криволичещи пътища, отколкото бе смятал. Но разкриването на загадката на прелестната русокоса фалшификаторка бе най-съблазнителната част в нея. Когато заспа, усмивката още играеше на лицето му.

На три километра от него Сара се въртеше в леглото си, мъчейки се безуспешно да изхвърли Ноа Ланкастър от ума си. Да го вземат дяволите! Бе дълбоко заспала, унесена в приятен сън, в който си пийваше пина колада на някакъв уханен тропически бряг, обградена от трима изискани руси мъже, които живееха само за да задоволят всяка нейна прищявка.

Откак се обади Ноа, по някаква странна причина започна да си представя как двамата с него открадват короната и отплават в открито море. Определено нямаше нищо изискано в жестокия пират, чиято тъмна коса блестеше с черен блясък, а кожата му бе потъмняла като тиково дърво. Те се смееха, замаяни от богатата плячка. Внезапно в очите му светна примитивно желание, и когато устните му покриха нейните, Сара си представи как топлината на желанието се смесва със соления дъх на морето.

„Да го вземат дяволите!“ Тя удари с юмрук възглавницата, опитвайки се да ѝ придаде по-приспивна форма. „Утре сутринта ще разбера какво точно търси Ноа Ланкастър. След това ще реша какво ще правя с него.“

Ако той наистина бе дошъл тук, за да открадне короната, винаги можеше да му предложи да го включи в играта, размисляше Сара. Не че щеше да го остави да планира самия обир. Тя имаше предимството на първия. Но трябваше да признае, че би било успокояващо да знае, че някой толкова голям като Ноа Ланкастър ѝ е под ръка в случай, че нещо се обърка.

Колкото повече мислеше за тази идея, толкова повече я харесваше. Накрая заспа усмихната.

Докато Ноа караше към къщата на следващата сутрин, изгряващото слънце проби високите рехави облаци и ги обагри в пурпурно и златно. Малкълм Бренд очевидно ценеше високо усамотението си — неговото имение бе разположено в най-отдалечените покрайнини на града. Постепенно кафяво-златният пейзаж отстъпи място на забулени във виолетова мъгла планини. Тук-там се виждаха смърчове, чиито сребристо-зелени иглички проблясваха на утринното слънце.

Като видя бялото фургонче с емблемата на „Планинска камбана“, Ноа отби в едно отклонение на пътя и излезе от колата. Вратата на фургона се отвори и той се приближи.

— Какво знаеш за една жена на име Сара Медисън? — попита Дан вместо поздрав.

— Не толкова, колкото бих желал — отвърна Ноа. — Имаш ли кафе? Тази сутрин нямах време да се отбия в някое кафене. — Огледа вътрешността на фургона, търсейки кафе-машина. Малкото пространство обаче бе запълнено с електроника.

— Кафе? В такъв ден? Сигурно вече е над тридесет градуса на сянка — възрази партньорът му и сипа в картонена чаша чай с лед от голям термос.

— Горещите напитки действат разхлаждащо — обясни Ноа, но въпреки това прие чая.

— Предполагам, че си прихванал и нещо друго от Близкия Изток.

Ноа отпи. Не беше лошо. Малко сладко като за неговия вкус, но на харизан кон зъбите не се гледат, както казваше дядо му.

— Между другото. Защо питаше за Сара Медисън?

— Защото мисля, че тя е в беда — докладва Дан.

— Въобще не съм изненадан — отговори Ноа, мислейки за копията, изпълнили ателието.

— Значи знаеш, че тя преследва короната? — попита Дан недоверчиво. — Защо веднага не се свърза с мен?

Ноа се задави с парче лед.

— За какво по дяволите говориш? — попита той, когато най-после възстанови способността си да говори.

Дан посочи към големия магнетофон:

— Всичко е записано. Тейлър и Бренд смятат, че Сара ще открадне короната, още щом тя пристигне в къщата.

— Глупости! Тя е в комбина с ония двамата. Ако искаш да знаеш, точно в момента се е хванала с една далавера да рисува фалшификати.

— Човек трябва да нарисува много картини, за да стигне до цената на короната — изтъкна Дан.

Ноа изруга, чудейки се каква глупост е замислила тази жена. После взе слушалките, които Дан му подаде, и прослуша разговора, проведен тази сутрин между Бренд и Тейлър.

— По-добре да я измъкна оттам, докато разбере какво става — измърмори той и хвърли слушалките върху купчина магнетофонни ленти.

Преди да си тръгне, измъкна от джоба си един филм. Бе снимал снощи баронесата с миниатюрния фотоапарат, скрит зад стъклото на луксозния му швейцарски часовник.

— Междувременно, прояви това и виж дали можеш да намериш някаква информация за дамата.

— Разбира се — съгласи се Дан безгрижно. — Как се казва?

— Няма да повярваш. — Въпреки противния начин, по който започваше денят, Ноа не можа да сдържи усмивката си.

— Ами пробвай.

— Баронеса Гизела Левински.

— Майтапиш се.

— И аз така си помислих, когато тя цъфна снощи в хотела ми. Реших, че е някоя от твоите шеги.

Дан поглед на към лентата в ръката си.

— Как изглежда дамата?

— Руса, около петдесетте, хубава, ако този тип жени ти харесва.

— Какъв е този тип жени?

— Богати.

— Много ли?

— Вероятно може да купи целия щат със само едно от камъчетата, които носеше снощи.

— Партньоре, това е любимият ми тип жени — ухили се Дан. — Повярвай ми, ако пръв аз бях налетял на нея, за нищо на света нямаше да ти я прехвърля. — Усмивката му угасна: — Каква е историята на тази баронеса?

— Не знам. Казва само, че иска „Арт Дайджест“ да пусне една статия за нейната художествена колекция. Но очевидно още една крадлива блондинка се е втурнала след короната. Не ми харесва идеята да дебна и нея.

— Сърцето ми се къса заради теб — смънка Дан. — Докато аз се пържа в тази консервена кутия, ти бавиш блондинки.

— Мръсна работа — съгласи се Ноа и излезе от фургона.

— Да бе — подвикна след него Дай. — Какъв късмет, че си се навил да се жертваш.

Ноа едва се сдържа да не отмени разговора с Малкълм Бренд тази сутрин. Не му се искаше да губи скъпоценното си време, за да слуша философстванията на някакъв гангстер с мания за величие. Имаше си по-важна работа — например да разпита онази прелестна фалшификаторка, която работеше в ателието на Бренд.

Десет минути след началото на интервюто секретарят на Малкълм Бренд му съобщи, че го търсят по телефона от чужбина, и желанието на Ноа се сбъдна.

— Моля да ме извините, господин Ланкастър — каза Малкълм и протегна ръка към телефона.

— Разбира се — съгласи се незабавно Ноа. — И без това искам да направя наоколо някои снимки. Може би можем да продължим

следобед.

— Чудесно — усмихна се Малкълм.

След по-малко от две минути Ноа се втурна в ателието без да почука.

— Искам да говоря с теб — съобщи той рязко.

— Първо добро утро — отвърна Сара спокойно. — Между другото, забравих да те питам нещо, когато така грубо ме събуди тази сутрин.

— Значи и двамата имаме въпроси — отвърна той.

Тя за момент не му обърна внимание.

— Как всъщност позвъни в моята стая? Като се броят всички вътрешни номера, в тази къща трябва да има поне тридесет телефона.

— Стаите за гости имат директни телефони — обясни ѝ той. — Докато вчера обикалях къщата, си записах твоя номер.

Тя кимна. Не бе особено изненадана. Тази сутрин се бе обадила на „Арт Дайджест“ в момента, в който редакцията започваше работа, и макар оттам да бяха потвърдили, че наистина имат журналист на име Ноа Ланкастър, Сара продължаваше да не му вярва. Всъщност какви доказателства имаше, че този човек наистина е Ноа Ланкастър? Той всъщност можеше да е шарлатанин. В този момент тя съжали, че не поиска от редакцията физическо описание на техния журналист.

— Нищо не пропускаш — забеляза тя хладно.

— Така е. Включително факта, че си достатъчно глупавата да си мислиш, че можеш да си излезеш оттук с последната придобивка на Бренд.

Последните му думи сякаш изкараха въздуха от дробовете ѝ и Сара трябваше да положи големи усилия, за да се овладее.

— Не разбирам за какво говориш.

Той скръсти ръце пред широките си гърди и заплашително я изгледа:

— Сега сигурно ще ми кажеш, че в твоите среди книгите върху ранно християнско изкуство се смятат за леко четиво преди сън.

Тя побледня.

— Откъде знаеш за това?

Ноа пренебрежително сви рамене.

— Би трябвало да те интересува не откъде аз знам, а фактът, че Бренд и Тейлър знаят. — Той поклати глава и презрително измърмори:

— Господ да ме пази от аматьори!

От яд цветът се върна на страните й.

— Поне не е толкова лошо, колкото да си професионалист! — изстреля тя в отговор.

Ноа се наведе и лицето му се оказа на сантиметри от нейното.

— Трябва да си луда.

— Така ли? — поинтересува се тя, възвърнала самообладанието си. — Да смятам ли, че е нещо обичайно журналистите от „Арт Дайджест“ да подслушват? Наистина, господин Ланкастър — ако това е вашето име — не вярвам да мислите, че съм толкова наивна.

— Всеки, който може да измисли такъв тъп план, има жълто около устата — срязва я той.

Един безкраен миг двамата се гледаха. Мръщенето на Ноа би могло да разтопи и камък. Сара предизвикателно бе вирнала брадичка. Накрая Ноа се сети за какво всъщност е тук.

— Виж какво, не е това мястото да го обсъждаме — заяви той внезапно сериозно, бръкна в джоба на панталона си и й подаде един ключ.

— Какво е това?

— Ако не можеш да познаеш един ключ от апартамент, как очакваш да познаеш, една корона на хиляда шестстотин и петдесет години? — заяде се той и надраска един адрес на бележника си. Откъсна листа, после още няколко, които смачка и пхна в джоба на якето си.

— Знаеш ли, че си неустоим, когато решиш да се правиш на чаровен? — попита Сара с най-сладкия си глас. — Добър квартал — забеляза тя, като погледна листчето, което Ноа й подаде. — Малко по-висока класа, отколкото бих очаквала от един крадец, но сигурно така можеш да работиш близо до дома си. — Възнагради го с една ангелска усмивка: — Кажете ми, господин Ланкастър, вашите съседи заключват ли сребърните си прибори, когато ви канят на вечеря?

— Вие сте цяло съкровище, госпожо — върна й го Ноа. — А сега, ако си свършила да разиграваш комедии, какво ще кажеш да се махнеш оттук?

Тя вдигна предизвикателно глава:

— Откъде ти е хрумнало, че съм толкова глупава, та да отида в твоя апартамент без армия от въоръжени пазачи? Та аз дори не ти

вярвам!

— Би ли предпочела да видиш колко вярваш на Бренд и Тейлър, след като те вече знаят какво се върти в дяволския ти ум? — сопна ѝ се Ноа. — Погледни нещата в очите. Те знаят къде живееш. Докато успея да измисля как да те измъкна от въдицата, на която си се закачила, с мен си в много по-голяма безопасност, отколкото ако паднеш в ръцете на някой от тези двамата. Не казвай на никой, че излизаш. Карай направо към този адрес. Когато стигнеш там, заключи се и не отваряй вратата, нито вдигай телефона, докато не дойда. Ясно ли е?

Сара се вторачи в него. Лицето му бе като изсечено от камък, но тя можеше да се закълне, че вижда в очите му намек за искрена загриженост. Това е смешно, каза си тя. Просто ти се иска. Този човек се интересуваше само от едно нещо, и това със сигурност не беше тя. От самото начало го бе разбрала. Той бе тук заради короната. Нейната корона.

— Какво? Няма никакви тайни пароли? — произнесе тя студено и се обърна да излезе от стаята. — Какво разочарование.

Ноа се загледа след нея. Когато се бе изправил срещу Сара, не знаеше какво да очаква, но със сигурност не бе очаквал толкова да се съпротивлява. Тя бе една костелива жена. Дали осъзнаваше колко може да загази?

— Сара?

Бе невъзможно да повярва, че такъв нежен глас може да е излязъл от същия мъж, който само преди миг изстрелваше заповеди. Сара спря и бавно се обърна.

— Какво има?

— Пази се. — Изражението на Ноа все още бе сурово, но този път тя бе сигурна, че не си въобразява тревогата, изписана на лицето му.

— Ще се пазя — съгласи се тя тихо. После излезе.

Острият му поглед обходи стаята, изследва копията, които тя бе направила. Нивото ѝ бе като на човек, който не от вчера рисува фалшификати. Малка глупачка. Тя определено не бе невинна — работата ѝ за Бренд го доказваше, но не можеше да става дума за сравнение между фалшифициране на картини и контрабанда с държавни съкровища. Не разбираше ли тя в каква опасност е?

Ноа затвори вратата на ателието и въздъхна, чудейки се какво да прави с Бренд. Този човек вече подозираше Сара в двуличие. А Ноа знаеше, че това подозрение може да се разрасне като горски пожар. Надяваше се, че още не е станало прекалено късно.

Докато караше през града към апартамента, Ноа отново се зачуди дали Сара осъзнава с каква опасност е свързан животът, който е избрала. Това бе най-привлекателната жена в беда, която някога бе срещал. Но ако някой не се намесеше, за да я спаси от самата нея, тя можеше да се превърне и в най-прекрасния труп, който някога е виждал.

Имаше само два проблема. Първият бе, че Ноа никога не беше мислил за себе си като за рицар в блестящи доспехи. Вторият бе, че той беше тук във Феникс, за да извърши обира на своя живот. А Сара Медисън се превръщаше в усложнение, което за нищо на света не му трябваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сара кръстосваше нервно апартамента в очакване на Ноа. Докато се мъчеше да реши какво да прави, мислите ѝ се въртяха в кръг, като лист, уловен във водовъртеж. Трябваше ли да отрича, че знае за короната? Или трябваше да рискува и да се довери на Ноа Ланкастър?

Нито за миг не бе повярвала, че той е такъв, за какъвто се представя. Въпреки че бе успял да си осигури прикритие в списанието „Арт Дайджест“, имаше всички признаци, че не е нищо друго, освен един особено опитен крадец. А ако тя бе права, ако той наистина бе крадец, значи не беше с нищо по-добър от Малкълм Бренд. И въпреки това Сара не можеше да се пребори с чувството, че при подходящо стечение на обстоятелствата Ноа бе човек, който държи на думата си.

Защо си бе направил труда да я предупреди за подозренията на Питър и Малкълм? Можеше ли наистина да го интересува какво ще стане с нея? Или пък мотивите му бяха по-егоистични? Може би той искаше само тя да не попречи на неговите собствени планове да открадне короната. Определено ѝ бе показал, че не я смята за способна сама да извърши кражбата. Не че не бе направила глупава грешка.

— Глупачка! — измърмори тя. — Трябваше да си взема тази книга в леглото и да я върна тайно сутринта. Така Питър никога нямаше да подозре нищо. Глупачка, глупачка, глупачка!

Замръзна при внезапното почукване на вратата. За пръв път, откак прие предложението на Питър, Сара осъзна, че това не е игра. Малкълм Бренд не би се поколебал да се отърве от всяко препятствие, което би му попречило да се добере до толкова отдавна преследваното съкровище.

Гласът на Ноа изразяваше нетърпение:

— Сара, отвори вратата.

Облекчението я обля като балсам. Сара припряно отключи двойната брава и свали тежката верига.

— Помислих, че може да е Малкълм — призна тя, когато Ноа влезе в апартамента.

Той се взря в лицето ѝ.

— Значи започна да схващаш, а?

Определено не пропуска нищо, помисли Сара, прекоси стаята и седна на дивана. Ако интересите му не бяха толкова престъпни, от него сигурно би излязъл страхотен журналист.

Тя не си направи труда да отговори. И двамата знаеха, че въпросът е риторичен.

— Просто се опитвах да реша дали мога да ти се доверя, или не.

— Е, и?

Тя поклати глава.

— Разумът ми казва, че ще съм пълна глупачка да ти се доверя.

Ти си мошеник, крадец и Бог знае още какво.

И да се бе обидил от думите ѝ, Ноа с нищо не го показва. Лицето му остана обезкуражаващо любезно.

— А защо чувам в това заявление едно „ако“?

— И аз си задавах същия въпрос.

Тя стисна ръце в скута си и Ноа забеляза, че кокалчетата на пръстите ѝ са побелели от напрежение. Определено не приличаше на самоуверената пресметлива жена, за каквата първоначално я бе взел. Но в съзнанието му изплуваха онези платна в ателието и Ноа си напомни, че външният вид често заблуждава. Тя можеше да изглежда като Снежанка, но от това намеренията ѝ нямаше да станат по-почтени.

Седна на един стол срещу нея, наведе се напред и облегна лакти на коленете си.

— Добре, да започнем с твоята връзка с Малкълм Бренд.

— Аз нямам никаква връзка с него.

— Но живееш в неговата къща. Плащаш ли наем?

— Аз не живея там! — възрази Сара разпалено, усетила накъде бие Ноа. Просто съм се пренесла в къщата, докато си свърша работата. В момента в моя апартамент е истинска лудница и това ми пречеше да рисувам.

Кехлибарените му очи се забиха в нея.

— Това истина ли е?

— Разбира се. И съм възмутена, че изобщо ти е дошло наум такова нещо.

— Е, ти не си точно образец за честност, миличка — напомни й Ноа спокойно.

Сара пламна. Как можеше да обясни, че хитруването и извъртането са й чужди, след като бе стигнала дотук? Отговорът бе, че не можеше. Затова замълча.

— Виж, вие двамата въртите търговия с фалшификати. Ти живееш в неговата къща. Беше съвсем логично да приема, че между вас има нещо. Не е ли така?

— Не е така. И за ваша информация, господин Ланкастър — ако наистина така се казвате, — грешите по всички точки. Първо, аз нямам никаква връзка с Малкълм Бренд, нито любовна, нито друга. Второ, не продавам фалшификати. — Сара отброяваше на пръсти възраженията си. — И трето, откакто се появихте вчера, нито веднъж не сте казали истината. Търкулнало се гърненцето, намерило си похлупак.

За нейна изненада Ноа се усмихна.

— Винаги ли си толкова, свадлива?

Сара му отговори с една изкуствена сладникава усмивка:

— Обикновено съм образец на дипломацията. Очевидно ти събуждаш най-лошото в мен.

Ноа сякаш се замисли над думите й. Той бавно потърка брадичката си и Сара се опита да не се поддава на внезапно изникналата фантазия как тези дълги пръсти гаят тялото й. Това бе смешно. Сигурно наистина напоследък работя прекалено много, каза си тя, търсейки някакво обяснение за неканените чувства, които изпитваше към Ноа Ланкастър. Този мъж определено не бе неин тип. Прекалено силен, прекалено властен, прекалено мъжествен.

— Чудя се защо ли — измърмори той накрая, повече на себе си, отколкото на нея.

— Може би защото не обичам да ми се бъркат в работата — предположи тя кисело.

— Поне по това си приличаме — отвърна Ноа весело. — Гледай, сладурче, вързала си се с хубава далавера. Защо рискуваш да хвъркнеш във въздуха, като се захващаш с нещо, с което не можеш да се справиш?

Покровителственият му тон не й харесваше.

— Откъде знаеш, че не мога да измъкна короната?

— Значи признаваш, че знаеш за най-новата придобивка на Малкълм?

— Не мисля, че имам избор, след като очевидно и ти си тръгнал по тази следа. — Вгледа се замислено в него. — Между другото, ти откъде разбра за нея? Досега е била известна само от слухове.

— Да кажем, че си имам източници на информация. — Очите му станаха твърди. — Аз ще я взема, Сара.

Тя отвърна на предизвикателния му поглед:

— Само ако не я взема първа аз.

Ноа изруга ядосано, стана от стола и закрачи по мекия килим.

— Дори ако прикритието ти не беше разгадано от Бренд, пак никога нямаше да можеш да я измъкнеш.

— Това е твоето мнение.

След като бе разучила подробната схема на охраната, Сара тайно в себе си също бе започнала да се съмнява в способността си да открадне короната. Ала нямаше никакво намерение да разкрива тази малка тайна пред Ноа.

Той прокара ръка през тъмната си коса.

— Ще се изпречиш на пътя ми. По-добре се откажи. Продължавай да си рисуващ фалшификатите и остави сериозната работа на специалистите.

Започна да ѝ писва от мнението му, че не е нищо повече от фалшификатор на произведения на изкуството.

— Аз не рисувам фалшификати — повтори тя твърдо.

— О, разбира се. Просто в свободното си време обичаш да прерисуваш скъпи картини. — Хвърли ѝ един недоверчив поглед. — Нали не очакваш да повярвам на приказките; че си преподавател по история на изкуството?

Сара също бе станала и с ръце на кръста му препречи пътя. Вдигна глава да го погледне в очите.

— Точно такава съм.

— Защо тогава не си в аудиторията, вместо да висиш в замъка на Бренд?

— Защото сега е лятна ваканция, умнико — сръза го Сара. — Занятията започват чак през септември.

Той я изслуша скептично, ала ѝ се стори, че мярна в очите му ласкаещото пламъче на съмнението. Прекрасни очи, реши тя

моментално. Дълбоко, наситено златистокафяво, което ѝ напомняше за блестящ топаз.

— Може и да казваш истината — отстъпи Ноа накрая.

— Лесно да се провери. — Тя му подаде телефона. — Обади се в университета. Оттам ще потвърдят, че съм доцент в катедрата по изящни изкуства.

Той върна телефона на масичката.

— Не е необходимо. Освен това може да си уредила някой да те прикрива. Това не е трудно, както без съмнение си се убедила сама, когато тази сутрин си се обадила в „Арт Дайджест“.

Тя го зяпна. Този човек всяко нейно движение ли знаеше?

— Предполагам, че подслушваш ателието ми.

Ноа не се смути от ледения ѝ тон.

— Разбира се. Но не оттам знам, че си ме проверявала.

— Как тогава...

Той се усмихна — широка усмивка и странно интимна, която кой знае как я стопли.

— Много просто. Ти ми вярваш не повече, отколкото аз на теб. Ако броях колко общи неща имаме, ето още едно.

— И короната — тихо добави тя. Бе осъзнала, че от тях двамата специалистът без съмнение е Ноа. Съмняваше се дали някой би могъл да му попречи, ако наистина е решил да постигне нещо.

— И короната — съгласи се той дружелюбно.

Възцари се тягостна тишина. Сара знаеше, че Ноа очаква тя да отстъпи. Знаеше също, че няма да го направи. Години бе чакала възможността да отмъсти на Малкълм Бренд за злото, което бе сторил на баща ѝ. Нямахше да разреши на Ноа Ланкастър да ѝ отнеме този момент на триумф.

— Май стигнахме до задънена улица — каза тя накрая.

— Така изглежда.

— Какво предлагаш да правим?

— Можем да се състезаваме. Победителят получава всичко.

От самоуверения тон на Ноа личеше, че според него победителят ще е той.

— Сигурно можем — съгласи се тя без никакъв ентузиазъм.

Защо този човек не си намереше нещо друго за крадене? Например някой прочут диамант. Или скъпоценните камъни от

британската корона. Един професионален крадец има толкова възможности за кариера. Защо се бе захванал точно с нейната корона?

— Винаги можеш да отидеш някъде другаде — предложи тя с надежда. — Чувала съм, че по това време на годината Ривиерата е прекрасна. Там със сигурност може да намериш нещо интересно. Пък и скъпоценните камъни се пробутват много по-лесно, отколкото произведения на изкуството. — Сара се поздрави наум, че се сети за подходящата дума. Не бе губила напразно време в четене на криминалета.

— Бих могъл — съгласи се той. — Но да ти кажа истината, имам особена слабост към тези блестящи скъпоценни камъни в короната на Константин.

— Да не си посмял да я развалиш!

Тя май наистина бе потресена от тази идея. Ноа още повече се озадачи. Да не би да имаше намерение да продава короната цяла? Рискът бе прекалено голям като за аматьор. Само дето щяха да я убият. Наистина трябваше да прибере проклетата корона, за да спаси тази шеметна блондинка от самата нея.

— А ти какво щеше да направиш с короната? — попита той, въпреки че се страхуваше от отговора.

— Щях да я върна на турското правителство, разбира се.

— И щеше да рискуваш глупавата си глава, само за да я върнеш?

Отново оплюваше интелигентността ѝ. Високомерието му съвсем ѝ бе омръзнало.

— Не точно.

— Не точно? — изръмжа той. — Какво по дяволите значи това?

Тя сви рамене, отбягвайки невярващия му поглед.

— Не че съм длъжна да ти казвам каквото и да е, но смятам да прибера наградата.

Ноа поклати глава:

— Това продължава да е пълна безсмислица. Камъните в тази корона струват милиони пъти повече от каквато и да е награда. Всъщност, и с един от твоите фалшификати ще спечелиш повече. — Той застана зад гърба ѝ, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Какво всъщност си намислила, Сара Медисън?

Тя сведе поглед, трескаво търсейки някакво логично звучащо обяснение. Ноа повдигна брадичката ѝ, за да я принуди да го погледне

в очите. Палецът му леко я докосваше под долната устна.

— Този път истината — предупреди я той тихо.

От докосването му кожата и изпускате искри, и Сара бе потресена от чувствеността, която неочаквано видя в дълбините на кафявите му очи. Когато тези коварни пръсти погалиха шията ѝ и палецът се спря върху пулса, Сара усети, че не е възможно той да не е почувствал как сърцето ѝ внезапно заби по-диво.

В угълчетата на устните му трепна лека усмивка.

— Ще те убие ли, ако ми се довериш? — попита с тон, който ѝ напомняше за абаносово черно кадифе: едновременно грубо и меко.

— Аз бих могла да ти задам същия въпрос. — Макар и едва прошепнати, думите прозвучаха ясно в неочаквано интимната атмосфера, възцарила се в стаята.

Ноа я пусна и отново се изтегна на стола, скръстил ръце зад главата си и опънал дългите си крака напред. Сара изведнъж се почувства някак ограбена.

— Така е — съгласи се той сговорчиво. Държеше се така, сякаш никога не го е имало този споделен златен миг. — Е, изглежда, че пак стигаме дотам, откъдето тръгнахме.

Тя се чувстваше едновременно глупава, задето едва не се поддаде на изкусителния момент, и ядосана, защото този човек все още я смяташе за жена без принципи. Но пък какво я интересуваше какво мисли за нея този надменен гигант? Изобщо не ѝ пукаше за неговото одобрение. Сара въздъхна наум, осъзнала колко опасно е човек да извърта. Ето че започваше да се опитва и себе си излъже.

Разположи се отново на дивана, кръстосвайки крака с плавно движение, което моментално прикова вниманието на Ноа. Погледът му се плъзна по прасеца ѝ и Сара изпита прилив на женско удовлетворение. Значи въпреки всичко и той бе човек. Интересно.

— Бихме могли да работим заедно — предложи тя, демонстративно опитвайки се да придърпа полата над коленете си. Очите му останаха насочени към дългото ѝ загоряло бедро.

— Нямам нужда от съдружник.

Сара лениво залюля крак.

— Не знам какви са ти планове, но със сигурност ще ти бъде по-лесно, ако имаш някой отвътре.

При тези думи Ноа откъсна поглед от добре оформения ѝ глезен и я погледна в лицето.

— Забравяш, че снощи прикритието ти се разби на пух и прах. Имам чувството, че в момента в тази къща ти си персона нон грата.

Тя сплете пръсти около коленете си.

— Да предположим, че мога да оправя това? — предложи тя с безгрижие, което далеч не чувстваше.

Погледът му се върна към бедрата ѝ и Сара се усмихна наум.

— И как смяташ да го направиш?

— Много просто. Ще призная пред Питър, че знам за короната и ще искам да си я разделим.

Той рязко вдигна поглед към очите ѝ.

— Това е най-тъпата идея, която съм чул досега от теб.

— Ласкателството няма да те доведе доникъде. — Сара стана от дивана, пресече стаята с дълги грациозни крачки и приседна на облегалката на фотьойла му. — Просто ме изслушай.

Той поклати глава:

— Вече чух повече, отколкото ми се иска. Това е прекалено опасно.

— Моля те, Ноа, чуй ме. — Сара протегна ръка и отметна тъмния вълнист кичур, паднал на челото му. Докосването ѝ бе леко като перце, но когато отново заговори гласът ѝ трептеше от неприкрито възмущение: — Години съм чакала тази възможност. Няма да разреша никаква дребна опасност да се изпречи на пътя ми.

— Дребна опасност ли? — повтори той недоверчиво. — Мила моя, ти си луда за връзване. Разбери, че вече не си в детския отбор. Тези хора играят грубо.

Пръстите ѝ се спуснаха по ръката му в мълчалива молба.

— Единственото, което ми трябва, е треньор. Освен това, Питър съвсем не е като Малкълм. Той не би направил нищо, с което да ми навреди. Той ме харесва.

— Може би си забравила, че той беше човекът, който тази сутрин те издаде.

Сара въздъхна раздражено. Осъзнавайки, че женските оръдия за увещаване със сигурност имат своите граници, тя се надигна от фотьойла и се изправи пред него.

— Ноа, ще открадна тази корона, независимо дали ми помагаш, или не. Трябва да разбереш това.

Ноа прокара ръка през косата си, чудейки се какво толкова е сбъркал в живота си, та да се забърка със Сара Медисън. Тя бе способна да постави на изпитание търпението дори на светец. А за него никой никога не бе казвал, че е светец.

— Ти си луда — произнесе той безизразно.

— С вързани ръце съм — поправи го тя.

— Ето, това е добра идея. Би трябвало да те завържат. В някой хубав, тих санаториум с тапицирани с гума стени.

Наистина е луда, каза си Ноа. А и той не бе по-нормален, след като изобщо се замисля върху предложението ѝ. Да работи със Сара би било като да играе на гоненица със заредена ръчна граната. Въпросът беше не дали проклетото нещо ще гръмне, а кога.

Но ако не се съгласеше с налудничавата ѝ идея, тя без съмнение щеше да свърши на дъното на някое езеро в аризонската пустиня. Ако я оставеше сама на себе си, тази побъркващо упорита жена сама щеше да си търси убийството.

— Добре — съгласи се той рязко. — Смятай, че си си намерила съдружник. Но аз ще ръководя играта.

Сара се усмихна. Победителите трябва да са великодушни. Освен това Ноа не изглеждаше ни най-малко във възторг от тази перспектива. Нямаше смисъл повече да се кара с него.

— Съгласна съм — отвърна тя без колебание.

Той трябваше да е сигурен, че тя е готова да приема нарежданията му, без да се замисля. Животът и на двамата можеше да зависи от това.

— И след като единственото, което те интересува, е наградата — продължи той, — короната остава изцяло за мен.

Сара ахна. Току-що бе направила поредната фатална грешка в преценката си. Разбира се, Ноа нямаше никакво намерение да върне короната на съответните власти. В какво по дяволите се бе оплела?

Гласът на Ноа се врязва в нещастните ѝ мисли:

— Чакам отговор.

— Наистина ли ще я развалиш, само за да вземеш скъпоценните камъни? — попита тя безсилно.

— Това не е нещо, за което ще се пазарим. Аз ти обещавам, че ще ти бъде платено добре. Но ти или ще ми дадеш короната без никакви въпроси, или си търси друг съдружник.

Сара разбираше, че заканата не е на шега. Трябваше да се престори, че е съгласна и да измисли как да се измъкне от тази лепкава мрежа, в която се бе оплела. Тя имаше искреното намерение да върне съкровището на законния му собственик. Реши да послуша опита на Скарлет О'Хара и да остави тази малка дилема за утре.

— Добре — съгласи се с пресеклива въздишка. — Договорихме се.

Ноа кимна с неприкрито задоволство.

— Искаш ли по този случай да си стиснем ръцете?

Това бе по-скоро заповед, отколкото предложение и когато Сара послушно пое протегнатата му длан, осъзна, че му дава много повече, отколкото само ръката си. Току-що бе поставила живота си в ръцете на един непознат. Дори не знаеше кой е той всъщност.

— Не знам дори как да те наричам — оплака се тя.

— Винаги съм отговарял на името Ноа.

— Това ли е истинското ти име? — Моля те, не ме лъжи за това, молеха го сините ѝ очи.

— Даде ми го майка ми — увери я той с усмивка. — Още преди да се родя. Вече четири поколения това име се дава на първородния син в моето семейство.

Това я накара да се почувства малко по-добре. Човекът имаше поне майка. И семейство с традиции. Колко лош можеше да бъде?

— А второто ти име?

Лицето му се затвори.

— За някои неща просто трябва да ми се довериш.

— Доверявам ти се — излъга тя.

Светлокафявите му очи се взряха в лицето ѝ, търсейки въпросите, които засега оставаха незададени. Накрая Ноа осъзна, че все още държи ръката ѝ, и я пусна.

— Добре — отсече той. — На работа.

Час и половина по-късно Ноа отново седеше във фургончето в подножието на хълма и чакаше Сара да се срещне с Питър Тейлър. Все

още мислеше, че идеята е глупава, но Сара бе непреклонна. Тя трябваше да си възвърне доверието на Малкълм и настояваше, че това е най-добрият начин да го направи. В края на краищата, след като Ноа можеше да повярва, че е способна да открадне, защо и Питър да не приеме на вяра приказките ѝ?

Застанала пред кабинета на Тейлър, Сара изтри влажните си длани в полата, чудейки се как една леденостудена ръка може да се поти. После почука на вратата, отначало нерешително, а след това по-силно.

— Влез.

Питър вдигна поглед при появяването ѝ и очите му леко се присвиха.

— Здравей, Сара — поздрави я той приветливо. — С какво мога да ти бъда полезен?

Тя спря пред голямото махагоново бюро и кръстоса пръсти зад гърба си. Не искаше Питър да види колко силно треперят ръцете ѝ.

— Мисля, че трябва да поговорим.

Той посочи към стола.

— Съгласен съм. Да повикам ли Малкълм?

Кръвта ѝ леко се смрази и Сара трябваше да положи усилия да се овладее.

— Ако нямаш нищо против, бих искала отначало да поговорим насаме. След това можеш да решиш дали да разкажеш на Малкълм.

Той взе един молив и разсеяно то завъртя в пръстите си. Очевидно обмисляше думите ѝ. Сара усети, че е затаила дъх.

— Ти работиш за Малкълм — напомни ѝ той. — Всякакви проблеми трябва да се отнасят до него.

Сара седна на стола, който Питър ѝ бе предложил, и се наведе напрегнато към него.

— Не мисля, че трябва да безпокоим Малкълм сега. В края на краищата, това, което той не знае, няма да му навреди, нали? — Усмихна се с най-прелъстителната си усмивка.

Докато чакаше във фургона отговора на Питър, Ноа нетърпеливо сви ръце в юмруци. Би провалил всичко, ако се втурнеше в кабинета му, но ако този човек с пръст докоснеше Сара, той щеше да направи точно това.

Пръстите на Питър се стегнаха около молива.

— Нагазваш в опасни води, Сара — забеляза той тихо.

Тя стана. Не я свърташе на едно място.

— Не ми харесва, че ме смяташ за тъпа и празноглава.

— Откъде за Бога реши така? — Той звучеше искрено смутен.

Сара поклати глава и изсумтя съвсем не по женски:

— Наистина, Питър, ако някога решиш да си опиташ перото, мисля, че от теб ще излезе много добър писател. Особено на детски приказки.

— Страхувам се, че не те разбирам — заяви Питър спокойно. — Защо не започнеш отначало и да видим дали ще можем да разплетем обърканите ти мисли?

Тя кръстоса ръце пред гърдите си, като наум кръстоса и пръсти.

— Добре. Аз знам, че ти ме излъга за рисуването на тези копия. Знам също какво смятате да правите с тях.

Пръстите му се стегнаха още по-силно и Сара се зачуди дали той не си ги представя стегнати около врата ѝ.

— Обясних ти. Малкълм се тревожеше от възможността за кражба. Той организира много приеми и иска да окачи твоите копия вместо оригиналите, когато къщата е пълна с непознати.

Сара самодоволно реши, че би могла да направи кариера като актриса. Не можеше да повярва колко добре се справя. Чудеше се дали и Ноа се гордее с нея.

— Това са глупости, и ти го знаеш — възрази тя, съсредоточавайки се отново върху изпълнението си. — Вие използвате моите репродукции, за да вмъкнете картините на Малкълм в галериите.

— Скъпа Сара, картините не се вмъкват в галериите — обясни Питър невъзмутимо. — Ако човек се занимава с контрабанда на картини, той ги измъква оттам.

Сара не загуби самообладание. „Внимаваш ли?“, попита тя наум Ноа. „Защото това ще те разбие.“

— Не и ако се опитвате да продадете на търг някои от тези откраднати картини, които сте струпали в склада долу в мазето.

Силен трясък раздра напрегнатата тишина и двата им чифта очи се насочиха към счупените жълти краища на молива.

— Имаш много живо въображение, Сара — обади се Питър тихо. — На твое място бих бил по-внимателен. Това може да ти създаде

неприятности.

Ноа почти се надигна от кашона, на който бе седнал, готов да изтича към колата. От самото начало си знаеше, че планът на Сара е глупав. Кога по дяволите бе започнал да слуша аматьори? Особено от женски род! Трябваше да признае, наистина бе изненадан, че тя всъщност не рисува фалшификати. Чудеше се защо просто не му е казала, че са я наели да направи копия на тези картини. Чудеше се и дали е права за мотивите на Малкълм.

— Със сигурност не искам неприятности, Питър — призна искрено Сара. — Да ти кажа истината, това, което искам, е да се включа в играта.

— Прекалено много работиш. Явно от това умът ти се е размътил.

Сара поклати глава и настоя:

— Може да се получи идеално. Ти имаш контактите да получаваш картините, имаш и връзките с потенциални купувачи. А аз имам уменията да създам почти съвършени копия, които без никакъв риск могат да се предложат на търг. — Усмихна се, сякаш напълно завладяна от идеята: — Знаеш ли, обзалагам се, че мога дори да измисля картини, за които никой не е знаел, че са съществували. Просто като копирам стила. Ще „откриваме“ картини! — Тя плясна с ръце. — Питър, може да е толкова вълнуващо! — Приседна на ръба на бюрото му. — Толкова ми е омръзнало да повтарям едни и същи сухи факти, ден след ден, година след година. Омръзнало ми е да живея в този миниатюрен апартамент, когато бих могла да живея в къща. А моята шестгодишна кола върви само на честна дума. Искам порше, Питър. — На лицето ѝ се появи замечтано изражение, напомнящо на смесица между алчност и страст. — Не, нека да бъде ферари. Едно красиво червено ферари със силен двигател. И един ролс-ройс за неделни разходки до планината.

Ноа бе смутен. Сара толкова убедително изброяваше по какви начини ще изхарчи незаконните си доходи. Ако не знаеше, би помислил, че е спряла да играе.

Питър се вторачи в нея, сякаш я виждаше за пръв път.

— Ти си наистина един парадокс, Сара Медисън — измърмори той. — Когато за пръв път се запознах с теб, те помислих за момиченце.

Сара се наведе към него. Гласът ѝ бе зноен и прелъстителен:

— Аз не съм момиченце, Питър. Аз съм жена, с женски потребности и желания.

Сега вече отиваше прекалено далеч, реши Ноа. Защо просто не си разкъсаше дрехите и не скочеше в леглото с този човек? За коя по дяволите се мислеше, за Мата Хари ли?

Питър се прокашля.

— Започвам да виждам, че е така.

Очите му бавно и лениво я огледаха от върха на русата коса до пръстите на краката и после обратно. Сара се усмихваше блажено. Едва сдържа тържеството си, когато Питър сякаш сериозно се замисли.

— Предполагам, че би искала да запазим това малко споразумение между нас двамата? — предложи той.

— Виждаш ли някаква причина да делим всички тези прекрасни пари на три?

Питър поклати глава и се усмихна сухо:

— Ти си изненада след изненада, скъпа моя.

Очите ѝ светнаха.

— Мислиш ли, че можеш да понесеш още една?

Той присви очи.

— Не съм сигурен. Защо не опиташ?

Сара облиза устни, привличайки погледа му към устата си. Когато вече бе сигурна, че напълно е завладяла вниманието му, прошепна:

— Питър, мисля, че трябва да откраднем короната. И после да заминем на някое топло място в тропиците. Заедно.

— По дяволите! — изрева Ноа и принуди Дан рязко да вдигне глава от последния брой на „Плейбой“. — Тя отново го прави. Ако излезе оттам жива, ще я метна на коляното си и ще я напердаша.

— Този месец има интересно писмо за това — предложи му помощта си Дан. — Искаш ли да го прочетеш?

— Искам тя да престане да играе игри — изръмжа Ноа. — Защо по дяволите не се държи като преподавател по история на изкуството?

— Как точно се очаква да се държи един преподавател по история на изкуството?

— Не знам — объркано призна Ноа. — Както трябва. Разумно. Тази жена може да изкара човек от нерви.

— Май ти е влязла под кожата.

— Глупости. Просто не искам заради нея да си загубим главите.

— Това ми звучи достатъчно разумно — съгласи се Дан сговорчиво и се върна към списанието си.

Мълчанието в къщата се проточи. Сара едва успяваше да не затрепери под изпитателния му поглед.

— Значи съм бил прав. Ти наистина знаеш за нея.

— Знам. И не разбирам защо искаш да рискуваш да отидеш в затвора заради Малкълм Бренд. Той се държи отвратително с теб.

— Ние с Малкълм имаме много неща зад гърба си.

Сара въздъхна и се смъкна от бюрото.

— Е, сигурно е така — отвърна тя бързо. — Благодаря ти, че ми отдели време. Отивам да си събирам багажа.

— Да си събираш багажа ли?

Тя се усмихна със съжаление.

— Нямам причина да продължавам да вися тук, нали?

— Знаела си от самото начало, нали? — попита той с неохотно възхищение.

— Не отначало. Знаех само, че не ми казваш истината. Малкълм ще трябва да продаде доста крадени картини, за да плати за короната, нали? Картини, които ще бъдат скрити зад моите копия.

— Ти си не само красива, Сара, но и проникателна.

— Благодаря, любезни господине. — Тя се наведе в шеговит поклон. Какво ще кажеш за това? — обърна се тя наум към Ноа. — Някой мисли, че аз съм проникателна.

— Сериозно ли говореше? — внезапно попита Питър.

— За кое?

— Че ще заминеш с мен.

Сара реши, че през последните няколко седмици е лъгала повече, отколкото през целия си досегашен живот. Днес обаче биеше всички рекорди:

— Разбира се — отговори без секунда колебание.

— Сара, смятай, че сме се споразумели — заяви Питър след дълго мислене.

Очите ѝ се разшириха.

— Шегуваш се.

Питър Тейлър бе възвърнал самообладанието си.

— Ни най-малко. Ние ще вземем короната, Сара. Заедно.

Свят ѝ се зави като си помисли как тази сутрин се чудеше какво да направи, за да я открадне. Изведнъж се оказа с двама съдружници, и двамата професионалисти. И това ако не е късмет...

— Нямам търпение.

Той протегна ръце.

— Не би ли трябвало поне да подпечатаме съдружието си с една целувка?

Сара бе спасена от вътрешния телефон, оповестяващ, че Малкълм е пред кабинета на Питър. Тя му се усмихна със съжаление.

— Съжалявам, Питър. Но когато стигнем до нашия остров, ще имаме предостатъчно време. — Изпрати му една въздушна целувка и кимна любезно на неприкрито любопитния Малкълм Бренд, докато се разминаваше с него.

ПЕТА ГЛАВА

Във фургончето Ноа продължи да подслушва разговора между Питър Тейлър и Малкълм Бренд и с облекчение чу как Питър скри Сара, отхвърляйки всяко съмнение, че тя знае нещо за короната. Но въпреки нейния успех, нещо го безпокоеше. Бе станало прекалено лесно.

Това досадно съмнение продължаваше да го тормози и докато караше по извиващия се път по хълма към имението.

Сара го посрещна в ателието с широка усмивка.

— Нали ти казах, че ще го направя! Когато всичко свърши, ще отида в Холивуд и ще използвам актьорския си талант във филмовия бизнес. Какво ще кажеш?

Лицето на Ноа бе сериозно, пълна противоположност на нейното тържествуващо настроение.

— Ще кажа, че е добре още малко да размислиш, преди да си застягаш багажа за Холивуд.

— Не ми разваляй удоволствието. Просто те е яд, че един аматьор те е надминал — усмихна се тя дяволито.

Той повтори мисълта, която не спираше да се върти в главата му след наистина талантливото изпълнение на Сара:

— Беше прекалено лесно.

Усмивката ѝ угасна.

— Ама с теб човек ще си остане без самочувствие.

Прободе го чувство за вина. Но тя бе прекалено импулсивна. Скачаше с главата надолу, без да я е грижа за опасностите. И отговорността да запази прелестното ѝ вратле от счупване тежеше върху него, въпреки че не се бе натискал да я поеме.

Сара се обърна и се загледа през големия прозорец. Едно малко птиче чевръсто поправяше гнездото си, а наблизко голям заек хрупаше сочни диви цветя. Завидя им за простото съществуване.

Почувства топлината на тялото на Ноа, който застана зад нея. Сякаш изведнъж се бе озовала увита в топло удоволствие. Глупости,

каза си твърдо. Та ти дори не го харесваш. Още една лъжа. Проблемът бе, че започваше да го харесва прекалено много.

— Извинявай — избоботи дълбокият му глас в ухото ѝ. — Ти беше страхотна. Всеки би повярвал, че наистина си хлътнала по Тейлър. — Тя обаче не отговори и гласът му стана по-твърд. — Сара? Ти нали през цялото време играеше?

Сара се зачуди дали Ноа би могъл да ревнува. Ето, това вече щеше да е нещо. Тя бавно се обърна и го погледна в очите. В тях нямаше никакво изражение и това отново ѝ напомни, че този човек живее по закони, различни от другите хора. Той бе авантюрист. За него хитрините, тайните и лъжите бяха част от оръдията на труда.

— Има ли значение? — попита тя тихо. „Кажида!“, извика вътрешният ѝ глас.

— За толкова кратко време обеща върност на двама души. Откъде да знам, че нямаш намерение да ме измамиш и да откраднете короната с Тейлър?

Обвинението му ѝ стържеше по нервите. Ръцете направо я сърбяха да му удари един шамар. Това бе всичко, което го интересуваше. Проклетата корона. Започваше да ѝ се иска никога да не бе чувала за нея.

— Няма откъде да знаеш — сопна му се тя. — Каква беше онази поговорка, че между крадци честност няма? — Възнагради го с една откровено изкуствена усмивка. — Но точно това прави нещата толкова интересни, нали?

Ноа едва се сдържа да не я раздруса за раменете, докато прекрасните ѝ зъби започнат да тракат.

— Не можеш да вярваш на Тейлър.

Предизвикателният ѝ поглед се заби като острие в него.

— И на теб не мога да вярвам.

— В това поне сме наравно — отсече той. — Знаех си, че нищо няма да излезе.

— Щеше да се получи, ако ти можеше да престанеш да омаловажаваш моя принос при всеки повод. Трябваше да разбере, че по-лесно мога да получа луната, отколкото поздравление от теб.

— Извинявай — изненадващо каза Ноа.

Макар да звучеше искрено, Сара го изгледа подозрително. И наистина не се наложи дълго да чака.

— Просто не е логично — обясни той, пъхна ръце в джобовете си и закрачи из стаята. — Защо изведнъж Тейлър ще реши да измами човек, с когото от години крадат заедно?

— Може да ме смята за един изкусителен стимул? — предположи Сара.

Ноа поклати глава.

— Хайде, хайде. Никоя жена, колкото и да е привлекателна, не може да принуди мъжа толкова лесно да се отметне. — Намръщи се навън през прозореца: — Трябва да има нещо друго.

— Много благодаря — изръмжа тя. После думите му достигнаха до съзнанието ѝ. — Мислиш ли го наистина?

— Кое?

— Че съм привлекателна.

Ноа примигна, очевидно изненадан от въпроса ѝ.

— Разбира се, че си привлекателна. Но със сигурност вече знаеш това.

Ако една жена чакаше от този мъж някаква романтика, много дълго щеше да я чака, помисли Сара и въздъхна наум. Нея лично това не я интересуваше, но все пак се почувства задължена да му посочи пропуската:

— Сигурно го знам. Но жената обича от време на време да ѝ се казва, че някой мъж я намира за привлекателна.

Ноа изглежда се замисли сериозно над думите ѝ, а очите му зашариха по лицето ѝ, сякаш искаше да запомни чертите ѝ. Сара се насили да не се изчерви, докато погледът му изследваше тялото ѝ — спря се на гърдите, проследи извивката на талията, продължи по леко заоблените бедра. Прегледът бе агонизиращо подробен и докато Ноа върна очите си на лицето ѝ, тя имаше чувството, че я е видял чак до дантеленото бельо.

— Ще го запомня — обеща той накрая и се обърна към вратата.

— Къде отиваш?

Ноа измъкна от джоба на якето си дълъг тесен бележник.

— Време е да се поразмърдам. След пет минути ще интервюирам Малкълм.

— Добра идея. И без това до петък трябва да направя още една картина.

— Ще се видим довечера. — Той отвори вратата на ателието.

Сара вдигна ръка да го спре.

— Чакай малко! Какво искаш да кажеш?

— Аз живея в хотел „Сюпърстишън ризорт“, в центъра. Бъди там около седем и докато вечеряме, ще обменим мисли.

— Щом живееш в хотел, чий апартамент беше това?

— На моя партньор. Ние с него имахме нужда от място, където да се срещаме, без да ни виждат заедно. В хотела е много на показ.

— Ти имаш партньор? — намръщи се Сара. — Никога не си ми казал, че още някой участва в това.

— Ти никога не си ме питала — напомни ѝ той. — Не се безпокой, когато му дойде времето, ще се запознаеш с Дан. Трябва да вървя. Ще се видим в хотела в седем. Ще поръчаме да ни донесат нещо в стаята.

— Това сътрудничество започва да изглежда по-приятно, отколкото си го представях — забеляза Сара. — Мисля, че този път ще пропусна. — Подари му една сладка и изцяло фалшива усмивка. — Но благодаря за поканата.

— Това не беше точно покана.

— Виж какво, Ноа, ще призная, че отначало сбърках с Питър. И съм ти благодарна, че ме предупреди. Но това все още не ти дава правото да ме командваш. Нямам никакво намерение да прекарам вечерта сама с теб в твоята хотелска стая.

— Ти беше сама с мен в апартамента днес сутринта — наблегна той с влудяваща логика.

— Това беше различно. Ти току-що беше хвърлил тази бомба за Питър и Малкълм. Бях уплашена до смърт.

Той кимна.

— Разбира се, че беше уплашена. И ако имаше малко ум в главата, още щеше да си уплашена:

— Кое те кара да мислиш, че не съм?

При това признание очите му сякаш малко се смекчиха.

— Няма нужда да се боиш от мен, Сара.

— Стига да се подчинявам на заповедите ти, нали така? — попита тя язвително.

— Не искам да го обсъждаме повече — заяви Ноа безцеремонно. Сара сякаш бе склонна отново да спори, но той я прекъсна: — Слушай, нямам намерение да разговаряме в претъпкан ресторант, където всеки

може да ни чуе. Ще говорим в моята стая, в хотела, в седем часа вечерта. — Скръсти ръце пред широките си гърди. Цялата му поза я предизвикваше да възрази.

Сара никога не бе устоявала на такова стопроцентово предизвикателство.

— Тази вечер имам други планове.

— Това е по-важно.

— А ако аз не мисля така? — Спомни си за обещанието да вечеря с Дженифър и Кевин.

Стори й се, че вижда как от ушите му излиза дим. Явно Ноа не бе свикнал някой да оспорва авторитета му. Е, време бе да разбере, че не е господар на света.

Той въздъхна.

— Сара, не бъди проклета — помоли уморено. — Наистина нямам време да се занимавам с някаква инатчийски твърдоглава жена.

Тя сложи ръце на кръста си.

— А аз си имам друга работа, вместо да си прекарвам вечерта с някакъв тираничен безсърдечен мъж.

Той вдигна вежди.

— Тираничен ли?

Сара решително кимна.

— Откак те познавам, раздаваш заповеди наляво и надясно. Инатчийска ли?

— А ти не си изпълнила нито една заповед, откак те познавам — върна й той и погледна часовника си. — Трябва да вървя. Ще обсъдим подробностите, докато вечеряме. — Сара отвори уста, ала Ноа продължи, преди да е успяла да възрази:

— Ела когато искаш — разреши й великодушно. После намигна. — Стига да е около седем.

Излезе, преди да му е отговорила, което никак не беше лошо, защото не можеше да измъдри нито едно що-годе свястно възражение. Трябва да беше заради проклетото намигане, реши тя, нахвърляйки червени петна върху платното. То го направи почти по момчешки чаровен, пълна противоположност на надменното му поведение до преди малко.

Бе невъзможно да хване този човек натясно. От самото начало Сара се опитваше да вкара Ноа в някаква категория, но всеки път,

когато си мислеше, че го е разгадала, той се преобръщаше и показваше напълно различна страна от характера си. Имаше повече лица от добре обработен диамант. Кой бе Ноа Ланкастър? И защо ставаше все по-важно да разбере това?

Сара не помнеше някой друг ден да се е влачил толкова бавно. Накрая, в пет и половина, тя се качи горе да се преоблече. Когато излезе от стаята си, срещна Питър, който идваше към нея по коридора.

— Сара! — възкликна той и хвана двете ѝ ръце. — Ти изглеждаш абсолютно прекрасно. — Очите му гладно я огледаха. — Надявам се, че си си направила всичкия този труд заради мен.

Сара нервно приглади несъществуващите гънки на бялата си дантелена лятна рокля.

— Ох, Питър — въздъхна тя със съжаление, — извинявай. Днес съм канена на вечеря със сестра ми.

Дали някаква божествена сила броеше лъжите, които тя изричаше напоследък? Трябваше да си отбележи и още една, напомни си тя суеверно. Наистина ѝ бе много неудобно да отмени вечерята с Дженифър и Кевин, но сестра ѝ махна с ръка и каза, че и без това Браян искал да се запознае с Кевин. Всъщност, призна Дженифър, тя самата се гласяла да ѝ се обади и да отмени уговорката.

— Твоето семейство сигурно се облича официално за вечеря.

Наистина ли почувства подозрение в тона му? Сара реши, че си въобразява. Цялата тази игра на стражари и апаши можеше да опъне на човек нервите.

Смело увеличи броя на лъжите с още една:

— Днес е рожденият ѝ ден. Ще отидем в „Пойнт“.

— Ооо... — Звучеше искрено разочарован. — Може би ще пийнем по чашка, когато се върнеш.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Би било чудесно. Но се страхувам, че може да стане много късно.

Питър се усмихна чаровно.

— Колко може да продължи една вечеря?

— Е, не чак толкова дълго — призна Сара. — Но нали ни знаеш какви сме жените, като се съберем. — Усмихна му се примирително. — Сигурно часове наред ще си говорим. Дженифър има нов приятел и

аз нямам търпение да я разпитам за него. — Най-последно бе успяла да каже нещо вярно! Почти очакваше да чуе приветствени тропети.

— Наистина трябва да поговорим. — Усмивката се смени с мръщение.

Сара припряно закива в знак на съгласие.

— И ще поговорим — обеща тя. — Още утре сутринта. Ще те чакам за кафе в солариума. — Напомни си да попита Ноа дали подслушва и пълната с растения стая.

— Там е твърде рисковано — възрази Питър. — Ще излезем да поядим в пустинята. Така никой няма да може да ни подслуша.

Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Не е ли много горещо.

— Не, стига да излезем около пет и половина. — Той наклони глава и положи една силна и твърда целувка върху устните ѝ.

Очите на Сара се разшириха и когато той изглеждаше склонен да продължи целувката, тя опря ръце на раменете му и го отблъсна.

— Прав си, че в къщата е твърде рисковано — обясни тя на смаяния Питър. — Как бихме могли да обясним отношенията си на Малмълм?

— Вярно — съгласи се той нещастно. После лицето му просия. — Значи просто ще трябва да почакам до утре сутринта.

— Утре сутринта — промълви безсилно Сара. Как щеше да съобщи последните новини на Ноа? Той буквално щеше да подскочи до тавана. Докато излизаше от къщата, Сара си напомни да провери дали застраховката ѝ е платена.

Още с влизането в хотел „Сюпърстишън ризорт“ Сара със закъснение се сети, че не знае номера на стаята на Ноа.

— Извинете — обърна се тя към момичето на рецепцията, чиято лъскава кестенява коса ѝ напомняше за една наскоро завършила нейна студентка, — бихте ли могли да ми кажете в коя стая е господин Ноа Ланкастър?

Момичето поклати глава.

— Не ни е разрешено да даваме такава информация.

Страхотно. Сара опита отново:

— Той ме чака. Аз съм... въз... сестра му. — Едва сдържа усмивката си. Колко ли пъти на рецепцията чуваха точно тази лъжа?

— Мога да се обадя в стаята му — предложи служителката без особен ентузиазъм.

— Благодаря ви — усмихна се Сара.

Момичето се намръщи.

— Съжалявам, господин Ланкастър не отговаря.

Сигурно е в банята, реши Сара. Вече минаваше седем. Той не би настоявал толкова за този час, ако нямаше намерение да е тук.

— Благодаря — повтори тя, чудейки се какво да прави сега. — Ще го почакам във фойето.

— Добре — съгласи се момичето безразлично и се обърна към един бизнесмен, който току-що бе дошъл на рецепцията.

Сара разбираше кога са ѝ били дузпата, затова се отдалечи, обмисляйки какви възможности има. Винаги съществуваше шансът Ноа още да не се е върнал в хотела. Ако бе така, щеше наистина да го почака във фойето. Но ако ключът бе у него, той можеше и да не се отбие на рецепцията. А хотелът имаше толкова много входове, че той можеше и да не я види.

Реши да почака няколко минути и после отново да се обади в стаята му и да му каже, че е долу. Или, реши тя, като забеляза, че на рецепцията идва нова служителка, можеше просто да направи това, което правят професионалистите. Да използва измама.

Измъкна от чантичката си химикалка, порови още малко и намери някаква хартийка, върху която написа няколко думи.

— Извинете.

— Да?

Когато най-новото препятствие в опитите ѝ да открие Ноа се обърна към нея, Сара с възхищение се зачуди от коя школа за манекенки набира хотелът служителките си. Тази жена, чиито златисти къдрици не оставяха съмнение, че името ѝ е Кенди, бе още по-млада и по-красива от първата. Нищо чудно, че Ноа е избрал този хотел, помисли тя подигравателно.

— Бих искала да оставя съобщение за един от вашите гости — обясни Сара. — Но ме е страх, че съм забравила номера на стаята му.

Усмивката на Кенди бе като от реклама на паста за зъби.

— Няма проблеми, госпожо — успокои я тя и услужливо предложи: — Кажете ми името му, аз ще проверя в компютъра.

Госпожо? Сара не вярваше да е с повече от пет години по-възрастна от момичето.

— Ноа Ланкастър.

— Ланкастър... — повтори то замислено, докато набираще името. — Ето го.

— Сигурно не можете да ми кажете номера на стаята му?

Кенди стисна розовите си устни, показвайки, че зад сладката ѝ външност се крие също толкова непоклатим характер, като на прелестната ѝ колежка.

— О, не, страхувам се, че не мога. Но ако оставите съобщението си, ще имам грижата да го предам на господин Ланкастър.

Сара ни най-малко не се съмняваше. Тя подаде сгънатата хартийка. Отначало Кенди изглеждаше изненадана от яркочервената опаковка от дъвка, но после сви рамене и отиде да я пусне в кутията му.

— Всичко е наред — съобщи тя с нова ослепителна усмивка.

Когато видя в коя кутия изчезна съобщението, стомахът на Сара се сви на топка. Едва успя да изобрази една бледа усмивка.

— Благодаря ви.

Обърна се, подпря се на стената и затвори очи, за да събере сили. До нея се приближи един от охранителите:

— Добре ли сте, госпожо?

Госпожо? Два пъти за един ден! Отвори очи и видя една мъжка версия на Кенди. С всяка минута се чувстваше все по-древна.

— Съвсем увери тя младежа, чието най-естествено място би било на дъската за сърф. — Просто се опитвах да си спомня нещо.

Обяснението ѝ бе приветствано от поредната снежнобяла усмивка.

— И на мен непрекъснато ми се случва. Ако отидете там, където за последен път сте си мислили за това, веднага ще ви изплува.

— Благодаря.

Той сведе изсветлялата си от слънцето руса глава.

— Винаги на вашите услуги.

Когато си отиде, Сара въздъхна и тръгна. Подмина асансьорите и се запъти към вратата с надпис „Стълбище“. Двайсет трийсет и три,

простена наум. Как можа да не се сети, че стаята му ще е на двайстия етаж? Погледна към тънките каишки на белите си сандали. Най-високите ѝ токчета! Денят ставаше все по-ужасен.

Много, много по-късно Сара пристигна пред вратата на Ноа. Косата ѝ, която едва бе успяла да закрепил в сложен кок на върха на главата си, висеше разбъркана от двете страни. Лицето ѝ бе зачервено, по носа и брадичката ѝ имаше мръсни петна, бе изяла всичкото си червило и имаше бримка, защото последните шест етажа бе изкачила по чорапи. Едва почука, и вратата се отвори.

— Къде по дяволите беше? — посрещна я вбесен Ноа. Но като я забеляза колко е раздърпана, изражението му веднага се смени със съчувствие и загриженост: — Боже мили, нападнали са те! Знаех си, че е прекалено опасно. Бренд ли беше, или Тейлър?

Сара поклати глава и разпиля още няколко фиби.

— Нито единият, нито другият. Това няма нищо общо с короната.

— Да не искаш да ми кажеш, че всеки ден си играете на тупаник? Знаеш ли колко се разтревожих за теб? — попита той и я поведе към дивана.

Тя седна и реши, че силната ръка около раменете ѝ е много приятна.

— Да ти донеса една студена кърпа — предложи Ноа и я пусна по-бързо, отколкото ѝ се искаше. — Ще пийнеш ли нещо?

— Нещо газирано — съгласи се Сара и храбро се опита да се усмихне. По тези стълби бе горещо като в ада. Ноа излезе от стаята и тя извика подире му: — Наистина ли се разтревожи?

— А ти какво си мислиш? — отвърна той на въпроса с въпрос, връщайки се с мокра кърпа и чаша сода с лед. — Получих твоята бележка, в която пишеше, че има малки усложнения, но без никакви подробности... Ето, изпий това.

— Благодаря. — Тя отпи от содата. — Мога да ти обясня.

Той обаче бе прекалено възбуден, за да я чуе.

— Затова се качих в стаята да те чакам. Първо, когато закъсна, се ядосах. — Започна да движи кърпата по лицето ѝ и Сара се зачуди как такива големи ръце могат да са толкова нежни. — След още двайсет минути, когато ти още не се появяваше, започнах да се побърквам.

Прохладната мека кърпа мина през челото ѝ и се плъзна отстрани на лицето към брадичката ѝ, Сара реши, че удоволствието,

което получаваше от нежните му грижи, определено си струва пришките, колкото и да са те.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита той угрижено. — Може би трябва да повикам лекар.

— Много съм добре — отговори тя щастливо. Сега кърпата обхождаше шията ѝ, и тя затвори очи и облегна глава назад.

— Сигурна ли си? Пред мен няма нужда да се правиш на храбра. Вече си ми го доказала.

— Така ли? — Тя се наведе малко напред, помагайки му да смъкне самото ѝ, за да разхлади пламтящите ѝ рамене.

— Честна дума — потвърди Ноа с необичайно кисел глас.

— Наистина съм съвсем добре. Утре сигурно ще имам няколко пришки, но от тях определено не се умира.

Кърпата спря.

— Пришки ли? От какъв бой може човек да получи пришки?

Тя отвори очи от внезапно резкия му тон и срещна недоверчивия му поглед.

— Това се опитвам да ти кажа. Никой не ме е бил.

Той я огледа скептично.

— Защо тогава изглеждаш, сякаш те е прегазил камион?

Е, докато продължаваше, бе хубаво. Тя се поизправи и приглади полата си.

— Това се казва приятен разговор. Мога да помисля, че ставаш сериозен.

— Аз наистина съм сериозен — изръмжа той. — Какво ти се е случило?

— Нищо. Винаги изглеждам така, след като изкатеря пеша двайсет етажа.

Ноа я зяпна като че ли изведнъж ѝ бе поникнала втора глава.

— Защо по дяволите трябваше да се катериш пеша? Повечето хора — повечето нормални хора — се качват на асансьора.

Беше ѝ дошло до гуша от непрекъснатите му подозрения относно умствените ѝ способности.

— Повечето хора нямат клаустрофобия — сопна му се тя и скочи на крака.

Той я изгледа невярващо.

— Клаустрофобия ли?

— Точно така. Клаустрофобия. Патологичен страх от тясно или...

— Знам какво значи — прекъсна я Ноа. — Защо не си ми казала?

— Защото не знаех, че стаята ти е на двайсетия етаж — подчерта тя. — Пък и такова нещо малко трудно се вписва в светски разговор: „Здрасти, аз съм Сара Медисън и имам клаустрофобия. А вие как сте?“

За нейна изненада Ноа се разсмя, стана от дивана и я привлече в прегръдките си.

— Утре първата ми работа ще бъде да си сменя стаята — обеща той.

— Това би било безкрайно облекчение за мен — съгласи се тя, опитвайки се да не се разтопи.

Той отметна един влажен кичур от челото ѝ.

— Ами пришките?

Тя кимна, неспособна да откъсне очи от неговите.

— Това ми е глобата, задето нося високи токчета.

— Не бях прав. — Пръстите му обгърнаха врата ѝ, а палецът погали нежната кожа на шията ѝ.

— За какво не си бил прав?

— Не изглеждаш, сякаш те е прегазил камион.

— Така ли? — Дали в този хотел имаше бърза помощ? Бесните удари на сърцето ѝ не можеха да са нормални. Сигурно бе получила инфаркт.

— Ни най-малко — прошепна той дрезгаво. — Изглеждаш направо прекрасна.

Когато почувства дъха му върху устните си, Сара се поддаде на инстинкта си — затвори очи и обви ръце около врата му. Виеше ѝ се свят, кръвта пулсираше по-горещо във вените, сърцето ѝ блъскаше... блъскаше... блъскаше...

Ноа приглушено изруга и Сара едва сега осъзна, че ударите се разнасят откъм входната врата.

— Защо не видиш кой е? — предложи тя и отпусна ръце.

Ноа погледна през рамо към вратата, после обратно към Сара, после обратно към вратата. Това бе един от малкото пъти, когато изобщо ѝ се случи да го види, че се колебае.

— Ноа! Скъп-пи, тук ли си?

Ноа я пусна и потърка с ръка лицето си.

— Направо не мога да повярвам!

Сара вдигна очи към него:

— Това който си мисля ли е?

— Баронеса Левински — потвърди той с дълбока въздишка. Започна да дърпа Сара през стаята, после спря. — Ти пък откъде я познаваш?

— Срещата съм я в местните галерии. Освен това един или два пъти е идвала в къщата на Малкълм.

— Я по-добре се скрий в спалнята.

Тя заби пети в пода.

— Ноа, нямам никакво намерение да стоя тук, докато ти флиртуваш с някаква унгарска баронеса!

— Скъп-пи, отвори ми! — жизнерадостно се провикна баронесата. — Донесла съм шампанско и хайвер, за да отпразнуваме нашето съдружие.

— Съдружие ли? — изсъска Сара. — Това пък какво значи?

Ноа не си направи труда да отговори. Вместо това я грабна на ръце, отнесе я в спалнята и безцеремонно я хвърли на леглото.

— Да не си посмяла да мръднеш! — предупреди я той. — Щом се отърва от нея, ще ти обясня всичко.

Сара се облегна на лакти.

— Нямам търпение да чуя обясненията ти.

Ноа излезе от спалнята, рецитирайки под носа си безкраен наниз от зловни ругатни. Миг по-късно в стаята влетяха сакото и обувките ѝ. После той затръшна вратата.

Сара се намръщи, като го чу как поздрави баронесата. Тонът му бе много по-топъл, много по-гостоприемен от този, с който бе посрещнал нея.

Е, неговите отношения с Гизела Левински изобщо не я засягаха, реши Сара. В края на краищата, и двамата бяха от един дол дренки. Фалшиви до мозъка на костите си.

Позволи си две минути да се цупи, после стана, отиде в банята и взе една чаша. Не че я интересуваше как баронесата гука на Ноа, повтори си тя, като чу да излита тапата на шампанското. Просто си пазеше интересите, свързани с короната. Това бе единствената причина най-безсрамно да подслушва, притиснала ухо до опряната в стената чаша.

ШЕСТА ГЛАВА

Сара можеше да се закълне, че баронесата съвсем не бе във възторг от поведението на Ноа. Едва бяха опитали шампанското, и той я избута през вратата с обещанието утре да ѝ се обади.

— Обзалагам се, че нямаше да бърза толкова, ако не му бях заела спалнята — измърмори тя и отиде да върне чашата на място. Нищо не бе успяла да научи.

Когато излезе от банята, намери Ноа, облегат на вратата на спалнята.

— Чу ли нещо интересно? — попита той уж между другото.

Сара не се и опита да отрече, че е подслушвала.

— Какво можех да чуя? Ти не ѝ позволи да изчака, докато изкипи шампанското.

— Пазех го за теб — ухили се той.

— Ами! Просто искаше да ме държиш на тъмно.

— Това не е толкова лоша идея — отбеляза той бавно и тръгна към нея. Пръстите му се обвиха около кръста ѝ. — Докъде бяхме стигнали?

Сара не вярваше на неочакваната промяна в поведението му повече, отколкото вярваше на всичко, свързано с Ноа. Отдръпна се.

— Щеше да ми обясниш твоето съдружие с баронесата.

Той продължи да я преследва със светнали очи.

— Преди това?

Коленете ѝ опряха в леглото и Сара осъзна, че вече няма накъде да отстъпва. Още една стъпка, и щеше да се просне по гръб.

— Обеща да ми поръчаш вечеря.

— Обещах — съгласи се той. — И ти ли си гладна колкото мен?

Пламъчето в лъвските му очи съвсем не внушаваше спокойствие и ѝ се стори, че е избрал нея за предястие. Стаята започна да се затваря над главата ѝ. Сърцето ѝ биеше бясно, главата ѝ се въртеше и имаше чувството, че се разголва отвътре.

— Не прави така — прошепна тя напрегнато.

— Преди малко не се дърпаше — напомни ѝ той.

Как можеше този човек да говори толкова логично за нещо, което противоречеше на всички закони на логиката? Сара знаеше, че да се забърка с Ноа би било върхът на глупостта. Той бе като примамливо мержелеещите в пустинята миражи — една безплътна илюзия. Дори името му не бе истинско. Ако му паднеше възможност, той би откраднал сърцето ѝ със същата лекота, с която се гласеше да открадне короната. След това щеше да изчезне, без да поглежда назад.

— Преди малко не можех да разсъждавам — отвърна тя. — Понякога хипервентилацията предизвиква такива ефекти.

— Интересно — отбеляза Ноа замислено. — Ще го запомня. — След това се обърна. — Ще поръчам вечерята — съобщи той и излезе от спалнята.

Сара се вторачи подире му изненадана, че се е предал толкова лесно. Уверяваше се, че би трябвало да му е благодарна. Защо тогава се чувстваше толкова разочарована?

— Баронесата има отличен вкус — изкоментира тя по-късно, като отпи от шампанското. — Не ми се мисли колко струва това нещо.

— Тя може да си го позволи. Пред нейната колекция от произведения на изкуството Малкълм прилича на амбулантен търговец.

— Виждал ли си я?

Ноа намаза малко хайвер на една бисквита и ѝ я подаде. Сара отказа и той я пхна в устата си.

— Покани ме снощи у тях на частна изложба — обясни, когато свърши да дъвче.

— Определено не си губиш времето. Каж ми, тя знае ли, че си крадец?

— Мисля, че не е ставало дума за това. Искаш ли още малко шампанско?

— Искам да знам какво общо имаш с баронесата — отсече Сара.

— Да не ревнуваш?

Искаше ѝ се да го удари с бутилката от шампанско по самодоволната глава.

— Не, разбира се. Просто смятам, че си пропиляваш късмета.

— Мислиш си, че ще офейкам с картините на баронесата, така ли?

— Да. И вероятно с всичко друго от къщата, до което успееш да се докопаш.

Спокойният му поглед среща нейния.

— Наистина ли вярваш, че съм толкова непочтен?

Сара се почувства необяснимо неудобно.

— Чудя се защо се бави вечерята — обади се тя. — Не мислиш ли, че трябва да позвъниш в кухнята?

— Задах ти въпрос, Сара. — Шеговитите нотки в тона му бяха изчезнали.

Сара беззвучно въздъхна от облекчение, когато на вратата се почука. Докато келнерът сервира масата, Ноа мълча. После подписа чека и когато седнаха да вечерят, върна разговора към баронеса Левински.

— Баронесата гори от желание колекцията ѝ да бъде отразена в „Арт Дайджест“.

— Това не ме изненадва. Тя е ужасен сноб. — Сара насочи вниманието си към яденето. Изведнъж се почувства страшно гладна.

— Кажи ми какво знаеш за нея.

— Нямам намерение да ти помагам да я обереш до шушка. Ако затова ме питаш, забрави.

— Не искам от теб да се вмъкнеш с мен в къщата ѝ. Просто искам да ми разкажеш какво знаеш за тази жена. — Той сви рамене. — Ако обаче продължаваш да си такъв инат, имам си и други източници.

Сара ни най-малко не се изненада.

— Твърди, че била от унгарската кралска фамилия. Но това вероятно си го чувал.

— Споменавала е — потвърди иронично Ноа.

— Сигурна съм. Това е основната ѝ претенция за слава. — Сара поклати глава: — Чудно е колко хора се впечатляват от една титла.

— Но не и ти.

— Не, разбира се. Всъщност, искрено съчувствам на всички хора, чиито страни са били окупирани, но нещото, в което съм съгласна с комунистите е, че мястото на монархията е в археологическия музей.

— Тя отдавна ли живее във Феникс?

— От доста години. Обаче обикновено живее тук само през зимата. През останалото време от годината обикаля

Средиземноморието или дава приеми в къщата си в Манхатън. Странно как досега не си налетял на нея. Бижутата ѝ биха могли да ти платят пътните разноски чак до средата на следващия век.

— Забелязах.

Сара го погледна накриво.

— Кой знае защо, това изобщо не ме изненадва.

Ноа не отговори на обвинението ѝ.

— Сега вече е юли — напомни той. — Имаш ли някаква представа защо е изменила на навиците си?

Сара се намръщи.

— Никаква. След като вие двамата сте си толкова близки, защо просто не попиташ нея?

— Бих могъл — съгласи се Ноа.

— Преди или след като я ограбиш?

— Сарказмът не ти отива — забеляза Ноа безгрижно. — Освен това, мотивите на Гизела също не са съвсем невинни. Тя без никакви угризения ме използва, за да пробие в списанието.

— Това още не е причина да злоупотребиш с нея — възрази Сара.

— Какво те кара да мислиш, че злоупотребявам с нея?

— А не го ли правиш?

Той сви рамене.

— Не повече, отколкото тя с мен.

— Ти изобщо нямаш никакви принципи, нали?

— Странно обвинение от жена, която за двайсет и четири часа е изрекла достатъчно лъжи, за да влезе в книгата за рекордите на Гинес.

Сара се обиди. Дълбоко в себе си тя бе много пряк човек, който ненавиждаше увъртанията и измамата. Родителите ѝ я бяха възпитали като честен и уважаващ законите гражданин. Не ѝ се искаше да се задълбава какво биха помислили те за нея през последните няколко седмици. Напомни си, че в края на краищата целта оправдава средствата.

— Казах ти, че си имам причини да искам короната.

— Аз също — подчерта Ноа.

Сара се поизправи.

— В основата на твоите причини лежи чистата алчност. А аз просто се грижа за това, което законът не е успял да направи.

— Трябва да е хубаво да можеш да виждаш нещата в черно и бяло — отвърна Ноа. — Завиждам ти за тази способност. — На Сара ѝ се стори, че долавя иронична нотка в гласа му, но той не ѝ остави време да се замисли за това. — Разкажи ми за баща си и Малкълм Бренд.

— Защо?

— Просто искам да разбера какво може да накара един съблюдаващ законите преподавател по история на изкуството да се превърне в престъпник. Започвам да вярвам, че при нормални обстоятелства ти дори не пресичаш неправилно.

Подигравателният му тон не ѝ хареса.

— Чудно как можеш да изкараш честността и почтеността недостатъци — измърмори тя, чудедейки се не за пръв път какво прави с този човек.

— Щеше да ми разкажеш за баща си — подкани я той тихо.

Сара въздъхна и остави вилицата. Изведнъж бе загубила апетит.

— Баща ми беше изобретател. Той непрекъснато се ровеше в нещо, работеше върху нещо.

— Беше?

— Той почина.

— Съжалявам. — Звучеше искрено.

— Беше много отдавна — каза Сара.

— Имаше ли Бренд нещо общо със смъртта му?

Сара се обърка от нежния му тон. Как можеше човек, който несъмнено притежава повече паспорти, отколкото скрупули, да изглежда понякога толкова симпатичен, толкова внимателен? Тя си напомни, че в неговия свят чаровността е професионална необходимост.

— Не директно — отвърна тя. — Но след като Малкълм открадна патента му, татко никога вече не беше същият.

Ноа я погледна с подновен интерес.

— Не разбрах — призна той.

— Какво знаеш за Малкълм Бренд?

— Достатъчно, за да съм сигурен, че е опасно да му се изпречиш на пътя. — Очите му я погледнаха предупредително: — Нали нищо не скриваш от мен? Някакъв малък акт на отмъщение, който си забравила да споменеш?

— Бих могла да ти задам същия въпрос. Скриваш ли нещо от мен, Ноа?

На челюстта му трепна един мускул.

— Да се върнем на патента.

Сара започваше да се нервира.

— Не искам да говоря за баща си с теб. И изобщо нямам желание да говоря с теб. — Надигна се от масата.

— Седни, Сара — настоя Ноа. — Макар да трябва да призная, че си много красива, когато се сърдиш, в момента съм прекалено уморен, за да се боря с теб.

— Разочароваш ме, Ноа. Това клише е толкова старо, че вече пред никоя жена не минава. Бих те посъветвала да не го пробваш на баронесата.

— Може да е старо, може и да е клише, но в твоя случай подхожда — възрази той. — Моля те, седни. Не си довършила вечерята си.

— Не съм гладна.

— Красива и твърдоглава — промърмори той. — Смъртоносна комбинация.

Въпреки нежеланието си, Сара отново седна.

— Не е честно ти да знаеш всичко за мен, а аз да не знам нищо за теб — оплака се тя.

Ноа сякаш се замисли върху това.

— Добре — съгласи се накрая. — Предлагам сделка. Ти ще ми разкажеш за твоя баща, а аз ще ти разкажа за моя.

— Наистина ли ще го направиш?

— Наистина — обеща Ноа незабавно.

— И няма да ме излъжеш?

Той се протегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Обещавам, че никога няма да те излъжа, Сара. Може да не ти кажа всичко, но няма да те излъжа.

И тонът, и изражението му изведнъж бяха станали сериозни, и Сара повече от всичко на света искаше да му повярва. Палецът му докосваше чувствителната кожа от вътрешната страна на дланта и засилваше объркването ѝ. Как можеше едно обикновено докосване да създава такъв хаос в чувствата ѝ?

Ноа сякаш четеше мислите ѝ.

— Знаеш ли, външният вид често заблуждава. Защо не се опиташ да се довериш на чувствата си? — упорстваше той със странна настойчивост.

О, това звучеше толкова примамливо! Но Сара знаеше, че ако се поддаде на тези сладостни чувства, е загубена.

— Не е толкова лесно — възрази тя.

Ноа вдигна ръката ѝ и леко я целуна от вътрешната страна на китката.

— Веднъж те помолих да ми повярваш — напомни ѝ той. — Ти обеща, но не беше искрена. — Погледна я право в очите над сплетените им пръсти. — Отново те моля.

— Ще се опитам — промълви тя.

Нещо проблясна в дълбините на очите му.

— Това е добро начало.

Примирието продължи, докато довършиха вечерята. Сетне Ноа изнесе масата пред вратата и когато я повика да седне до него на дивана, Сара откри, че е невъзможно да не се поддаде.

— Как е могъл Малкълм да открадне патента на баща ти? — попита той любопитно.

— Той е адвокат — обясни Сара. — Въпреки че вече не практикува. Баща ми беше негов клиент.

— Започвам да схващам. Накарал е баща ти да се подпише, че му преотстъпва авторските права и е кандидатствал за патент от свое име. И когато едно от изобретенията се е оказало печелившо, Малкълм е прибрал печалбата.

Сара се опитваше да остане спокойна, когато ръката му се прехвърли на облегалката на дивана.

— Това е вярно само донякъде — поправи го тя.

Той я погледна.

— Какво не улучих?

— Баща ми никога не се е подписвал, че му преотстъпва авторските права. Документите бяха подправени.

Ноа вдигна вежди.

— Ако наистина е станало така, защо баща ти не го дал под съд?

— Даде го — каза тя с горчивина. — Адвокатът на баща ми беше млад, току-що завършил. Това бе най-много, което той можеше да си

позволи. А Малкълм се яви в съда с отбор от високоплатени юристи. Татко нямаше никакъв шанс.

— Какво беше изобретението?

— Клапа за апарата, който се използва за прилагане на анестезия по време на операция. Така и не разбрах как работи, но по някакъв начин намалява риска от прекалено упояване на пациента при много дълги операции.

Ноа се замисли за момент.

— А откъде Бренд е разбрал, че изобщо работи?

— Той беше съдружник в една фирма, която даваше на лизинг медицинско оборудване на лекари и болници в различни щати. Беше му работа да знае такива неща. Всъщност това бе една от причините баща ми да се обърне към него, а не към адвокат, специалист по патентно право. Татко се надяваше, че Малкълм ще намери приложение на клапата в своята работа и ще се съгласи да му заеме пари, за да започне да я произвежда.

— Бренд още ли не е разбрал коя си? Очевидно изобретението на баща ти му е донесло много пари.

— Това беше преди повече от двайсет години. Имаш ли представа колко хора е ограбил Малкълм Бренд за това време? Сигурно вече и той им е загубил бройката. — Сара се опитваше да не се задълбочава в мисълта, че и Малкълм Бренд, и Ноа са крадци. Само методите им бяха различни.

Обяснението ѝ не се стори убедително на Ноа, но той реши да не спори.

— Доколкото разбирам, това е било последното изобретено от баща ти нещо, от което е можел да спечели.

— Баща ми умря следващата година — произнесе тя безизразно. — Имаше слабо сърце, а напрежението от процеса и от натиска, който оказаха върху него адвокатите на Малкълм, го довършиха. — Стисна устни. — Ирония на съдбата.

— Кое?

— Малкълм страдаше от същата болест, но преди три години го спасиха с троен байпас. — В гласа ѝ прозвуча отдавнашна горчивина. — Клапата на баща ми даде възможност да се извърши тази дълга операция.

Ноа не можеше да не се трогне от сянката, затъмнила сините ѝ очи.

— Наистина съжалявам. — Пръстите се обвиха около рамото ѝ.

Тя не се отдръпна.

— Както ти казах, беше много отдавна. И не съм тръгнала да пропилявам целия си живот в търсене на отмъщение. Чак когато Питър ми предложи да рисувам тези копия, реших, че вече се намесва пръстът на съдбата.

— Тази възможност ти е паднала направо от небето.

Сега вече усмивката ѝ бе истинска.

— Точно така. Не знаех какво са замислили, но разбрах, че не ми казват истинската причина за тези копия. А след като дойдох в къщата, чух как Малкълм и Питър говорят за картините в мазето. Събрах две и две и разбрах какво са решили.

— Значи оригиналните откраднати картини ще бъдат скрити зад твоите копия. Предполагам, че набелязаните купувачи имат списък на оригиналите, които се предлагат на търг.

— Сигурно — съгласи се Сара. — Иначе нямаше да знаят за какво наддават.

— Разбирам защо Бренд го прави по този начин — замислено отбеляза Ноа, разсеяно галейки косата ѝ. — Никой няма да подозира една галерия, която предлага на търг няколко картини от неговата колекция. Но трябва да има начин да се гарантира, че нищо неподозиращите купувачи няма да се сдобият с някое от копията.

— Особено след като техническият анализ може да покаже, че картината е фалшификат. Това не само би подронило авторитета на галерията, но и ще насочи вниманието право към Малкълм.

Ноа за момент замълча, обмисляйки нещата. После щракна с пръсти.

— Скритите ще са по-скъпи, отколкото може да се вземе от оригиналите на твоите копия.

В очите ѝ проблясна разбиране.

— Значи всеки, който не знае каква е играта, ще отпадне от наддаването.

— Точно така. — Той закачливо докосна върха на носа ѝ.

— Не е лошо като за аматьор.

Сара се засмя.

— Друго си е да те оцени професионалист — добави тя и съжали, че го е казала.

Единственото, за което Сара не искаше да мисли, бе че въпреки привличането, което чувстваше към Ноа, той бе професионален престъпник. Все някога щяха да го хванат и да го изпратят в затвора. Като страдаща от клаустрофобия, тя можеше да си представи ужаса да си затворен зад решетки. Не можеше да понесе мисълта това да се случи на Ноа.

— Студено ли ти е? — попита той, доловил лекото ѝ потреперване.

— Не, просто си помислих нещо.

Очите му светнаха любопитно.

— Трябва да е било неприятно.

— Бил ли си някога в затвора?

Той изглеждаше изненадан от директния ѝ въпрос.

— Не, защо?

— Струва ми се, че бих умряла, ако ме сложат в клетка — обясни тя тревожно.

Ръката му я стисна по-силно.

— Не се безпокой — обеща той и леко я целуна по смръщените вежди. — Никога няма да позволя това да се случи.

Нещо в гласа му ѝ даваше надеждата, че той наистина може да го направи. Но докато се вглеждаше в лицето му, опитвайки се да разгадае тайната, очите му отново станаха непроницаеми и тя не успя да разчете мислите му.

— Твой ред е — напомни му тя. Бе твърдо решила да разбере нещо за този загадъчен човек.

Докато бе стояла сама в спалнята, Сара бе извадила и малкото останали фиби от косата си, бе я разресала и сега тя падаше като блестящ водопад по раменете.

— Мой ред ли? — повтори той разсеяно и леко ухапа ухото ѝ.

Тялото ѝ изтръпна от надигащото се желание, подканяйки я да се предаде. Но образът на затворническия живот все още стоеше пред очите ѝ и тя си напомни, че е на ръба да прави любов с човек, който може да ѝ предложи единствено бъдеще зад решетките.

— Да ми разкажеш за баща си. — Тя ловко се измъкна от прегръдката му.

Ноа се наведе над нея и пръстът му обрисова устните ѝ.

— Бих предпочел да говоря за теб. — Отново стопи разстоянието помежду им.

Чувствайки се невероятно глупаво, Сара избяга на другия край на дивана.

— За мен вече говорихме — заяви тя твърдо. — Сега е мой ред да науча нещо за теб.

Той бързо се оказа до нея и сложи ръце на облегалката на дивана. Сара се оказа обградена.

— Не мога да измисля по-добър начин за запознанство.

Тя опря длани на гърдите му.

— Не знам какви отношения имаш обикновено със съдружниците си, но нашето съдружие не включва креватни права.

Той се усмихна без капчица разкаяние.

— Ами диванни права?

Тя го отблъсна, ала откри, че със същия успех може да се опита да отмести Гибралтарската скала.

— Също. Споразумението ни е чисто делово.

— Във всеки бизнес винаги има място за преговори — намекна той весело.

— Ти си непоправим — възмути се Сара, борейки се с изкушението, което излъчваха очите му.

— И майка ми казваше така — съгласи се той, готвейки се да я целуне.

Сара се измъкна изпод рамото му.

— Като говорим за родители, чакам да чуя за баща ти.

Ноа погледна към часовника си и се надигна лениво от дивана.

— Утре — увери я той.

Сара скръсти ръце пред гърдите си.

— А защо не сега?

— Защото е късно. А утре сутринта трябва да ставаме рано.

Сара го зяпна. Съвсем бе забравила за плана на Питър да излязат на езда.

— Ние ли?

Той ѝ се усмихна многозначително.

— Точно така, ние. Което значи ти и аз, Питър и Малкълм. А, и баронесата. Не трябва да я оставяме настрана.

Сара бе прекалено потресена, за да се замисли за идеята баронеса Левински да се покачи на гърба на кон.

— Всичките ли? Заедно?

Ноа кимна.

— Искам да мога да държа под око всички основни участници.
— Взе ръката ѝ. — Нали не си мислеше, че ще те оставя да отидеш в пустинята сама с Тейлър?

— Нищо нямаше да се случи — възрази тя. — Аз съм съвсем способна да кажа не.

Ноа ѝ подаде сакото. Тя пхна ръце в късите ръкави.

— Напълно съм наясно със способността ти да избягваш прелъстяване — съгласи се той добродушно. — Не затова обаче не смея да оставя Тейлър насаме с теб.

Когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ, Сара замръзна.

— Нали не мислиш сериозно, че би се опитал да ме нарани?

Изречението му изведнъж стана сериозно.

— Все още ми се струва подозрително, че толкова лесно прие твоето предложение — обясни той, раздразнен, че не може да намери мястото на този елемент от пъзела. — Но едно нещо знам. Няма много неща, които един мъж не би направил за няколко милиона долара. Не забравяй това, Сара.

„Няма“, обеща си тя наум, напомняйки си, че в това отношение този мъж не е по-различен от Питър. Какво би бил готов да направи Ноа, за да се сдобие с короната? И защо си мислеше, че насаме с него е в по-голяма безопасност?

— Мога да сляза с теб с асансьора — предложи ѝ той и я хвана за лакътя, когато излязоха от апартамента му.

— Не мога! — запротестира тя.

— Не можеш още веднъж да минеш пеша двайсет етажа стълби — опита се той да я вразуми със свършената си логика. — А аз нямам никакво намерение да те нося.

— Не съм те молила. — Тя се насочи към стълбите.

Ноа изруга, сграбчи я през кръста и я привлече към себе си.

— Не ставай идиот! — изръмжа той, но миг по-късно изглеждаше, сякаш искрено съжалява. — Виж, Сара — опита търпеливо, — обещавам, че няма да е толкова лошо, колкото си мислиш. — Натисна бутона.

Тя поклати глава.

— Не мога да го направя, Ноа. Слушай, съжалявам, ако мислиш, че се държа детински, но аз просто няма да вляза в този асансьор.

— Откога всъщност не си влизала в асансьор?

— Не помня.

Той ѝ се усмихна окуражително.

— Значи дори не знаеш дали още имаш клаустрофобия. Защо не опиташ? Моментът не е по-лош от който и да е друг.

— Не знам... — каза тя несигурно.

В този момент тежките стоманени врати се разтвориха, и преди да е успяла да възрази, Ноа я издърпа в кабината и натисна копчето за партера.

Когато вратите се затвориха, главата ѝ сякаш олекна. Стените вътре бяха огледални и отражението ѝ напомняше на уплашен дух.

Ноа я прегърна здраво.

— Затвори си очите — изкомандва той.

Сара имаше най-голямото желание да се подчини. Тя стисна силно очи и опря чело на рамото му.

— Ноа — замоли се тя, когато стените се затвориха около нея, затискайки я с тъмнина, — моля те, пусни ме да изляза.

— Шшшт — прошепна той в ухото ѝ. — Трябва ти само малко въображение... Опитай се да си представиш ливада, пълна с цветя, зелена трева, полюшваща се от лекия летен ветрец...

— Ноа...

— Слънцето грее, птичките чуруликат по дърветата, небето е синьо — продължаваше да нарежда дрезгавият му глас в ухото ѝ. — Чуваш ли птичките?

— Не искам да слушам проклетите птички. Искам само да се измъкна от този асансьор!

Той се предаде с въздишка.

— Не можеш да кажеш, че не се опитах. Значи ще трябва да сменим тактиката. — В следващия момент покри здраво стиснатите ѝ устни със своите.

Сара бе потресена. При първото докосване тялото ѝ замръзна от изненада. Миг по-късно вече мислеше, че крадците на бижута са страхотни целувачи. Устните му не бяха нито груби и настойчиви, нито нерешителни. Начинът, по който докосваха нейните, бе много повече

изкусителен, отколкото плащещ. Дъхът му бе топъл и трептеше върху кожата ѝ като ангелско крило. Сара въздъхна.

— Продължавам да не ти вярвам.

Върхът на езика му обиколи устните ѝ, оставяйки пламтяща диря след себе си.

— Знам.

Когато в тялото ѝ се разля разтапящо удоволствие, Сара обви ръце около врата му.

— Това не променя нищо.

— Знам — прошепна Ноа в устните ѝ.

— Добре. Просто исках да се разберем.

Когато той вдигна глава, прекъсвайки божествения контакт, тя рязко отвори очи. В погледа му светеше и веселие, и искрено възхищение.

— Успя — съобщи ѝ той. — А сега ще направиш ли нещо за мен?

„Всичко!“, извика импулсивната ѝ същност.

— Какво? — попита практичната.

Той се усмихна и обрисова с пръсти нежните черти на лицето ѝ.

— Замълчи.

След това в съзнанието ѝ не остана нищо. Треперещите ѝ устни се долепиха до неговите, докато той я целуваше така, че зад затворените ѝ клепачи избухна букет от фойерверки: Свят ѝ се зави от ослепителната светлина и цветове, и Сара едва не извика от мъка, когато тази зашеметяваща целувка свърши.

— Почти стигнахме до партера — обясни Ноа. Едната му ръка бе на копчето за спиране на асансьора.

— Вече? — Сара напълно бе забравила за страха си.

В очите му грейна топла усмивка.

— Искаш ли още веднъж да се повозим?

Сара бе започнала да научава, че Ноа е най-опасен, когато пусне в ход чара си.

— Не, благодаря — отсече тя. — Веднъж ми стига.

Ноа хвана лицето ѝ в длани.

— Ето къде бъркаш, любов моя.

Сара затаи дъх, защото Ноа изглеждаше склонен отново да я целуне. Но в този момент асансьорът стигна до партера и вратите се

отвориха пред цяла група хора.

— Нагоре са — забеляза Ноа весело, хвана я за ръка и излязоха във фойето; После я поведе към паркинга и по едно време се обади: — Забравих да ти кажа нещо.

— Какво? — попита Сара. Мислите ѝ още бяха заети от опустошителната целувка.

— Канени сме на гости.

— На гости ли? — повтори тя като ехо.

Бяха стигнали до колата ѝ. Докато отключваше вратата и седнаше вътре, Сара се чудеше какво би било да прави любов с мъж, който целува толкова хубаво.

— В събота вечер Бренд прави купон — осведоми я Ноа. — Тогава ще вземем короната.

Думите му я изкараха от унеса.

— Както къщата е пълна с хора?! Ти си луд.

Той се засмя и бързо я целуна по устните.

— Имай ми доверие. — Пламъкът угасна прекалено бързо.

— Карай внимателно. — Пръстите му докоснаха бузата ѝ. — И приятни сънища.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Ноа, не можеш да хвърлиш такава бомба и да очакваш, че изобщо ще заспя.

— Работата ще бъде опечена — увери я Ноа със самодоволна усмивка, която ѝ напомни как той си изкарва прехраната. — Между другото, не се стряскай, ако ти се стори, че те следят. Това ще съм само аз.

— Аз вече съм стресната — оплака се тя. — И няма нужда да ме изпращаш до къщата. Ще бъда съвсем добре.

Той я гледа сякаш безкрайно дълго. Накрая успя да изобрази една крива усмивка.

— Сара Медисън, ти си много повече от добре. — После ѝ намигна: — А сега, ако искаш поне малко да поспиш, по-добре тръгвай.

Затвори вратата на колата ѝ и изчезна в обширния гараж.

Сара объркано запали двигателя и потегли. Няколко минути покъсно погледна в огледалото и видя зад гърба си фарове. Съзнанието, че Ноа е зад нея ѝ създаваше странно чувство за спокойствие.

Той обърна малко преди да е стигнала до портала на имението, като примигна за поздрав с фаровете си.

— Добър вечер, госпожице Медисън — поздрави я любезно пазачът. — Господин Брeнд поръча да ви кажа да отидете в кабинета му, като се върнете от вечерята със сестра ви.

— По това време? — попита тя невярващо. Слабото сърце на Малкълм ограничаваше активността му. Той обикновено си лягаше в девет часа, а сега вече минаваше единайсет.

— Той каза когато и да се приберете — наблегна пазачът.

Сара се пребори с надигащата се в нея тревога. Ноа не би я пуснал да се върне в къщата, ако смяташе, че има някаква опасност. Нали?

Насили се да се усмихне.

— Благодаря, Джон. Веднага отивам.

Стигна до къщата и паркира колата в петместния гараж.

После влезе и се запъти към кабинета на Малкълм.

— Сара, ти ли си? — обади се той, когато почука.

— Аз съм — отговори Сара и отвори вратата. — Добре ли си? Много е късно.

— Искан да поговоря с теб — каза той. — Насаме. — Усмихна ѝ се не така топло, както друг път.

Тя влезе с вдървени крака, надявайки се той да не забелязва треперенето на коленете ѝ.

— Разбира се. За картините ли става дума?

Той махна с ръка.

— Не, справяш се чудесно. Видях докъде си стигнала, когато дойдох тази вечер да те търся. Питър ми обясни, че си отишла със сестра си на вечеря.

— Тя днес има рожден ден.

Малкълм изглеждаше смутен.

— Питър ми каза. Добре ли мина празненството?

Не беше в природата на Малкълм да се впуска в светски разговори. С всеки момент Сара все повече се изпълваше с лоши предчувствия.

— Чудесно. — Исканше ѝ се да избяга от тежкия му поглед.

— Е, ако това исканше да ме питаш, ще ходя да си лягам. Днес беше тежък ден. — Подтисна една изиграна прозявка.

Бренд нямаше намерение да я пусне толкова лесно.

— Седни, Сара — заповяда той с нетърпящ възражения тон. — И ми кажи всичко, което знаеш за нашия господин Ланкастър.

Сара се отпусна на най-близкия стол, опитвайки се да запази самообладание. Кръвта бумтеше в ушите ѝ, а устата ѝ бе пресъхнала като Аризонската пустиня. Имаше чувството, че всеки момент може да припадне.

СЕДМА ГЛАВА

— Господин Ланкастър? — Сара се опита да обуздае гласа си и отчаяно се надяваше, че е постигнала безразличен тон. — Нищо не знам за него. — Записа си наум още една лъжа в списъка. Започваше да става безпринципна като Малкълм. Като Ноа. Е, тази мисъл вече бе подтискаща.

Стоманените очи на Малкълм се присвиха.

— Хайде, Сара, твоята работа е да познаваш света на изкуството.

— Знам всичко за историята на изкуството — съгласи се тя. — Но нямам много време за популярни четива като „Арт Дайджест“. Обикновено се ограничавам с дебели академични томове. — Като „Ранното християнско изкуство“, сети се тя и усети, че е сбъркала. Припряно продължи, преди и Малкълм да се е замислил за това: — Разбира се, знам за неговата репутация и мисля, че е чудесно, дето твоята колекция ще бъде отразена там. — Усмихна му се окуражително. — Само помисли колко ще ти се вдигне авторитетът.

— Няма да му навреди — рече Малкълм сърдито и стисна зъби. — Време е тези сноби със синята кръв да разберат, че пазарът не е запазен само за тях.

— Те наистина се държат малко високомерно.

— Като стана дума за сноби, защо мислиш, че Ланкастър се влачи с Гизела?

— Гизела? Баронесата? — Защо имаше чувството, че се намира наред криминален роман и всички освен нея знаят края му?

— Същата. Откак се е появила в града, тази жена създава само неприятности, знаеш в какъв смисъл.

— Изглежда си пада по Питър — опита се да го отклони Сара.

— Вече две години се мъчи да ми го открадне. Ами! На куково лято.

— Питър е много лоялен — отбеляза Сара, чудейки се защо ли Малкълм провежда този разговор с нея. Дали не я подозираше, че

съзаклятници с Питър? Или с Ноа? Изведнъж ѝ се прииска никога да не бе чувала за никой от тях. — Откога Питър работи за теб?

— От двайсет години. И ще бъде до мен още двайсет, освен ако реша, че е станал ненужен. — Малкълм се усмихна мрачно. — Ние с Питър се разбираме.

— Това много помага, след като работата ви е толкова тясно свързана. — Малкълм не отговори и Сара усети, че той е потънал в мисли. Реши да се възползва от възможността да се измъкне. — Малкълм, извинявай, но съм много изморена. Ако не възразяваш, ще отида да си легна, преди да съм заспала наред разговора.

Той я изгледа учудено, сякаш бе изненадан, че е още тук.

— Разбира се — съгласи се разсеяно. — И без това след няколко часа трябва да ставам. Ланкастър иска рано сутринта да излезем да поядим.

— Звучи добре за начало на деня. — Лично за Сара едва ли имаше нещо по-малко привлекателно от измъкването от леглото по изгрев слънце, ала Ноа май имаше причини да иска да събере всички заедно.

— Защо не дойдеш с нас? — предложи внезапно Малкълм.

— Ще станем четирима.

— Четирима ли?

— Ти, Ланкастър, Гизела и аз. — Той направи гримаса. — Ланкастър я е поканил. Каза, че щяла да придаде на интервюто допълнителен блясък. — Сви устни. — Изглежда, напоследък детронираните монарси са на мода.

— Предполагам, че господин Ланкастър знае какво се чете. — Надяваше се тонът ѝ да е достатъчно уклончив.

— Сигурно — изсумтя Малкълм. — Въпреки това ми се иска да насъскам кучетата по нея. Чудя се как ли е разбрала, че той е в града.

— Представа нямам. Тя познава много хора. Може би е дочула слухове. — Сара успя да изобрази една окуражителна усмивка. — Мисля, че няма за какво да се безпокоиш. В края на краищата, господин Ланкастър е дошъл да интервюира теб, а не баронесата. Вероятно е точно както го казва. Включва я в статията, за да покаже, че имаш живописни и влиятелни приятели.

Той изглежда прие това.

— Това ми придава определена класа.

Сара въздъхна с облекчение.

— Сигурна съм, че ще се получи чудесна статия — възкликна тя ентусиазирано.

Малкълм се усмихна:

— Ще ми липсваш, когато си отидеш, Сара. Чудно как една красива млада жена прави всичко около себе си по-ярко. През последните няколко седмици почти забравих, че съм умиращ старец.

Погледът му съвсем не бе на умиращ старец, помисли Сара.

— Ти още дълги години няма да умреш — увери го тя весело. — Аз обаче всеки момент ще припадна от изтощение. — Стана и се обърна към вратата. — Лека нощ — подвижна през рамо.

— Лека нощ, скъпа моя. Ще дойдеш ли сутринта на езда?

— За нищо на света не бих я пропуснала — увери го тя искрено.

Когато влезе в спалнята си, Сара няколко минути се оглежда за подслушвателните устройства, които бе сигурна, че Ноа е скрил някъде в стаята. Усилията ѝ се оказаха безплодни и накрая тя се съблече, надявайки се, че не е поставил и скрити камери.

— Не знам дали ме чуваш или не — произнесе, докато се пъхаше в леглото. — Но ако ме чуваш, Ноа Ланкастър, или каквото и да ти е името, аз току-що измъкнах магарето ти от калта. Сутринта можеш да ми благодариш.

Ездата на следващия ден премина през по-голямата си част без особени събития. Наистина, Питър изглеждаше изненадан, че намира конюшната пълна, но очевидно реши да не прави сцени пред работодателя си и лесно се справи с неловката ситуация, като обясни, че толкова дълго не се е движил, та изведнъж му се е приискало да поязди. Поздрави сърдечно Сара, но нищо в поведението му не намекваше за тайните им срещи.

Баронесата, която се бе увесила на ръката на Ноа, го изостави в момента, в който се появи Питър. Малкълм явно бе приел присърце думите на Сара и се опитваше да се покаже пред Ноа откъм най-добрата си страна. По нищо не личеше, че миналата седмица е изгонил Гизела от имението си.

Ноа разговаряше най-вече с Малкълм и почти не обръщаше внимание на Сара.

Би могла да се получи една много приятна разходка. Въздухът бе свеж и прохладен, гледката бе неповторима. Величествени дървета, струпани около пръснатите тук-там езерца, се извисяваха в девствено синьото небе, а в клоните им птичките пееха веселите си утринни песни. Но към края, когато другите яздеха по двойки, Сара, останала в края на процесията, изпадна в ужасно лошо настроение. Дори влюбеното гукане на гълъбите не я развеселяваше.

— Извинете, госпожице Медисън — обърна се към нея Ноа, когато слязоха от седлата, — струва ми се, че изпуснахте това. — Подаде ѝ пакетче с ментови дъвки.

Тя отвори уста да отрече, но настойчивият му поглед я спря.

— Благодаря, господин Ланкастър. Сигурно е паднало от джоба ми. — Пъхна пакетчето в джинсите си. — Е, много ми беше приятно, но мисля, че трябва да се залавям за работа — заяви тя, надявайки се да се измъкне от конюшната, преди Питър да има възможност да говори с нея насаме.

— Не си ли гладна? — попита Малкълм. — Господин Ланкастър и баронесата ще закусват с нас. Защо не дойдеш и ти?

Тя поклати глава.

— Благодаря, Малкълм, но нали знаеш, че не закусвам.

— А малко кафе? — попита Питър с неизречена заповед в любезния си глас.

Тя се извини с усмивка:

— Наистина трябва да поработя. Може би ще се видим на обяд. — Затича се към къщата, чувствайки три чифта очи върху гърба си.

Горда със себе си, че се е измъкнала без борба, тя си взе душ и си изми косата. Ала когато излезе от банята, замръзна, вторачена в мъжа, който се бе изтегнал на леглото ѝ. Бе скръсти ръце под главата си, ризата се бе опънала върху широките му гърди, а дългите му мускулести крака се простираха чак до края на огромното легло.

— Какво правиш тук?

Ноа се ухили.

— Не прочете ли бележката ми?

Малкото листче бе пъхнато в пакетчето от дъвка.

— Пишеше, че ще се видим по-късно — отсече тя и уви по-здраво кърпата около себе си.

Закачливата усмивка стигна до очите му и го направи да изглежда по-малко страшен от обикновеното. Всъщност, ако не знаеше, Сара би го взела за точно такъв, на какъвто се правеше — журналист, тръгнал на лов за репортаж. Журналист с блуждаещ поглед, добави тя, защото не можеше да не види как оглежда полуголото ѝ тяло.

— Точно така — съгласи се той. — Сега е по-късно.

Не ѝ харесваше как е завладял леглото ѝ, сякаш му принадлежи по право.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да ти благодаря.

— Да ми благодариш ли? За какво?

— Задето измъкна магарето ми от калта. — Надигна се лениво от леглото. — Знаеш ли колко съблазнителна изглеждаш в момента? Поруменяла и ухаеща. Караш мъжа да мисли за рискове, които не трябва да поема. — Докосна я по рамото и Сара отскочи.

— Намерил кой да ми говори за избягване на рискове — сопна му се тя. — Ако не внимаваш, ще прекараш живота си в затвора, докато станеш толкова стар, че вече да не си спомняш на какво приличат жените.

Ноа долови треперенето в гласа ѝ.

— Тревожи ли те тази възможност? — попита тихо.

— Разбира се, че ме тревожи — възкликна тя. — Допускаш ли, че ми харесва мисълта да те затворят в някакво студено тъмно място? Да не можеш да виждаш слънцето, да чувстваш вятъра в косата си... Мислиш ли, че ми е приятна перспективата да загубиш свободата си, да загубиш... — Сара забеляза интимната топлина в погледа му и осъзна, че едва не е издала най-съкровениите си мисли. Изведнъж замълча и се отвърна от него. — Би ли излязъл? Искам да се облека.

Без да обръща внимание на решителния ѝ тон, Ноа протегна ръце и я завъртя към себе си.

— Какво да загубя, Сара? — попита той меко. Ръцете му се стегнаха върху голите ѝ рамене. — Какво щеше да кажеш?

Сара поклати глава.

— Нищо. — Нямахше намерение да признае, че щеше да каже, че ако го арестуват, той ще загуби това, което имат те двамата — една връзка, която сякаш се развиваше въпреки всички усилия.

Ноа дълго и замислено я гледа. Сара се чудеше дали вижда и как се блъска сърцето ѝ под синята хавлия.

— Отново го правиш — прошепна той и прокара пръст по ръба на кърпата.

Сара я уви по-плътно около тялото си.

— Какво правя? — попита предизвикателно, ала гласът ѝ прозвуча много по-слабо и много по-несигурно, отколкото ѝ се искаше.

Ноа имаше желание да ѝ каже нещо, което да разсее страховете ѝ, нещо, което да ѝ позволи да се успокои достатъчно, за да преживее следващите няколко дни колкото е възможно по-безболезнено. Но знаеше, че има само едно нещо, което тя иска да чуе от него. Тя искаше да знае, че той не е наистина крадецът, за който го мисли. А това бе единственото, което не можеше да ѝ даде.

— Лъжеш — измърмори той и погали току-що измитата ѝ кожа. — Ти се вълнуваш за мен. За нас.

Изправена пред тези твърди очи, Сара не можеше да го отрече.

— Ох, Ноа — въздъхна тя — не можем ли просто да забравим за всичко това? — Сините ѝ очи го молеха. — Защо не оставим на Малкълм глупавата му корона и да се махнем отгук, преди да е станало прекалено късно?

Той обхвана с длани разстроеното ѝ лице.

— Вече е прекалено късно, Сара. И за двама ни.

Сара не можеше повече. По време на разговора с Малкълм снощи я обзе тревога за Ноа — за свободата му, за живота му. Тя не можеше да продължава по този начин. Имаше чувството, че се дави.

— Размислих. — Отдръпна се от него, кърпата започна да се смъква и трябваше да съсредоточи цялото си внимание, за да я придърпа отново. — Отказвам се. Всъщност, още щом си опаковам багажа, си тръгвам. Ако настояваш да го направиш, ще трябва да го направиш без мен. — Грабна шепя дрехи от гардероба и ги хвърли на леглото.

— Имам нужда от твоята помощ — подчерта Ноа тихо.

— Моят план зависи от това и двамата да отидем на приема в събота вечер.

— Тогава измисли друг план — отвърна тя. — Защото аз още в този момент излизам от играта.

— А баща ти?

Тя му хвърли един изпепеляващ поглед, обвиняващ го в използването на нечестни методи.

— Баща ми не би понесъл, че дъщеря му се е превърнала в лъжкия и крадла. Все едно, идеята беше глупава.

Ноа отиде до прозореца и се загледа навън. Не каза нищо и Сара добави по-остро:

— Би ли излязъл, ако обичаш?

Той се обърна и я прикова със строгия си поглед.

— Значи просто ще оставиш Бренд да продължава да ограбва другите, както е ограбил баща ти? Дори няма да се опиташ да го спреш?

Сара бе обидена от назидателния му тон.

— Да го спра? Какво за Бога те кара да мислиш, че мога да го спра? Аз исках само да му причиня някои неприятности, да му създам чувство за загуба. Никога, и в най-необузданото си въображение, не съм си представяла, че мога да го спра.

— Но ние можем, нали знаеш — произнесе Ноа бавно. — Ние с теб можем да се постараям той да отиде в затвора за много дълго време. — Изражението му бе убийствено сериозно. — Това няма да помогне на баща ти, Сара, но би могло да помогне на бащата на някое друго дете. Би могло да помогне на всички други хора, които той ще ограби в бъдеще, ако не бъде спрян.

Идеята бе твърде привлекателна. О, този човек наистина знаеше на каква струна да свири, помисли Сара мрачно.

— Защо толкова се вълнуваш как си изкарва хляба Малкълм? — попита тя. — С какво ти си по-добър?

Ноа въздъхна и прокара ръка през тъмната си коса.

— Сара, ще трябва да...

— Знам — прекъсна го тя. — Да ти се доверя. — Вложи презрителни нотки в думите, които бе чувала прекалено често през последните два дни.

— Слушай — предложи той, — обещавам, че когато вземем короната, ще ти разкажа всичко.

— Всичко ли? — попита тя недоверчиво.

Той кимна.

— Всичко.

Сара се замисли над това предложение. Повече от всичко на света ѝ се искаше да му повярва.

— Първо трябва да знам едно нещо — заяви тя.

— Сара — възрази Ноа, — не можеш ли просто още два дни да ме приемаш без въпроси?

— Женен ли си?

Той изглеждаше искрено потресен от въпроса ѝ.

— Има ли значение?

— За мен има — настоя тя.

Изражението му се смекчи.

— Сара, ти си една прекрасна, храбра жена. Сигурно бих си мечтал да правя любов с теб, дори ако у дома наистина ме чакаха жена и пълна къща с деца.

Сара си каза, че бе поискала да знае истината. Защо тогава се чувстваше толкова противно?

Светлокафявите му очи се плъзнаха по нея и я сгорещиха, сякаш я бе обходил с големите си силни ръце.

— Разликата е, че ако наистина бях женен, в края на краищата нямаше да се опитвам да правя любов с теб. Аз съм моногамен мъж, Сара Медисън. Нещастната жена, която се хване с мен, ще се окаже закопчана за мен. За цял живот.

Закопчана. Смешен начин да се каже, помисли Сара. Да, колкото и да е странно, тя се чувстваше точно така. Не искаше да се вълнува за Ноа. И определено не искаше да прекара живота си в тревоги дали той ще се върне без проблеми при нея в края на деня, или не. Но не можеше да му обърне гръб. Не и в този момент.

Може би, помисли тя с надежда, след като му помогнеш да вземе короната на Малкълм, щеше да успее да го убеди да се откаже от престъпния живот. Не знаеше нищо за него. Може би крадеше, защото е имал тежко детство. Ако бе така, винаги имаше шанс, когато Ноа осъзнае, че някой наистина се вълнува какво ще му се случи, да приеме това като достатъчна компенсация за миналите обиди.

— Ще остана — съгласи се тя накрая. — До след приема.

Ноа я привлече в прегръдките си. Сара се опита да се измъкне, но пръстите му се вплетоха в косите ѝ, а устните му безпогрешно намериха нейните със страст, обуздана от нежност, каквато досега не бе изпитвал към никоя друга жена. Тих звук се отрони от нейните

устни — полустон, полувъздишка — и я връхлетя ураган от желание, който не приличаше на нищо изпитвано досега. Светът се завъртя около нея и тя не можеше да направи нищо, освен да се вкопчи в Ноа, в целувката му, в докосването му, забравяйки всичките си замислени възражения.

— Ще съжаляваш за това — обеща той, когато най-сетне се отскубнаха да си поемат въздух.

Сара въздъхна и вдигна от пода ненужната вече кърпа.

— Вече съжалявам. — Грабна дрехите от леглото и влезе в банята да се облече.

Когато излезе, Ноа го нямаше. Тя не знаеше дали чувства облекчение или раздразнение от изчезването му. Но нямаше желание да се задълбочава в този въпрос, затова слезе в ателието си и се зае да поставя последни щрихи върху „Големият сив цирк“ на Марк Шагал.

— Точно така се чувствам — измърмори под носа си. — Сякаш съм насред един проклет цирк.

— Сама ли си говориш, Сара? Аз пък мислех, че това е признак за старост.

Сара вдигна очи и видя Малкълм, застанал на вратата.

— Това е признак за объркване — възрази тя.

Малкълм влезе и тя забеляза, че сутрешното натоварване си е казало думата. Той изглеждаше много по-стар, много по-слаб от обикновеното. Почти й стана мъчно за него, но си напомни, че на Малкълм Бренд са дадени много повече години, отколкото на баща й. Това й помогна да възстанови твърдостта си.

Зает с разглеждането на картината й, Малкълм не забеляза мрачното й изражение.

— Не разбирам защо трябва да си обърквана. Както обикновено, си свършила забележителна работа. Ланкастър е прав — добави той почти на себе си. — Сигурно би могла да станеш невероятен фалшификатор, ако имаше по-престъпно съзнание.

Думите му бяха малко прекалено близо до истината.

— Нямам нерви за такива неща — отговори Сара честно. — Всеки момент щях да очаквам на вратата ми да позвъни ФБР.

— Очевидно някои хора смятат такива рискове за ободряващи — предположи той.

— Някои хора обичат и да скачат от самолети и да карат състезателни коли. Аз не съм от тях.

— Никакви рискове, а? — подразни я той. — Никой ли не ти е обяснявал нещата от живота? Светът е жесток, госпожичке. За да оцелееш, трябва да си груба.

Сара плясна малко оранжева боя върху лунния сърп.

— Бих предпочела да я карам, както аз си знам — отговори тя. — Изглежда, нямам инстинкт на убиец.

— Такава наивност трябва да е наследствена.

Ръката ѝ трепна и няколко оранжеви пръски попаднаха върху синия фон.

— Какво значи това?

— И баща ти нямаше инстинкт на убиец — обясни безгрижно Малкълм, сякаш не обсъждаха нищо по-противоречиво от времето.

Сара се вторачи в него.

— Ти помниш баща ми?

Малкълм изглеждаше развеселен от изненадата ѝ.

— Разбира се, че го помня. Как мога да забравя човека, чието изобретение плати за първия ми Ван Гог?

— И въпреки това искаше да работя за теб?

— Разбира се.

— Защо?

— Защото си най-добрият имитатор.

— А откъде знаеш, че като видя оригиналите ти, няма да открадна някой от тях и да го подменя със собственото ми копие?

Той ѝ се усмихна мрачно.

— Защото, скъпа моя, както ти така точно се изрази, нямаш инстинкт на убиец. — Хвърли поглед към картината. — Зацапала си луната.

Сара едва не се разтресе от съдържания си гняв.

— Ти наистина си мръсник, Малкълм.

Той се засмя на възмущението ѝ.

— Разбира се, че съм мръсник. Но това ме направи много, много богат, малката. В края на краищата, не съм аз човекът, принуден да работи за врага, само за да спечели няколко долара отгоре, за да помогне на бедната си овдовяла сестричка и горкото ѝ сираче.

— Ако не беше откраднал патента на баща ми — обвини го разгорещено Сара, — сега Дженифър щеше да си има пари, а аз дори нямаше да съм тук!

— Вярно е — съгласи се той. — Но както вече си открила, „ако“ не плаща сметката. — Сивите му очи приличаха на два кремъка. — Животът не е нищо друго, освен равносметка. Трябва да теглиш чертата. В случая с баща ти, неговата загуба беше моя печалба. — Обърна се да излезе. — Ще те оставя да работиш.

Сара бе замръзнала на мястото си. Чудеше се какво да прави сега. Повече от всичко друго искаше да си събере багажа и да се махне от тази къща. Но друг, по-първичен инстинкт я караше да се надява, че Ноа е прав — че те двамата ще могат да направят така, че този човек да си получи заслуженото.

На вратата Малкълм се обърна.

— О, Сара, нали ще останеш за празненството в събота вечерта?

— Изненадана съм, че искаш да съм там.

Той вдигна белите си вежди.

— Че защо да не искам? — Не дочака отговор и продължи: — Освен това, имам планове за теб, Сара Медисън. Ще се окажеш много печеливша за мен.

Кръвта във вените ѝ се вледени.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Идеята на господин Ланкастър е интересна. Трябва да поговорим за нея.

Сара замръзна.

— Нямам намерение да ти помагам да продаваш фалшификати! — избухна тя. — Признавам, че имам нужда от пари. Но не чак толкова, че да ти помагам да мамиш невинни хора.

Сивите му очи станаха твърди като студена стомана.

— Мисля, че ще промениш мнението си.

— Никога!

Вместо да отговори, Малкълм отиде до бюрото, вдигна телефона и набра един двуцифрен номер.

— Питър? Ела в ателието, ако обичаш.

Сега вече Сара се чувстваше все по-уплашена. Възможно ли бе Питър да е разказал на Малкълм за желанието ѝ да открадне короната? Ако бе така, какво щеше да стане с нея сега?

Докато чакаха идването на Питър Тейлър, в стаята надвисна тягостна тишина. Сара се страхуваше да произнесе и една дума, от която би могла да затъне още повече. Малкълм не изглеждаше склонен да продължава разговора. Изглеждаше обаче като играч на покер, който държи в ръката си всички аса.

Когато Питър влезе в ателието, изражението му не издаваше нищо.

— С какво мога да бъда полезен, Малкълм? Сара? — попита той любезно, сякаш не забелязваше напрегнатата атмосфера.

— Кажи на Сара къде е картината, която тя завърши миналия месец — нареди му Малкълм. — Мане.

Очите на Питър се впиха в нейните с настойчивост, която ѝ се стори по-страшна от спокойния заплашителен поглед на Малкълм.

— В галерията „Хъдзън“ във Филаделфия. — Той ѝ се усмихна. — Би трябвало да си много горда, Сара. Продаде се на много добра цена.

Пред очите ѝ се завъртяха бели петна на черен кадифен фон. Сара се уплаши, че ще припадне. През бученето в ушите си тя чу как Малкълм казва на Питър да я сложи да седне и да ѝ даде чаша вода. Искаше да се отърси от ръката, която я стисна за рамото, но откри, че няма сили. Принуди се да го остави да я отведе до един бял фотьойл, отпусна се тежко в него и покри лицето си с ръце.

— Ето — обади се Питър, приклепнал до нея. — Пийни. Ще се почувстваш по-добре.

Тя поклати глава.

Питър свали насила пръстите от очите ѝ, пхна в тях чашата и я повдигна към устните ѝ. Погледът му бе почти съчувствен. Сара бавно отпи и замайването ѝ постепенно започна да преминава.

— Не можете да ме въвличате в такова нещо — запротестира тя. — Ще кажа на полицията истината. Че нямам нищо общо с това.

Малкълм въздъхна.

— Безкрайно усложняваш нещата, Сара. Питър, кажи на нашата упорита млада дама кой е подписал сметката за продажбата.

— Сара Медисън — съобщи Питър тихо.

Мисълта, че те се опитват да го стоварят на нейната глава толкова я ядоса, че главата ѝ моментално се проясни.

— Това нищо не доказва — възрази тя. — Аз никога не съм ходила във Филадельфия.

— Покажи й билетите за самолета — рязко заповяда Малкълм.

Питър бръкна във вътрешния джоб на сивото си сако и извади лист хартия, който се оказа ксероксно копие на двупосочен билет на името на Сара Медисън от Феникс до Филадельфия и обратно. Тя погледна датата. Беше първата вечер, която прекара в къщата.

— Значи затова ми предложихте да живея тук? — обвини ги разгорещено. — Без свидетели не мога да докажа, че през цялото време съм била във Феникс.

Тънките устни на Малкълм се изкривиха в усмивка.

— Ти беше заминала за една нощ — поправи я той. — Имала си достатъчно време да отлетиш до Филадельфия, да продадеш фалшификата и да се върнеш във Феникс следващия ден следобед.

Много хитро измислено, съобрази Сара. Но имаше нещо, което Малкълм не знаеше. Имаше един човек, който можеше да потвърди, че рано сутринта тя си е била вкъщи — Ноа. Той й се бе обадил по телефона и я бе събудил от дълбок сън. От тази мисъл настроението й се повиши — за малко, докато се сети кой е Ноа. Каква вероятност имаше властите да повярват на думите на един крадец? Без съмнение щяха да решат, че двамата са работили заедно.

— Вие сте отвратителни! — извика тя. Пламтящите й очи прескачаха от Малкълм към Питър. — И двамата!

— Казах ти, Сара — напомни й Малкълм безгрижно. — Човек трябва да има инстинкт на убиец, за да оцелее. — Усмихна й се студено и победоносно. — За съжаление, през следващите няколко дни ще имам работа, която няма да ни позволи да обсъждаме нашето бъдещо сътрудничество. Приемам, интервюто за „Арт Дайджест“ и още нещо, което не те засяга. Но можеш да бъдеш спокойна, скъпа моя, че много скоро ще стигнем до същността.

С тези думи той излезе и остави Сара и Питър сами.

— Как можа да постъпиш така с мен?! — Тя скочи от фотьойла и се обърна рязко към него. — Мислех, че поне ти си ми приятел.

Питър със съжаление поклати глава.

— Ти току-що откри нещо много важно за този бизнес, Сара. Тук нямаш приятели. Имаш интереси.

— И в твой интерес беше да помогнеш на Малкълм да изплете гадната си мрежа, за да ме изнудва? — попита тя язвително.

— Точно така.

— Ами аз?

През очите му премина сянка.

— В момента доста си закъсала — призна той. — Но не е задължително нещата да останат така.

Тя го погледна подозрително.

— Какво значи това?

— Ти вече знаеш за картините. Незаконно получените се пазят в склада в подземиеето.

Сара кимна.

Очите на Питър светнаха от страст.

— Ще вземем и тях. С тези картини и с короната ще имаме достатъчно пари, за да изживеем живота си в лукс в Бразилия, където нито Малкълм, нито властите някога ще ни намерят.

Сара се вгледа в необичайното му изражение.

— Ти май наистина го мразиш, а?

Устните му неумолимо се стиснаха.

— Имам си причини. Ти не си единствената муха, която той е оплел в лепкавата си мрежа. Но този път Малкълм Бренд ще научи, че дори той може да бъде изигран.

Той наведе глава и горещо я целуна. Устните му се притиснаха към нейните с почти плашеща сила. Сара се опита да се отдръпне, но Питър обви ръце около нея с нарастваща страст.

ОСМА ГЛАВА

Сара тъкмо бе решила да изрита Питър в пищялките, когато чу един прекрасно познат глас.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но дали бих могъл да поговоря с госпожица Медисън? — Ноа се бе облегал на касата на вратата. Лицето му бе изненадващо безизразно като за тези обстоятелства.

Питър пусна Сара толкова рязко, че тя едва не падна назад във фотьойла.

— Ще довършим това по-късно — обеща й той през зъби, преди да насочи вниманието си към Ноа: — Ваша е — каза му сговорчиво и излезе от стаята.

— Много е готин — забеляза Ноа и влезе в ателието.

— Не беше се нахвърлил върху теб — сопна се Сара. — Повярвай ми, в тази целувка нямаше нищо, което дори отдалеч да прилича на готино. — Тя поклати глава. — Всичко това започва да излиза извън контрол. Няма да ми повярваш, ако ти разкажа какво се случи преди няколко минути.

Ноа скръсти ръце пред гърдите си и я погледна:

— Ами опитай.

Сара прекоси стаята и огледа коридора.

— Не тук — прошепна нервно.

— В твоята стая — предложи Ноа.

— Не, не в къщата. Не тук. Трябва да е някъде другаде.

— В моя хотел?

Тя си спомни многозначителния въпрос, който Малкълм й бе задал за Ноа снощи. Ами ако имаше някой, който да души в хотела?

— Не, и там не.

— В момента в апартамента на партньора ми има хора. Какво ще кажеш за у вас?

Сара за момент се замисли.

— Става — съгласи се тя. — Кевин трябва да е на детска градина, а Дженифър е на лекции. Дай да ти напиша адреса.

— Не си прави труда, знам го.

Сара не бе особено изненадана.

— Добре. Ще се видим там след петнайсет минути.

— Нека е половин час. Първо трябва да се погрижа за една дребна работа.

— Не ми се иска да питам.

Той се ухили:

— Недей да тормозиш тази прелестна главичка. Просто ще проверя алармената инсталация в мазето.

— Има само един ключ — осведоми го Сара. — Малкълм го държи заключен в един сейф в стената.

— Зад Пикасо — кимна Ноа.

Устните ѝ се свиха.

— Трябваше да се сетя, че вече си го открил.

— Това ми е работата.

Сара простена и взе ключовете за колата от близката масичка.

— Не ми го напомняй.

Ноа я гледаше, докато излезе от ателието, а лицето му бе замислено.

Първото, което Сара забеляза, когато влезе в апартамента, бе куфарът пред входната врата. След това видя племенника си, който влезе в стаята със сандвич с фастъчено масло в ръка.

— Здравсти, лельо Сара — поздрави я той. — Не те чакахме да се върнеш толкова скоро. Мама тъкмо щеше да ти се обажда.

— Здравсти, Кевин — отвърна Сара разсеяно. — Къде е майка ти?

— Ето ме — обади се Дженифър и влезе. Зад нея вървеше висок симпатичен мъж на около трийсет и пет. — Запознайте се, Браян Стивънсън, сестра ми Сара.

Браян протегна ръка.

— Приятно ми е. Дженифър ми е разказвала колко много ѝ помагаш.

— Ти си нейният преподавател — отгатна Сара. — Аз може и да съм споделила някоя и друга замразена вечеря с нея, но Дженифър признава, че само благодарение на теб е избутала курса по клинична психология.

— Сестра ти е една интелигентна и способна жена — отвърна Браян. — Просто ѝ трябваше някой, който да ѝ помогне да го разбере.

Сара не можеше да не забележи нежния поглед, който двамата си размениха.

— Браян ще ни заведе за няколко дни в къщата си в Струобъри — съобщи Кевин. — Ще ме научи да ловя риба.

— Много мило от твоя страна — обърна се Сара към Браян.

— Нищо подобно — възрази добродушно той. — Аз нямам търпение Дженифър и Кевин да ми дойдат на гости. През повечето време единствената ми компания е един креслив стар бухал.

— Точно щях да ти се обадя — заобяснява Дженифър. — Не очаквах да се отбиеш.

— Наложил се да мина.

Сините очи на Дженифър се съсредоточиха върху бледото лице на Сара.

— Всичко наред ли е?

Тя успя да се усмихне слабо.

— Съвсем наред.

— Сигурна ли си? Ако искаш да остана с теб, мога да не замина.

— Мамо — намеси се Кевин, — нали ми обеща, че днес аз ще улова вечерята!

— Не се безпокой за мен — успокои сестра си Сара. — Просто съм малко уморена. Имам много работа. Ще съм щастлива, когато се върна в благословения хаос на класната стая.

Дженифър изглежда се съмняваше.

— Ако си сигурна... — отстъпи тя колебливо.

Ръката на Браян се обви около кръста ѝ.

— Мила моя, не мислиш ли, че сестра ти може да има нужда от малко тишина и спокойствие?

Сара му се усмихна с благодарност.

— Позна. Това е всичко, което ми трябва. Приятно прекарване и на тримата. И да хванеш много риба — добави тя към Кевин.

— Ще хвана — обеща той. — И на теб ще донеса една, лельо Сара.

— Много ще се радвам. Довиждане, Джен. Браян, радвам се, че се запознахме.

— Аз също — усмихна ѝ се той топло. — Надявам се, че често ще се срещаме. — Наведе се да вземе куфара.

— О, ще се срещате — пропя Дженифър и махна за довиждане. — Връщаме се в неделя вечерта.

Значи е сериозно, помисли Сара. Радваше се, че на някой тези дни му се случва нещо хубаво.

Отиде в кухнята да направи чай. Не че всъщност ѝ се пиеше, но ритуалът на затоплянето на чайника и запарването на листенцата щеше да ѝ създаде работа, докато чака Ноа.

Пиеше третата чаша, когато той най-после се появи.

— Закъсна — обвини го Сара в момента, в който отвори вратата. — Вече полудявах!

Той се усмихна лениво и влезе.

— Липсвах ли ти?

— Много добре знаеш — скастри го тя. — Страхувах се, че са те хванали, докато си душел из мазето.

— Мен никога не ме хващат.

Тя не може да скрие мъката в гласа си.

— Винаги има първи път.

Размениха си един дълъг поглед.

— Не се тревожи за мен — каза накрая Ноа. — Аз знам какво правя.

— Влезе ли в склада?

— Не съвсем — отговори той неопределено. — Но не се безпокой, всичко съм подработил. Единственото, което ни трябва, е да измислим как да се разсеем до събота. — Погледна към чашата, която тя все още държеше в ръка. — Какво пиеш?

— Чай.

— Добре звучи. Имаш ли още едно пликче?

— Запарила съм в чайника — отвърна тя и тръгна към кухнята.

— Чудесата никога не свършват — пошегува се Ноа и седна на един стол до масата. — Красива, талантива жена, че отгоре на това и добра домакиня. Ето това е моята представа за щастието.

— Обуздай надеждите си — посъветва го Сара. — Чаят и сандвичите с фъстъчено масло са върхът на моите кулинарни способности. — Взе от бюфета една чаша и я напълни със силен ирландски чай.

— Обичам сандвичи с фъстъчено масло — осведоми я Ноа сговорчиво. — Кажи ми какво се случи между теб и Тейлър. Освен страстното натискане, на което станах свидетел.

— Той смята да вземе картините заедно с короната — събщи Сара. — Искат да избягаме в Бразилия.

Ноа отпи от чая.

— Как е твоят португалски?

Тя се подразни от пълната му липса на загриженост.

— Никакъв го няма. Но това е без значение, защото аз няма да замина.

— Не съм си и мислил, че ще заминеш. И заради това ли беше толкова разстроена? Сигурно не за пръв път ти се случва да ти посягат.

Сара го увери, че е съвсем способна да се справи с всякакви опити на Питър Тейлър да я прелъсти. След това му разказа за зловещия план на Малкълм да я принуди да продължи да рисува фалшификати, които той да може да продава на процъфтяващия пазар на произведения на изкуството.

— Чудех се кога ли ще ти го обясни — вметна Ноа. Не звучеше ни най-малко изненадан.

— Значи си знаел, че той ще ме изиграе? — Сара не можеше да повярва, че той приема всичко това толкова спокойно.

— Разбира се, че не знаех — увери я той. — Но Малкълм трябваше да е глупак, за да не разбере, че ти си много талантива. Ако попаднеш на подходящ човек, той може да те превърне в златна кокошка.

Дали и Ноа не се блазнеше от мисълта да я използва да рисува за него копия? Но Сара бе сигурна, че той никога не би се унижил да прибегне до изнудване. Сигурно имаше намерение да я прелъсти, за да работи за него.

— Дали случайно не намекваш за някой, когото и двамата познаваме? — попита тя лукаво.

В усмивката му нямаше и капчица разкаяние.

— Трябва да признаеш, любов моя, че ние с теб сме страхотен отбор.

Сара видимо се напрегна.

— Това съдружие няма да продължи след събота вечерта — предупреди го тя. — Единствената причина да се съглася да ти

помагам е, защото ти каза, че можем да изпратим Малкълм където му е мястото. — Имаше и още една причина, но тя нямаше желание да признае дори пред себе си колко важен бе станал за нея Ноа.

— Ами парите? — полюбопитства той. — Мислех, че си се запалила от идеята за десетте хиляди долара награда.

Сара не можа да сдържи усмивката, която смекчи опънатото ѝ лице.

— Искях парите повече за Дженифър, отколкото за мен — обясни тя. — Но ми се струва, че сестра ми си е намерила друг герой.

— Щастливка — измърмори той.

Сара кимна в знак на съгласие:

— Браян изглежда много симпатичен. Надявах се Дженифър да се научи да стои сама на краката си, преди да се хване с друг мъж. Но той май има желание да я научи на това.

Ноа прокара пръст по ръба на празната си чаша.

— А сестра ѝ?

— Аз ли? Какво аз?

— Има ли мъж в твоя живот, Сара Медисън? — попита той тихо.

Топлотата на погледа му сгряваше лицето ѝ.

— Не — прошепна тя.

Ноа хвана с пръсти брадичката ѝ, за да я задържи, докато я целуне леко.

— Отново лъжеш, прелестна Сара — възрази весело. Дъхът му гъделичкаше миглите ѝ. — И двамата знаем, че в твоя живот има мъж.

Сара се опита да се пребори с начина, по който той можеше да я накара да се разтопи от едно единствено докосване, от един обикновен поглед, от най-леката целувка. В момента се чувстваше разтопена като масло под горещото слънце на пустинята.

— Предполагам, че говориш за себе си.

Той обрисова с палеца си устните ѝ.

— Разбира се.

— Не е толкова лесно, Ноа.

Докосването му създаваше хаос в душата ѝ.

— Разбира се, че е лесно — поправи я нежно. — Или поне би било лесно, ако престанеше да се бориш с мен за щяло и нещяло.

— Нямам намерение да се обвържа с един крадец. Не бих могла да живея по този начин.

Той обаче не ѝ позволи да се отклони от темата.

— Ами ако не бяха крадец?

Сара чувстваше как става все по-слаба с всяка изминала секунда.

— Невъзможно е да се отговори на този въпрос — възрази тя. — Ако не беше крадец, нямаше да си този, който си, така че не знам какво бих изпитвала към теб.

— А какво изпитваш към мен? — попита той с искрено любопитство. Твърдите му устни бяха на сантиметри от нейните и Сара усети, че копнее да ги почувства. Помъчи се да измисли още една лъжа, ала Ноа долови намерението ѝ.

— Истината! — заповяда той тихо.

Тя въздъхна и разруши контакта, като се надигна от масата.

— Никога не съм срещала човек като теб. Твоят живот е толкова различен от моя — аз винаги съм предпочитала спокойните и отъпкани пътеки, докато ти изглежда обичаш опасното преследване... Разбира се, ти ме привличаш — призна тя. — Но аз не се впускам в случайни връзки. И между нас не може да има нищо повече.

Ноа също стана, облегна гръб на кухненския шкаф и кръстоса крака.

— Да видим дали съм разбрал — започна бавно. — Аз те привличам, защото съм крадец. Но ти няма да се поддадеш на това привличане, защото съм крадец.

— Знам, че звучи глупаво — протестира тя слабо. — Но ти поиска истината. А това е начинът, по който аз се чувствам.

За нейна изненада той се усмихна.

— Пазил ме Бог да оспорвам такива сложни съображения — рече отстъпчиво.

Сара бе потресена, че толкова бързо се съгласи с нея.

— Това ли ще ми кажеш?

— Това — потвърди той. — Освен ако размислиш. Винаги съм готов да преговарям за промяна на условията на нашето съдружие.

— Като говорим за съдружие, как да се измъкна от тази каша с Малкълм? — попита тя, пренасочвайки вниманието си към своя съвсем реален проблем.

— Първото, което трябва да се направи, е да се предупреди тази галерия да не продава твоя фалшификат. — Като усети острия ѝ поглед, той шеговито вдигна ръце: — Извинявай. Твоето копие.

Сара кимна.

— Това е по-добре. Със сигурност не е престъпление да нарисуваш копие.

— Разбира се — съгласи се той. — Ако обаче копирувачът е подписал копието с името на художника на оригиналната картина, а след това го е пробутал на една галерия във Филаделфия, властите може да го заподозрат в измама.

— Ти нали ми се обади през нощта, когато се твърди, че съм била във Филаделфия. Значи много добре знаеш, че не е възможно аз да съм продала тази картина.

— Искаш ли да дойда с теб във ФБР? — предложи той услужливо.

— За нищо на света!

Ноа доби оскърбен вид.

— Само се опитвах да ти помогна.

— По дяволите, ти си специалист! — избухна тя. — Измисли нещо друго.

— Можем да откраднем обратно картината от галерията.

Сара невярващо вдигна ръце.

— Да не си посмял някога дори да ми предлагаш такова нещо!

Ноа се ухили дяволито.

— Майтапех се.

Тя взе от бюфета шишенце с аспирин и изсипа в шепата си две таблетки. Помисли малко, добави още една и си наля чаша вода от бутилката в хладилника.

— Глава ли те боли? — попита Ноа загрижено.

— Ще се пръсне. Днес беше ужасен ден.

— Трябва да си легнеш.

Той се изправи, праметна ръка през раменете ѝ и я изведе от кухнята. Зад първата врата, която отвори, се видяха бейзболна топка и бухалка.

— Опа! — Направи още няколко крачки по коридора. — Това повече прилича — забеляза той, оглеждайки тапетите на жълти цветя. — Лягай, а аз ще ти донеса телефона.

— За какво ми е телефон?

— Ще се обадиш на Бренд и ще му кажеш, че си премислила и си решила да рисуваш неговите фалшификати.

— Няма!

— Но ще си делите печалбата — продължи той, сякаш не бе чул разгорещения ѝ протест. — После ще му съобщиш, че си се преместила обратно у дома си.

— Ами ако той възрази?

— Няма да възрази. Той ще получи точно това, което иска. Не му трябваш повече в къщата. — Лицето му стана твърдо. — Кога се връща сестра ти?

— Няма да я има до неделя — призна Сара, без да мисли и се пъхна под завивките.

— Още по-добре. Аз ще живея тук, докато свършим тая работа.

— Няма да живееш тук!

— Разбира се, че ще остана — възрази той спокойно. — За съжаление, днес следобед имам още малко работа в къщата на Бренд. Но ще уредя един приятел да стои при теб, докато се върна.

— Не ми трябва бавачка.

Ноа тихо изруга, седна на ръба на леглото и хвана здраво лицето ѝ в дланите си.

— Ако още не ти е светнало, тези дни ще се движиш в много лоша компания. Стига само на Бренд или на Тейлър да им хрумне, че се опитваш да ги праметнеш, и ще си имаш много неприятности. Не мога да поема този риск.

Тихият му глас успя да я уплаши много повече, отколкото ако ѝ бе крещял.

— Говориш сериозно, нали? — прошепна тя. Имаше чувството, че ледена ръка е стиснала сърцето ѝ.

— Ужасно сериозно.

Сара потрепери под одеалото на цветя.

— Предпочитам да не го беше представил по този начин — оплака се тя.

— Не се тревожи. Няма да позволя нищо да ти се случи.

Ноа изглеждаше склонен отново да я целуне и Сара се усети, че го чака. Вместо това обаче той протегна ръка и взе телефона от нощното шкафче.

— Обади се на Бренд — нареди ѝ рязко. — После аз ще се обадя на Дан.

Стана точно както Ноа бе предвидил. Малкълм сякаш изобщо не се развълнува, че Сара си е отишла. Не прояви и изненада, че е приела предложението му. Колкото до процента от печалбите, заяви, че подробностите могат да бъдат уточнени по-късно.

След като и Ноа позвъни, той дръпна завесите и каза на Сара да поспи. Малко по-късно тя смътно дочу гласове откъм хола. Единият беше на Ноа, а другият ѝ бе непознат. Опита се да се заслуша, но напрежението от последните няколко часа я надви и тя се унесе в сън.

Докато седеше в личния кабинет на Малкълм Бренд, Ноа се опитваше да си напомни, че няма да постигне нищо, ако позволи на гнева си да се прояви. Това, което този човек бе направил със Сара, беше безскрупулно, но доколкото познаваше Бренд, Ноа не бе изненадан. Това, което го изненадваше, бе неистовото желание да не остави здрава кост в това старо тяло.

По средата на интервюто Бренд се извини и изчезна за момент в съседната стая. Върна се с кафез с бели мишки.

— Попаднахте точно навреме, за да видите как Кармен вечеря — обяви той с очаквателна усмивка. После бръкна в кафеза и измъкна за опашката една мишка.

Пред погледа на Ноа Малкълм вдигна един декоративен екран. Зад него се откри голям стъклен вивариум, в който лежеше кафяво-сива змия. Когато Малкълм пусна вътре нещастното гърчещо се мишле, влечугото мигом оживя и разви цялото си триметрово тяло.

— Кармен е отровна — съобщи Малкълм. — Тя е изключително смъртоносна. Знаете ли, че още от раждането си те имат напълно оформени зъби? Родени убийци — промърмори той с възхищение, като гледаше как уплашеното мишле се спусна към единия ъгъл и започна безуспешно да се мъчи да се покатери по гладките стъклени стени.

Докато наблюдаваше Малкълм, в Ноа се надигна отвращение. Този човек се усмихваше, а очите му блестяха възбудено.

Ноа затвори бележника си и стана.

— Мисля, че за днес получих всичко, което ми трябваше.

Старецът не отделяше очи от клетката.

— Седнете, господин Ланкастър — махна той с ръка към стола. — Уверявам ви, Кармен може да е много занимателна.

— Сигурен съм, но наистина трябва да се върна в хотела и да разшифровам тези записки.

— Зъбите на змията са прекалено остри и не могат да дъвчат — продължаваше Малкълм, сякаш не бе чул възражението му. — Затова трябва да поглъща плячката си цяла. Очарователно, нали?

— Очарователно — повтори Ноа. — Извинявайте, господин Бренд, но трябва да вървя. Очаквам обаждане от службата.

Докато погледът на Малкълм оставаше прикован към драмата зад стъклените стени на вивариума, Ноа излезе от кабинета и изтри с носна кърпа потта от челото си.

Не толкова змията го бе отвратила. Бе виждал в дивата природа как къде по-големи змии от Кармен поглъщат плячката си. Очевидното садистично удоволствие на Малкълм бе това, заради което на Ноа му се искаше никога да не се бе забърквал в тази работа. Но след това си спомни, че ако не се бе появил в къщата да краде короната, Сара все още щеше да е под покрива на този човек. Щеше да има също толкова надежда да оцелее, колкото горкото мишле с Кармен.

Подкара колата направо към апартамента ѝ. Изведнъж бе почувствал нуждата да я види, да се увери, че е в безопасност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Сара се събуди в стаята бе тъмно. Болката в главата ѝ все още пулсираше отмъстително, ала поне се чувстваше по-отпочинала, преспокойна. Апартаментът бе тих, както никога през последните шест месеца.

— Тихо е като в гроб — измърмори тя и в същия момент ѝ се прииска да ѝ бе дошло наум някое друго сравнение. Стана от леглото и предпазливо влезе в хола.

В нейния фотьойл седеше един мъж и четеше вечерния вестник. Бе с гръб към нея, но от стоманеносивия му костюм Сара отсъди, че сигурно е по-възрастен от Ноа.

— Събудили сте се — внезапно се обади той и се обърна към нея с очаквателна усмивка.

Сара сведе поглед към босите си крака.

— Трябва да имате изключително остър слух.

— Професионално увреждане — обясни той, без да се смущава. — Човек си създава нещо като радар за хората, които идват иззад гърба му.

— Представям си — отвърна тя. — Мога ли да ви предложа нещо? Тъкмо бях тръгнала към кухнята. — През ума ѝ мина мисълта, че ако преди месец н половина някой ѝ бе казал, че ще приема в апартамента си крадци на бижута, щеше да му отговори, че е луд.

Той отклони поканата.

— Не, благодаря, нямам нужда от нищо. — Спокойните сиви очи я огледаха. — Май още имате главоболие.

Сара бе изненадана от съчувствието, което забеляза в погледа му.

— Имам — призна тя. — Днес беше много особен ден.

— Ноа ми каза.

Той остави вестника и стана от фотьойла. Сара забеляза, че е изненадващо добре сложен за човек на неговата възраст. Тялото му бе стегнато, раменете широки почти колкото на Ноа, ала бе с няколко

сантиметра по-нисък. И въпреки че усмивката му бе топла, не ѝ въздействаше така, както когато ѝ се усмихнеше Ноа.

— Аз съм Дан Герит.

— Приятно ми е, господин Герит. — Тя пое ръката, която ѝ подаваше. — Предполагам, че Ноа вече ви е казал коя съм аз.

— Разбира се — потвърди той весело. — О, и хайде да си говорим на ти. Наричай ме Дан.

— Добре — съгласи се тя колебливо. Дали всички крадци на бижута бяха такива общителни? Този тук ѝ напомняше за нейния застрахователен агент.

— Дай да направя нещо за главата ти — предложи той загрижено. — Едно време и аз имах мигрена, но докато работех в Индия, от един брамин се научих да се лекувам с биотокове и оттогава не ме е боляла глава.

— От Индия ли познаваш Ноа? — попита Сара, видяла възможност да се зарови малко в миналото на Ноа.

Приятелският поглед веднага стана безизразен.

— С Ноа се познаваме от доста време — отговори Дан неопределено. — Ще потърся в аптеката ти аспириин. — Излезе от стаята, преда да е продължила да го разпитва.

Сара тъкмо обмисляше дали да не тръгне след него и да опита отново, но чу как ключът се превъртя в ключалката.

— Ако някога имаме деца — започна Ноа вместо поздрав, — напомни ми никога да не кръщавам някое от тях Кармен.

Не беше кой знае колко щастлива, че го вижда, но все пак се зарадва и предпочете да не спори, че те двамата със сигурност никога няма да имат деца.

— Поздравления — каза тя вместо това. — Малкълм не показва Кармен на когото и да е. — Сбърчи нос. — Отвратително, нали?

— Не толкова Кармен, колкото начинът, по който Бренд ѝ се наслаждава. Сигурно като дете е късал крилата на мухите. — Ноа тръсна глава. — Да говорим за нещо по-весело. Реших нашия проблем. Намерих с какво ще се забавляваме по време на приема.

По гърба ѝ полазиха тръпки от вълнение.

— Наистина ли? Разкажи ми.

— Първо трябва да направя нещо. — С едно бързо движение я привлече към себе си и силно я целуна. Когато устните му освободиха

нейните, ѝ се усмихна с дяволит поглед:

— Имах нужда от това.

Сара прокара пръст по гърдите му.

— Аз също — призна малко задъхано.

Очите на Ноа потъмняха. Обмисляше какви шансове има да отнесе Сара в онази напудрена жълта спалня и още сега да прави любов с нея. Но звукът откъм банята му напомни, че не са сами. Той въздъхна смутено:

— Не знаеш какъв късмет имаш, че Дан е тук — каза със задавен от подтисканата страст глас.

Сара го погледна и усети, че потъва в топлите, подканящи дълбини на очите му. Съвсем не бе сигурна, че иска да бъде спасена. Толкова ли лоша би била една връзка с Ноа, запита се тя честно. Бе интелигентна, съвременна жена, а не някоя старомодна романтичка. В днешно време хората скачаха направо в леглото, без да си разменят клетви за безсмъртна любов. Защо тя да не можеше?

— Голям късмет — повтори тя без никакъв възторг.

Очите му не пускаха нейните. Той очерта формата на лицето ѝ с върховете на пръстите си, а изражението му изведнъж бе станало сериозно, без следа от предишната шеговитост.

— Сара...

— Заповядай! — Появи се Дан с чаша вода и шишенцето с аспирина. — Охо! — подхвърли той, оглеждайки с острия си поглед сцената. — Извинявайте, приятелчета, идвам в неподходящ момент.

Сара имаше чувството, че току-що са я измъкнали от раззинатата паст на гладен лъв. Какво по дяволите бе започнала да си мисли? Първо на първо, Ноа дори не искаше да се захваща с нея. Те в момента бяха заедно само защото тя не се съгласи да даде без бой своето съкровище. Е, след още два дни Ноа щеше да вземе короната и да изчезне. Да изчезне от живота ѝ. Би била луда, ако му дадеше повод да си я спомня като наивна преподавателка по история на изкуствата от Феникс, която е сбъркала преживяване за една нощ с нещо по-съществено.

— Не, Дан — възрази тя с изкуствено лъчезарна усмивка. — Дойде в много подходящ момент. — Отиде да вземе чашата от него, без да обръща внимание на объркания поглед на Ноа.

Дан сякаш не забелязваше напрежението, виещо се около тях. Той седна и загледа Ноа очаквателно.

— Е, какви са новините за алармената инсталация?

— Има само един контролен ключ — съобщи Ноа. — На върха на стълбите.

— Можем ли да изключим тока?

Ноа поклати глава.

— Осигурил го е. Автоматично се включва резервният генератор.

Дан потърка брадичката си.

— Чувствителен към тегло под ли използва, или фотоелектрични лъчи?

— И двете.

Сара не разбираше защо Ноа изглежда толкова доволен от себе си. Не че беше кой знае какъв специалист, но бе чела достатъчно шпионски романи, за да е сигурна, че Малкълм е помислил за всичко.

— Доколкото разбирам, си решил да вземеш короната по време на купона — каза Дан.

— Така ще е най-добре — кимна Ноа.

Дан стана от стола си.

— Е, след като всичко е под контрол, аз ще си тръгна. Ще се видим в събота вечерта. — Обърна се към Сара с приветлива усмивка: — Довиждане, Сара. Радвам се, че се запознахме. Не помня някога да сме имали толкова хубав член на нашия отбор.

— И на мен ми беше приятно — откликна тя и с изненада почувства, че е искрена. Дан може и да беше само още един крадец, но наистина й се стори много симпатичен. Какво ли ставаше с нейните понятия за морал?

Ноа го изпрати до вратата и тя наостри уши да чуе какво си приказват, но говореха много тихо и не можеше да различи думите.

— И така — попита Ноа, когато се върна при нея, — как е главата?

— По-добре — отвърна Сара разсеяно. — Ако съм член на отбора, как се получава така, че съм единствената, която не знае какво става?

Той я погледна, сякаш не разбираше за какво му говори.

— Ти знаеш всичко, което трябва да знаеш.

Сара се стегна.

— Започна да ми писва всеки да си мисли, че може да ме използва за собствените си престъпни цели — възмути се тя.

— Имаш ли в кухнята нещо, от което може да се приготви една прилична вечеря? — попита внезапно Ноа.

— Не знам. По дяволите, Ноа, искам да си честен с мен.

— Ще ти кажа всичко, което мога. След вечеря.

Не беше много, но все пак бе нещо, реши тя.

— Добре — съгласи се с въздишка. — Да видим какво има Дженифър в хладилника. Но те предупреждавам да не очакваш кой знае какво.

Намериха продукти за хамбургери и Сара започна да меси тестото.

— Знаеш ли — напомни му тя, — все още ми дължиш един разказ за баща ти.

— Вярно — съгласи се Ноа с готовност, пъхнал глава в хладилника. — Хей, току-що намерих няколко картофа. Можем да си ги опържим.

— Щом не те мързи, заповядай. Картофобелачката е в най-горното чекмедже.

— Ще стане супер! — възкликна той щастливо и започна да покрива дъното на умивалника с къдрави картофени кори.

— Признавам, че се оправяш добре в кухнята.

Той ѝ намигна.

— Ще видиш, че се оправям добре и в останалата част от къщата.

Докато му подаваше дъската за рязане, Сара не можеше да не забележи прелъстителния блясък в очите му.

— Доколкото си спомням, щеше да ми разказваш за баща си.

Ноа започна да реже картофите на дълги тънки ленти.

— Няма да ме оставиш на мира, а?

— По никой начин. — Тя сложи питките в една чиния и се зарови в шкафа да търси фритюрника. — Дължиш ми го.

Той въздъхна тежко.

— Моето семейство не е любимата ми тема за разговор.

Сара се опита да измъкне фритюрника от най-вътрешния ъгъл на шкафа и по пода се разпиляха тенджери и тигани. Ноа остави картофите и клекна до нея да ѝ помогне.

— Добра система за подреждане имате — отбеляза той.

— Ти сам се покани на вечеря. Ако не ти харесва, винаги можеш да отидеш да ядеш в хотела.

Ноа се извъртя и бързо я целуна по здраво стиснатите устни.

— Не се впрягай. Само направих едно наблюдение. — Загледа я как хвърля тиганите обратно по рафтовете. — Ще се съберат по-добре, ако сложиш малките в големите — предложи той услужливо.

Сара му хвърли един поглед.

— Защо не запазиш наблюденията си за себе си? Освен това щеше да ми разказваш за твоето семейство. Какъв е проблемът, и те ли са професионални мошеници?

Това го разсмя.

— И така може да се каже — рече той и ѝ подаде един капак, който се бе изтъркулил в ъгъла на малката кухня, — моите родители ме смятат за техния блуден син.

— Напълно ги разбирам. — Тя хвърли капака върху пирамидата от кухненски съдове и бързо затвори вратата на шкафа. И двамата се загледаха напрегнато към бюфета.

— Мисля, че успяхме — обади се Ноа.

— Разбира се — съгласи се Сара безгрижно. — Това е моя собствена система. Никога не се случва да не успее. — Включи фритюрника и го напълни с олио. — Ако баща ти не е мошеник, какво тогава прави?

— Той е банкер. — Докато Ноа режеше картофите с бързи, сръчни движения, стоманеното острие на ножа проблясваше. — Всички мъже в моето семейство са били банкери: баща ми, дядо ми, прадядо ми, докдето се помни... Освен чичо ми Дейвид — добави той след малко мислене. — Както и да е, татко винаги се е ядосвал, че не се включих в семейния бизнес.

Сара го гледаше, запленена от сръчността му. Дали някога бе изпробвал такова оръжие върху нещо друго, освен картоф — например върху човек? Реши, че не иска да знае и отново насочи вниманието си към темата.

— Баща ти сигурно се радва, че не си в бизнеса. Не мога да си представя как би устоял на всичките тези пари.

Ноа изглеждаше искрено оскърбен.

— Наистина ли ме виждаш да обирам банка? Обиждаш ме, Сара. Дълбоко.

Всъщност на Сара ѝ бе също толкова трудно да мисли за него и като за крадец на бижута. Но той си беше точно такъв, и колкото и да ѝ се искаше, това нямаше да се промени.

Тя сви рамене.

— Извинявай. Не знаех, че и крадците си имат ценностна система. Доколкото разбирам, краденето на бижута е по-престижно занимание от обирането на банки.

— Смешна жена — измърмори той и изсипа картофите в мрежичката от неръждаема стомана. Олиото зацвърча.

— А чичо ти с какво се занимава? — попита Сара, докато пъхаше питките във фурната.

— Занимава се с изкуство — отговори Ноа уклончиво. Извади от хладилника бурканче сос за салата, шише кетчуп и буркан с туршия. — Ще ти хареса. Това е моята собствена тайна рецепта за сос.

Сара нямаше намерение да го остави да се измъкне толкова лесно.

— Рисува, продава или колекционира?

Ноа сви рамене и започна да бърка съставките в малка купичка.

— По малко от всичко.

— Дали може да го познавам? — настоя Сара.

— Съмнявам се. Той рисува само за удоволствие.

— Как тогава си изкарва хляба?

— Не му се налага. Той е богат.

— Аха. — Тя остави мисълта да си намери мястото. — А ти богат ли си?

— Има ли значение?

Сара се замисли над въпроса му.

— Ами ако крадеш, защото ти трябват пари, е едно. — Вдигна ръка, предвидила следващите му думи. — Въпреки че не бих одобрила това, което правиш, поне мога да го разбера.

— А ако съм достатъчно богат? — попита той.

— Значи го правиш просто за удоволствие. — Тя поклати глава и започна да къса листата на марулята.

— И би одобрила това още по-малко — предположи той.

— Искаш ли лук в хамбургера? — смени темата Сара.

— Ти ще си сложиш ли?

— Разбира се. Какво е истински хамбургер без лук?

— Жената на моите мечта — засмя се Ноа. — Сложи и на мен.

Сара започна да реже лука.

— Още не си отговорил на въпроса ми.

Изражението му стана много сериозно.

— Сара, защо не престанеш да търсиш препятствия?

Ръцете ѝ започнаха да треперят.

— Не разбирам за какво говориш.

— Много добре разбираш. Опитваш се да намериш нещо, свързано с мен, което да обясни привличането между нас. Ти винаги си била един почтен и уважаващ законите гражданин, и сега се ужасяваш да си признаеш, че ти се иска да правиш любов с един обикновен престъпник. Затова търсиш някакво оправдание, което да ти позволи да се отдадеш на чувствата си. — Светлокафявите му очи се плъзнаха по лицето ѝ и потъмняха. — Обзалагам се, че това разюздано въображение те води до някоя сцена направо от Дикенс. Опитваш се да ме обрисуваш като един съвременен Оливър Туист, едно нещастно дете, което е било принудено да краде, за да оцелее.

Бе прекалено близко до истината. Сара яростно закълца лука и поряза върха на пръста си.

— По дяволите! Виж какво стана заради теб!

Ноа сграбчи ръката ѝ и я пхна под студена течаща вода.

— Дръж я тук — заповяда той. — Аз ще отида да спася вечерята.

Сара едва сдържаше сълзите си, докато го гледаше как обръща хамбургерите и изсипва купчина златисти пържени картофи върху една салфетка.

— Сега да видим какво трябва да направим с теб — обърна се той отново към нея. Вдигна пръста ѝ. — Не е много дълбоко. Но трябва да му сложим лепенка.

— Те са в бюфета до витрината.

Ноа веднага ги намери, изсуши пръста ѝ със салфетка и сложи лепенката. После поднесе пръста към устните си.

— Така по-добре ли е? — попита тихо, гледайки я нежно над сплетените им пръсти.

Сара кимна.

— Съжалявам, че те ядосах.

— Не беше заради това, което каза — излъга Сара.

Ноа ѝ се усмихна с половин уста.

— Разбира се, че беше заради него — поправи я той. — И ако те интересува, аз не крада короната, защото съм имал тежко детство. Нито защото се бунтувам срещу богатата средна класа, от която произхождам. Дори не и за удоволствие. Отдавна съм минал възрастта на глупавите младежки лудории.

— Защо тогава го правиш? — попита тя тихо.

Той притисна пръст към устните ѝ.

— Задаваш прекалено много въпроси.

Сара се отдръпна рязко и отиде да отвори вратата на хладилника.

— Има кола, мляко, бяло вино и бира. Какво искаш?

— Бира — отговори той без желание.

— Прекрасно — отсече тя и стовари бутилката върху масата.

Хубавото настроение се бе изпарило и докато вечеряха мълчаливо, никой от тях не прояви желание за разговор. Сара забеляза, че картофите са изпържени по най-съвършен начин — хрупкави и златисти отвън, сочни отвътре. Но въпреки това те ѝ тежаха като топка в стомаха, заедно с останалата част от вечерята. Не се почувства по-добре и след две чаши вино.

— Цяла вечер ли ще се цупиш? — попита най-накрая Ноа.

Тя нареди изплакнатите чинии в миялната машина.

— Не се цупя.

Ноа намери препарата и го сипа в машината.

— Значи много добре имитираш цупене.

Сара се обърна към него. Мокрите ѝ ръце оставиха влажни петна върху белите ѝ джинси.

— Имах лош ден. По-точно цялата седмица беше абсолютно отвратителна. Бях заплашвана, изнудвана и шпионирана. Очаквам всеки момент на вратата да се появи ФБР, за да ме прибере в затвора, задето съм продала фалшификат на Мане на някаква галерия във Филадельфия, за която никога не съм чувала. И когато наистина дойдат, ще ми бъде ужасно трудно да докажа своята невинност, след като ме заварят в компанията на човек, когото вероятно издирват всички разузнавателни служби от ФБР през Интерпол до КГБ. — Не ѝ хареса виновното изражение, което се мярна на лицето му. — О, Ноа, нали не и КГБ?

Той ѝ се усмихна накриво.

— Мисля, че това е едно от нещата, които не искаш да знаеш.

Сара се отпусна на един фотьойл и покри лицето си с ръце.

— Прав си — простена тя. — Не искам. Не искам да знам какво си откраднал от руснаците. — Вдигна глава: — Те няма как да знаят къде си, нали?

— Последното, което чух е, че са отпразнували гибелта ми в афганистанските планини.

Очите ѝ се разшириха:

— В Афганистан ли?

Ноа сви рамене.

— Малко е трудно да се обясни.

— Не си прави труда — отвърна Сара с дълбока въздишка.

— Никога не съм издържала на мъчения. Сигурно бих им казала всичко, което зная. — В сините ѝ очи се четеше искрено страдание. — И отгоре на всичко след два дни ще открадна нещо, което по право принадлежи на турската държава! Можеш ли да си представиш на какво прилича животът в турски затвор?

— Сигурно има много да се желае от обслужването по стаите — съгласи се той.

Сара вдигна ръце.

— Всичко това е само един кошмар — заяви тя убедено.

— Ако не мърдам, на сутринта ще се събудя и нищо няма да помня. Дженифър ще прегаря филийките, а Кевин ще закусва и през това време ще ми разказва с убийствени подробности за последните приключения на Конън Варварина.

— Искаш ли кафе?

— Искам да си отидеш. В Афганистан или където и да е, откъдето си дошъл. — Примигна, сякаш се надяваше той да изчезне. Нямахше такъв късмет.

— Ще изчезна — обеща Ноа. — Щом взема короната.

— Отново тази проклетата корона! — избухна Сара. — Преди един месец не бях и чувала за нея. Сега тя преобърна целия ми живот.

Ноа несръчно я погали по главата с голямата си ръка.

— След два дни всичко ще свърши — успокои я той.

— След два дни и двамата може да сме мъртви.

Той приседна на ръба на масата, хвана с две ръце брадичката ѝ и я повдигна. Спокойният му поглед срещна разтревожените ѝ очи.

— Обещах ти, че няма да позволя нищо да ти се случи.

— Стига да не трябва да избираш между мен и скъпоценната си корона — възрази тя.

Пръстите му се свиха.

— Това е долно обвинение. За мен ти си много по-важна от каквато и да е корона.

Искаше ѝ се да му повярва.

— Казваш го, сякаш си вярваш — прошепна тя.

— Виж какво, денят, в който дотолкова объркам ценностите, ще е денят, в който ще се откажа от всичко и ще се заема с риболов.

Тя не можеше да остави тази възможност да ѝ се изплъзне.

— Ти все едно би могъл да го направиш — намекна му тя с надежда. — Още сега. Още тази вечер.

— Вечер не се лови риба — обясни Ноа търпеливо. — Освен това, честно казано, мразя риболова. Много е досадно. В него няма достатъчно предизвикателство.

А Ноа бе човек, който не може да живее без предизвикателството, помисли Сара тъжно. Той никога нямаше да се промени.

— Значи няма да се откажеш?

В очите му се четеше извинение.

— Не мога, Сара. Дори и заради теб.

Е, това беше. Сара се изправи и краката на фотьойла изстъргаха по пода.

— Мисля да си лягам — съобщи тя сковано.

— Да разбирам ли, че се отказваш от кафето?

Трябваше да събере всичката си воля, за да посрещне странно разочарования му поглед.

— Разбирай, че се отказвам от всичко.

Ноа стисна устни, но само кимна и не каза нищо. След като Сара излезе, той ядосано сви юмруци. Нищо, свързано с този обир, не вървеше по план, и положението сякаш можеше само още повече да се влоши.

За да успее, имаше нужда от помощта на Сара. Нямаше друг начин, хиляди пъти бе обмислял всички възможности. И макар на думи

да се бе съгласила, Ноа знаеше, че ще трябва да проведе страшна битка с нея, когато тя разбере какво всъщност ще трябва да направи.

„Просто ще я убедя по-тактично“, каза си той. „Тя ще се навие. След известно време.“

До късно през нощта Ноа си повтаряше, че рано или късно Сара ще капитулира. Но колкото и да се мъчеше, не успяваше да повярва в собствените си успокояващи думи.

Когато няколко часа по-късно влезе в спалнята, Сара още бе будна. Оказа се, че е невъзможно да заспи, защото мислите ѝ продължаваха да кръжат отново и отново около събитията от последните няколко дни.

— Какво искаш? — попита тя и се надигна на лакти да го погледне.

През една пролука между завесите се процеждаше лунна светлина и осветяваше лицето на Ноа. Изглежда уморен, помисли Сара. Измъчен. И определено напрегнат.

— Да поспя — отговори той и започна да разкопчава ризата си.

— Е, със сигурност няма да спиш тук. Иди в стаята на Кевин.

— Опитах. Трябва да съм акробат, за да се събера в това легълце на колела, в което сте напъхали детето.

Смъкна ризата и я хвърли небрежно на най-близкия стол. Когато пръстите му посегнаха към колана, Сара изпита смущаващ прилив на желание. Извърна се.

— Не съм променила мнението си. — Не бе сигурна на Ноа ли напомня това, или на себе си.

— Не се безпокой — увери я той саркастично. — Прекалено съм уморен, за да направя каквото и да е, дори да исках. Освен това, каквато си настръхнала, това би било все едно да правя, любов с таралеж.

— Благодаря за комплимента — измърмори тя във възглавницата си.

Чу как катарамата на колана изтрака върху пода.

— Само отбелязвам факта — съобщи той и отметна одеялото. Сара усети върху гърба си студеният полъх от вентилатора. — Отмести се, заела си цялото легло.

Дългите му крака се опряха в нейните и тя нямаше нужда от втора покана. Припълзя до самия край на леглото и се хвана здраво за

ръба му. Затаи дъх в очакване Ноа да я докосне, но малко по-късно чу равномерното му дишане и разбра, че е заспал. Не знаеше дали да се успокои или да се обиди.

Резкият звън на телефона раздра предутринния здрач. Сара напипа в тъмното слушалката.

— Ало?

— Госпожица Медисън?

— Да. Кой се обажда?

— Извинявайте, че ви събудих, но е много важно да говоря с Ноа.

Ноа беше буден, бе седнал до нея в леглото и я наблюдаваше безизразно.

— За теб е — каза Сара и му подаде слушалката. Запали лампата на нощното шкафче.

Докато слушаше, очите му светнаха доволно.

— Добре свършена работа, Джо. Благодаря, че толкова бързо си се справил. Знам, че госпожица Медисън ще се успокои. — Усмихна ѝ се окуражително. — Да, разбира се — съгласи се той, отново насочил вниманието си към гласа отсреща. — Много поздравя на Елън.

Върна слушалката на Сара.

— Съжалявам, че телефонът те събуди. — Загаси лампата и се опъна в своята половина на леглото с гръб към нея.

— Хей, един момент — възмути се Сара. — От какво ще се успокоя?

— Сутринта ще ти кажа — смутолеви Ноа и придърпа чаршафа до брадичката си. — Сега да спим.

Тя нетърпеливо отметна чаршафа и твърде късно откри, че Ноа е съвсем гол.

Той спокойно я наблюдаваше през рамо.

— Промени ли си мнението? — попита любезно.

Сара не отместваше поглед от лицето му.

— Искам да знам защо ще се успокоя.

Ноа с въздишка се надигна и се облегна на таблата на леглото.

— Твоят Мане вече не е в галерия „Хъдзън“.

През нея се разлива чувство на облекчение, примесено с уплаха:

— Ноа, да не си накарал някой да открадне картината?

Той протегна ръка и разроши русите ѝ коси. Погледът му бе нежен.

— Не точно. — Голямата му длан се спускаше към шията ѝ и Сара знаеше, че той усеща как тя преглъща под приетите му.

— Какво значи това?

Гласът му бе тъмен, топъл и подмамващ.

— Сара — прошепна той, докато пръстите му си играеха с презрамката на нощницата ѝ, — защо не се опиташ да ми повярваш? Само този път.

Ръцете му галеха раменете ѝ и я подканваха да даде мълчаливото си съгласие. Топлината се разля по вените ѝ като сторещен мед.

— Ти си крадец — проплака тя и затвори очи под нежното терзание на невероятно интимните му ласки. Когато ръката му се плъзна между коприната на нощницата и кадифето на кожата ѝ, за да обгърне гърдата ѝ, Сара потрепери.

— Аз съм мъж — поправи я той пресипнало и притисна тялото си към нея, за да ѝ позволи да почувства силата на желанието му. — Защо това не може да бъде достатъчно за теб?

Когато Сара отвори уста да обясни, устните му покриха нейните. Това бе една дълбока, упойваща целувка и когато той най-последно вдигна глава, всичко, което тя успя да направи, бе да поеме треперливо въздух.

Очите му бяха като блестящи златни пламъци, които я изгаряха.

— Каж ми, че не си въобразявам — помоли я той. Гласът му бе дрезгав и необичайно неравен. — Каж ми, че и ти ме желаеш толкова, колкото аз теб.

Сара се люшкеше на ръба на умопомрачението, борейки се да преодолее първичната си реакция на усещането, че топлото му и твърдо тяло я притиска все по-дълбоко в дюшека.

Ноа чувстваше как тялото ѝ трепери срещу него. Чувстваше бесните удари на сърцето ѝ и виждаше неподправената страст в широко отворените ѝ уплашени очи. Продължи да напредва, но се опита да я успокои:

— Не се страхувай от мен, любов моя — прошепна той в ухото ѝ, докато пръстите му галеха гладката кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ. — Никога не бих сторил нищо, с което да те нараня.

Бавните му ръце, които обхождаха тялото ѝ под синята копринена нощница бяха толкова умели, толкова опитни. Сара се отдаде на удоволствието от докосването му, без повече да се интересува дали поведението ѝ не е неразумно или непредпазливо. Знаеше само, че никога досега не е изпитвала такова златно удоволствие.

Когато устните му се притиснаха към кожата ѝ, тя извика от изгарящия я пламък. Тялото ѝ се напрегна.

— Шшшт. — Дланите му я успокоиха и тя се отпусна, приемайки ласките му.

Плуваше в спокойно тропично море от удоволствие. Крайниците ѝ бяха натезжали, потънали в тиха топлина, а съзнанието ѝ се носеше по вълните на ленива страст.

Ноа не бързаше, даваше ѝ време да свикне с докосването му, с вкуса му, чакаше я да преодолее емоционалните си възражения срещу тяхната любов. Докато сваляше с една ръка нощницата от тялото ѝ, другата му ръка не спираше нежните си ласки, движейки се от раменете до коленете ѝ с вещина, която се дължеше много повече на чувства, отколкото на опитност.

Тялото ѝ се поддаваше на докосването му като течна кадифе, млечнобялата ѝ кожа блестеше на лунната светлина. Очите ѝ бяха затворени и ако не бе начинът, по който бе започнала да се движи, Ноа би помислил, че е заспала.

В началото за Сара бе достатъчно да лежи неподвижно, да разрешава на изкусителните ръце на Ноа да изучават на воля тялото ѝ. Но в нея започна да се надига непознато чувство, тъмно и настойчиво, раждащо едно почти болезнено желание. Тя изви гръб, търсейки докосването му, замята глава по възглавницата.

Чу тихи стонове и осъзна, че те излизат от собствените ѝ устни. Напрежението в нея заплашваше да избухне и тя протегна ръце към Ноа, молейки го без думи.

— Не още — каза той и дъхът му изпълни устните ѝ, докато палецът му галеше втвърденото изтръпнало зърно на гърдата ѝ. — Ти още не си готова.

Изглежда бе решил да я обладае. Ръцете и устните му непрекъснато търсеха все нови точки на удоволствие, за чието съществуване Сара не бе и подозирала. Тя се мятеше в леглото, тялото

й трепереше от желание, кожата ѝ бе гореща и влажна. Ноа проследи с език пламтящата пътека от между гърдите до корема ѝ. Завладялата я възбуда изпепели последните остатъци от разсъдък.

Ноа имаше чувството, че ще избухне от страстта, излъчваща се от всяка нейна пора. Не помнеше някога да е желал повече някоя жена. Не помнеше някога да е било по-важно да достави на някоя жена удоволствие.

Ролите се размениха толкова рязко, че той нямаше време да разбере кога е изгубил контрол. Внезапно крехките ръце на Сара започнаха да се движат по него, жадните ѝ устни го вкусваха и измъчваха, докато от дълбините на гърдите му се изтръгна накъсан стон. Когато се опита да я привлече към себе си, Сара се изплъзна, решила да открие тайните му, както той бе открил нейните.

Времето престана да съществува. Сара се мъчеше да изрази чувствата, които не можеше да изкаже с думи. Но с горещите си милувки, с целувките, с които обсипваше тялото му, казваше на Ноа, че който ѝ да е той, каквото и да прави, тя му вярва. С целия си живот.

Ноа не можеше да понесе нищо повече. Той обърна Сара по гръб и се спусна над очакващото го тяло. Когато очите им се срещнаха, зениците на Сара се разшириха.

— Да — прошепна тя и се обви около него. — Да, да, да!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сара се събуди от чуруликащите пред прозореца птички. Ноа се бе опрял на лакът и я гледаше с доволна усмивка.

— Ако можех да рисувам — каза той, — щях да те уловя точно така.

Макар Сара да знаеше, че би трябвало да се чувства неудобно заради присъствието на гол крадец в леглото ѝ, спомените от предишната нощ я накараха да се усмихне.

— Някоя жена, която има ум в главата, не би позволила на никой мъж да я нарисува веднага щом се е събудила — възрази тя и вдигна ръка да отметне един рус кичур от очите си.

Ноа хвана ръката ѝ и положи една целувка върху дланта. С другата си ръка прибра косата ѝ зад ушите.

— Напротив, точно тогава жената е най-красива. Още не е имала време да си надене благопристойната облагородена маска, и очите ѝ са пълни със страст, а устните ѝ са топли и подмамващи. — Прекара пръст по лицето ѝ. — Особено ако предишната нощ е била добре любена.

— Говориш като специалист по жените на следващата сутрин — отбеляза тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи студено и безразлично. Вместо това обаче в тона ѝ се долавяше въпрос.

— Аз съм специалист по теб — поправи я той. — Ти полагаш огромни усилия, за да си изградиш образ на силна и независима жена, Сара Медисън. Но дълбоко в себе си ти си топла и страстна. Трябва ти мъж, който да подхожда на страстта ти.

— И ти мислиш, че този мъж си ти.

Устните му леко докоснаха нейните.

— Знам, че съм аз. Ние с теб си подхождаме, любов моя. Никога не съм срещал жена, която да желая повече, отколкото теб. От която да имам нужда повече, отколкото от теб. Ти сега си моя, Сара.

Сара се сепна от дълбочината на чувствата в гласа му.

— Ноа, това, което се случи снощи между нас, беше прекрасно. Никога не съм преживявала нещо подобно — призна тя. — Но не трябва неправилно да го тълкуваме.

Той вдигна вежди.

— И какво точно беше то?

Сара се измъкна от прегръдките му. Чувстваше се безпричинно уязвима под погледа му, който изведнъж бе станал твърд. Придърпа смачкания чаршаф да го увие около себе си и в очите му се изписа подигравка.

— Секс — промълви тихо тя.

Нежното му изражението отново се върна. Той прекара пръст по кожата ѝ над ръба на чаршафа.

— Знаеш, че не е така.

Тя поклати глава.

— Ноа, между нас не може да има нищо друго.

— Защо?

— Защото е прекалено скоро. — Той понечи да възрази и Сара пое дълбоко въздух. — И защото аз не искам да има нищо друго — заяви тя.

Ноа се намръщи:

— Снощи ти ми се довери. Не можеш да го отречеш.

Наистина не можеше. Но това не означаваше, че го одобрява.

— Два дни — напомни ѝ той. — След два дни всичко ще е свършило и ние ще можем да се съсредоточим върху нас.

— Не може да има никакво „ние“ — настоя Сара. — След приема ти ще вземеш короната. Това е, което винаги си искал.

— Това беше преди да те срещна. Преди да правим любов.

Топлият му поглед заплашваше да я погуби.

— Не прави така, Ноа. Не е честно.

Той въздъхна и отстъпи.

— Печелиш. — Отметна чаршафа и с удоволствие се излегна до нея. — Ще живеем ден за ден.

Сара не вярваше съвсем на лесното му примирение.

— Обещаваш ли?

Усмивката, с която ѝ отговори, не достигна до очите ѝ.

— Обещавам. Но няма да се предам без бой.

Бе се надвесил над нея и Сара се мъчеше да не се поддаде на безкомпромисната му сила, на прелъстителната му поза. И при най-добри обстоятелства Ноа бе опасен мъж. Но когато бе гол, излъчваше мъжка сила, която ѝ напомняше на гръцка статуя. Два дни, напомни си Сара. Сигурно за толкова малко време можеше да се удържи да не се поддаде на магията му.

— Не съм и очаквала да се предадеш без бой — каза тя тихо.

Ноа нямаше намерение да я пусне. В събота, след като вземеше короната, той щеше да замине. И тя щеше да дойде с него. Засега щеше да я остави да вярва в каквото иска. Тази работа зависеше от способността им да работят заедно. Но след приема на Бренд играта щеше да свърши, и той имаше намерение да победи.

— Трябва да се обличам — съобщи неочаквано. — Трябва да се погрижа за още някои неща преди приема. — Събра дрехите си от пода и излезе. След малко Сара чу душа.

Тя стана сковано и облече белия си халат. Докато Ноа дойде в кухнята, кафето бе готово.

— Много хубаво мирише — похвали я той, сякаш напрегнатата сцена в спалнята никога не се бе случвала. Започна да си закопчава ризата и Сара с мъка откъсна очи от капчиците вода, блестящи в тъмните косми по гърдите му.

— Сипи си — покани го тя. — Искам да си измия зъбите и да взема душ.

— Върви, ще приготвя закуската — предложи той.

— Не закусвам.

— Наистина ли? Аз пък помислих, че само така каза на Бренд, за да се измъкнеш след ездата.

— Никога не ям преди обед.

— Ще трябва да се потрудим да променим това — отбеляза той добродушно. — Не ти ли е казвала майка ти, че закуската е най-важното ядене през деня?

Сара вдигна глава.

— Ноа, ще склуча с теб един договор. Няма да се опитвам да те променям, ако ти си съгласен да ме оставиш да си живея живота, както ми харесва.

Той сви рамене:

— Както кажеш.

Сара го погледна подозрително, ала усмивката му бе съвсем невинна. Въпреки всичко ѝ се стори, че много лесно се съгласи. Тя излезе от кухнята, чудейки се коя ще е следващата изненада, която Ноа ще извади от торбата си с фокуси.

Когато се върна, той се бе разположил на масата пред чиния с огромно количество палачинки и четеше някакви листове. Усмихна ѝ се приветливо.

— Тази рокля ми харесва. С нея приличаш на пролетен полъх.

Сара отвърна на усмивката, зарадвана от реакцията му. Всъщност бе облякла роклята на цветя заради него.

— Благодаря ти, макар че пролетта отдавна мина. Днес се очаква да бъде над трийсет градуса.

— Какво ще кажеш да напълним ваната с лед и да не излизаме от апартамента? — предложи Ноа с приятелска усмивка.

Сара си сипа кафе и допълни чашата му.

— Би било добре, но мислех, че днес имаш работа.

Той плъзна ръка по бедрото ѝ.

— Имам. Но винаги мога да намеря време и за нещо друго.

Докосването му бе наелектризиращо и Сара едва не изтърва чашата си.

— Работата ти в къщата на Малкълм ли е? — попита, за да не се поддаде на болезненото удоволствие.

Ноа въздъхна и отново насочи вниманието си към документите.

— Аха. Ето, тук е твоето ателие, тук е кабинетът на Бренд, а тук е складът, в който е прибрал короната.

— Тя вече у него ли е?

Ноа кимна:

— Пристигна снощи.

Сара го зяпна.

— Откъде знаеш?

— Това ми е работата — отвърна той загадъчно. — И така, доколкото виждам, единственият начин да се влезе в помещението е през тръбите на вентилационната инсталация. — Пръстът му проследи пътя. — Те имат изход на тавана на кабинета на Бренд. Точно тази тръба минава през цялата къща и стига чак до подземие.

Сара седна до него и замислено се вгледа в чертежа. Вдигна очи към широките му рамене.

— Аз не съм специалист, но тези тръби не може да са толкова широки. Как ще успееш да се пхнеш в тях?

Мълчанието, с което ѝ отговори, прозвуча зловещо. Небето навън бе ясно, безкрайно синьо, но Сара имаше чувството, че внезапно е надвиснал градоносен облак.

— Няма да го направя — заяви тя твърдо.

Той хвана ръцете ѝ, за да не я пусне да избяга.

— Сара, това е единственият начин.

Тя поклати глава и косата ѝ се люшна между тях.

— Ноа, не можеш да искаш от мен такова нещо. Аз не мога да вляза дори в асансьор! Никога не бих могла да пропълзя през този лабиринт от тръби. — Сините ѝ очи го молеха.

Пръстите му се свиха около леденостудените ѝ ръце.

— Разчитам на теб.

Сара го погледна, потресена от настойчивото му изражение. Внезапно всички парчета от мозайката си дойдоха на мястото. Очите ѝ се разшириха.

— Значи заради това беше всичко снощи, нали? — Яростно се задърпа. — Мислеше си, че като ме прелъстиш, ще ме убедиш да се съглася с безумните ти планове?

Ноа стисна зъби.

— Глупости!

— Глупости ли? — кипна тя. — Много те бива, Ноа. Не мога да ти го отрека. Но въпреки това няма да стане.

Ноа не можеше да повярва, че тя може така погрешно да тълкува случилото се снощи между тях. Стисна още по-здраво ръцете ѝ, но Сара ахна от болка и той я пусна. Тя издърпа ръцете си и се изправи.

— Това, което се случи снощи, няма нищо общо с тази работа — настоя той.

— Така ли? — Сара разтърка пръстите си и го погледна скептично.

Ноа прокара ръка през косата си.

— Разбира се. — Изражението му стана смутено и объркано. — Седни, Сара. Да обсъдим нещата разумно.

Сара не отстъпи:

— Няма да се доближа до теб. Вече едва не ми счупи пръстите. Откъде да знам, че сега няма да ме набиеш?

— Почти се изкушавам точно това да направя — призна той с едва прикрито нетърпение.

Сара не можеше да се сдържи да не го подразни.

— Това не ме изненадва. В края на краищата, мъж, който си изкарва хляба като теб, несъмнено е способен да удари жена.

Разбра, че е стигнала прекалено далеч, когато в дълбините на очите му блеснаха пламъци. Преди да е разбрала какво става, Ноа скочи от стола. Миг по-късно се озова здраво хваната в прегръдката му.

— Вземи си думите назад — изкомандва той сърдито.

Стори й се, че зад отчуждението в очите му премина сянка на болка, но острото чувство за предателство не й позволяваше да я приеме.

— Не.

Той притисна тялото си към нейното. Сара залитна към стената. Широките му рамене, опрени в нейните, забитата в корема й катарамата на колана му, твърдите му бедра, цялото му силно тяло бяха едновременно плашещи и възбуждащи.

— Тогава ми кажи, че наистина вярваш, че снощи не бе нищо друго, освен една лъжа.

Нямаше накъде да бяга, нямаше къде да се дене от нежеланата реакция на собственото си непокорно тяло. Сара се опита да измисли някакъв язвителен отговор, помъчи се да си напомни, че това е човек без скрупули, човек, свикнал да взема от живота всичко, което поиска. Както снощи бе взел нея. Но над съзнанието й се спускаше гъста мъгла и всичко, за което можеше да мисли, бе топлината на тялото му, което така съвършено пасваше на нейното собствено податливо тяло.

— Пусни ме — помоли тя тихо.

— Ще те пусна — съгласи се Ноа, мъчейки се да си спомни, че силата никога нищо не решава. — Веднага, щом ми докажеш, че не ме искаш.

Наклони глава. Намерението му бе съвсем ясно. Вместо да се отвърне, Сара затвори очи. Устните им се срещнаха сляпо, настойчиво, разумът бе изпепелен от страст, враждебността бе стопена от желание. Тя се изви към него, треперещите й колене омекнаха и ако не бе силното тяло на Ноа да я подкрепя, Сара би се свлякла на пода.

Точно когато й се струваше, че ще се взриви, Ноа прекъсна целувката. Изражението му вече не бе толкова сурово, но очите му още

горяха. Устните му бяха на сантиметри от нейните.

— Каж ми, че не го чувстваш — осмели се да произнесе той с дрезгав, пресекващ глас, изтръгнал се дълбоко от душата му. — Каж ми, че аз съм единственият, който полудява.

Бе изговорила прекалено много лъжи. Вече едва се понасяше. А когато погледна в очите на Ноа, Сара разбра, че него никога не би могла да излъже. Не и след снощи.

— Не си единственият — прошепна тя. — Господ да ми е на помощ, Ноа, не искам да чувствам това към теб. Но го чувствам.

Устните му леко докоснаха нейните.

— Това е всичко, което искам.

Внезапно я пусна и Сара се почувства ограбена.

— Ноа?

Погледът му бе топъл, а довольната му усмивка смекчаваше изражението му.

— Ще се върна — обеща той. — Имам много работа, след като толкова късно се налага да променим плана. — Обърна се и тръгна към кухненската врата.

Сърцето на Сара се сви — тя изведнъж осъзна, че Ноа няма намерение да иска от нея да направи невъзможното. Бе готов да рискува скъпоценната си корона, за да ѝ спести неудобството, което знаеше, че би изпитала, ако е принудена да пълзи през тъмните тесни тръби на вентилационната инсталация. Но тогава ѝ дойде наум друга мисъл. Той рискуваше също и своя живот, своята свобода. Въпреки че все още бе твърдо решена да се опита да убеди Ноа да върне короната на съответните власти, тя знаеше, че не може да го спре да извърши самата кражба. Предизвикателството бе станало най-важно от всичко, по-важно дори от плячкосаните богатства на Малкълм.

Тя потърка разсеяно китките си. Знаеше, че кожата ѝ ще носи следите от силните му пръсти. Но това не я безпокоеше. Снощи Ноа я бе дамгосал като своя по много по-първичен начин.

— Наистина ли не е възможно да се направи по друг начин? — попита тя тихо.

Ноа спря насред крачка и бавно се обърна. Като видя преbledнялото ѝ лице, го прониза остро чувство за вина.

— Няма да е лесно. — После ѝ намигна окуражително. — Но не затормозявай прекрасната си главичка. Аз се славя с това, че правя

невъзможното.

Сара пое дълбоко въздух.

— Ще го направя.

В този момент Ноа разбра какво чувство изпитва към Сара Медисън. Обичаше я, осъзна той с изненада и почуда. Въпреки че това сега бе кристално ясно като планински поток, Ноа знаеше, че Сара не е готова за никакви емоционални декларации. Тя имаше всички основания да мрази това, за което той се представяше. Тя нямаше лесно да признае чувствата си. Но въпреки че може и да не го осъзнаваше, като се съгласи да влезе в тези тръби, тя заяви любовта си толкова силно, колкото ако бе изкрещяла от върха на покрива.

С две крачки се озова до нея, хвана я за раменете и се вгледа в бледото ѝ лице.

— Ти си невероятна жена, Сара Медисън — каза той дрезгаво. Целуна я бързо и силно. После, преди да е успял да размисли и да я отнесе обратно в леглото, се обърна да излезе. — Заклучи вратата след мен — нареди с нетърпящ възражения глас. — И не отваряй на никого.

Сара кимна.

— Късмет.

Очите му светнаха и той поклати глава, сякаш озадачен от щастията си:

— Когато ти си зад гърба ми, не ми трябва късмет.

Сара продължи да се усмихва дълго след като бе излязъл.

Въпреки предупрежденията на Ноа, докато денят се влачеше, тя се улови, че мисли за утрешната вечер. Знаеше, че би трябвало да се съсредоточи върху кражбата, но мислите ѝ все се връщаха към Ноа и как очите му светнаха, когато я видя с тази женствена лятна рокля.

Прегледът на гардероба ѝ каза това, което вече знаеше. Имаше две официални дрехи — една дълга до петите рокля от морскозелен креп за лятото и една черна вълнена рокля за лекциите в университета през зимата. Имаше ги от години и най-ласкателното, което можеше да каже за тях, бе че са удобни и не се мачкат. Определено не бяха типът облекло, носено от модните жени в света на изкуството и скъпоценностите, в който се движеше Ноа.

Реши, че е по-добре да му съобщи къде отива и позвъни в къщата на Малкълм с намерението да се представи като секретарка от „Арт

Дайджест“. Отговори ѝ характерен чужд акцент и Сара забрави за плановете си да си преправи класа.

— Баронесо?

— Да — отговори жената с неестествено висок тон. — Кой се обажда?

— Сара Медисън. Всичко наред ли е?

— Абсолютен хаос е — съобщи баронесата: — Тези ужасни мишки на Малкълм са избягали и сега тичат из цялата къща.

Сара чу приглушен писък и разбра, че някой от гризачите се е появил.

— Сара, сега не мога да говоря. Ще кажа на Малкълм, че си се обаждала.

— Недейте — прекъсна я бързо Сара. — Кажете ми, там ли е господин Ланкастър?

— Ноа ли? Не, тръгна си преди известно време. Защо?

Мозъкът ѝ прегря от усилието да измисли някаква убедителна причина да пита.

— Просто се чудех дали мишките ще попаднат в статията.

— За съжаление, не — заяви Гизела. — Би ми доставило голямо удоволствие да видя самия Малкълм Бренд посрамен пред цялата страна.

— Баронесо — попита Сара, внезапно озарена от вдъхновение, — откъде си купувате дрехите?

— Моите дрехи ли?

— Трябва ми вечерна рокля за утре. — Въпреки че тази жена бе нетърпима, Сара трябваше да признае, че има изключителен вкус за дрехи.

— Два пъти годишно ходя в Париж — съобщи Гизела.

Това бе по-далеч, отколкото Сара си представяше.

— О! — възкликна тя с очевидно разочарование.

Баронесата изглежда я съжали.

— Има обаче един бутик в центъра, който може да свърши работа в краен случай. Макар всъщност да не мисля, че можеш да си го позволиш, мила — добави тя загрижено.

Сара бе в настроение да прати разума по дяволите.

— Как се казва?

— „Галънт“. — Внезапен писък едва не проглуши ушите ѝ. — Наистина, Сара, трябва да вървя. — Телефонът прекъсна.

Сара си представи как баронесата бяга от малкото бяло мишле и се засмя. След това се опита да намери Ноа в хотела, но никой не отговори. Накрая реши, че ще свърши с пазаруването, преди той да се е върнал, взе чантата си от спалнята и излезе.

„Галънт“ бе в центъра и очевидно разчиташе да подмами богати туристи, които имат и време, и пари в излишък. Малкият бутик бе пълен с дрехи единични бройки, като на никоя от тях нямаше нещо толкова плебейско като етикет с цена.

Погледът на Сара отново и отново се връщаше към една вечерна рокля и накрая тя събра кураж да попита продавачката колко струва. Като чу отговора, замръзна. Трябваше да работи три месеца в университета, за да я плати. Но като си спомни как очите на Ноа могат да пламнат с такава изкусителна топлина, реши да я пробва.

— Сякаш специално за вас е правена! — изпадна във възторг продавачката.

Сара се завъртя пред тройното огледало, хванала полата на откровено романтичната дреха от най-фин млечнобял газ.

Бе скроена като мексиканска сватбена рокля — отворена на раменете, падаща до пода на воали, като всеки воал бе обточен с нежна ръчно плетена дантела.

— Ще я взема реши тя и протегна на жената кредитната си карта, преди да е размислила. След няколко минути излезе от магазина победна, но определено по-щастлива.

Докато влизаше в колата си, мярна познато лице на входа на Федералното управление от другата страна на улицата. Тя метна роклята на задната седалка, заключи вратата и се втурна през улицата, без да обръща внимание на бурното възмущение на шофьорите.

За щастие Дениъл Герит отиваше на първия етаж, така че ѝ спести необходимостта да се качи в някой от страшните асансьори. Но като видя дебелиите черни букви на вратата, в която той влезе, сърцето ѝ спря. Какво по дяволите можеше да прави партньорът на Ноа във ФБР?

Имаше само един възможен отговор и той съвсем не бе приятен. Дан очевидно работеше с властите за залавянето на Ноа. Тя изтича обратно и припряно грабна кутията от колата.

— Съжалявам — заяви твърдо продавачката, — но не можете да върнете роклята срещу пари в брой. — Посочи към табелата с красиво изписани златни букви. — Продадена стока не се приема обратно.

— Но аз не съм я носила!

— Съжалявам, скъпа, но такива са ни правилата. Можете да смените роклята срещу друга на същата цена.

— Но на мен ми трябват парите — обясни Сара. — Случи се нещо непредвидено.

Зелените очи на жената изразяваха съчувствие, но тя остана непреклонна.

— Ако зависеше от мен, на секундата бих приела роклята обратно. Но аз съм само управител.

Сара разбра, че само си губи времето, взе кутията под мишница и излезе.

Пет минути по-късно вече бе в банката и закриваше и кредитната си сметка, и спестовния си влог, благодарна, че безразличният служител не възразява. Не че лишаваше банката от кой знае какъв капитал, реши тя, докато караше през града. Имаше да се отбие на още едно място.

Когато най-последно се върна вкъщи, Ноа я чакаше с посивяло лице и безумен поглед.

— Къде по дяволите беше? — попита той в момента, в който Сара влезе в стаята. Пръстите му се забиха в рамото ѝ.

— Отидох да си купя рокля — започна да обяснява тя.

— Рокля?! — прекъсна я Ноа. — Рискувала си главата си заради някаква си рокля? — Гледаше я невярващо.

— За приема — отговори Сара, сякаш това обясняваше всичко.

Той я пусна и прекара треперещите си пръсти през вече разрошената си коса.

— Не разбираш ли, че полудях? Имаш ли представа какво ми мина през ума? Не можа ли поне една бележка да ми оставиш?

— Не очаквах, че толкова ще се забавя — обясни тя. — Случи се нещо, Ноа.

Ноа скръсти ръце пред гърдите си и се обърна към нея.

— Гледай да е хубаво — предупреди я той.

Сара бръкна в чантата си, извади един плик и му го подаде. Не помнеше някога да го е виждала толкова ядосан. Дори и тази сутрин. В

тежките му очи нямаше никаква топла искрица.

— За мен ли е? — попита той рязко.

Сара кимна. Думите ѝ бяха изневерили.

Ноа отвори плика и погледна тънкия свитък банкноти и самолетни билети. — За Бразилия? — попита той намръщено.

— Това е всичко, което имам — обясни тя. — Но ще трябва да стигне. Ти трябва да се махнеш оттук, Ноа. Още сега. Тази вечер.

— Защо?

— Защото ФБР знае всичко. Ако утре се опиташ да откраднеш короната, ще те арестуват.

Изражението му остана неразгадаемо. Той прелисти билетите.

— Тук има два билета.

Сара се бе запътила към спалнята.

— Аз идвам с теб. — В следващия момент вече изхвърляше дрехите от гардероба си. Ноа седна на ръба на леглото и мълчаливо започна да наблюдава трескавата ѝ дейност. — Ноа, трябва да отидеш в хотела и да си събереш багажа — сгълча го тя. — Самолетът ни е след два часа. Летим до Лос Анджелис, оттам до Маями. Утре сутринта ще бъдем в Рио.

Изсипа чекмеджето с бельото върху спалнята и клекна да измъкне куфара изпод леглото, но нещо привлече вниманието ѝ. Ноа безмълвно се тресеше.

— Ноа? Добре ли си?

Тя коленичи на пода и опря ръце на бедрата си. Бе очаквала, че той ще се разочарова, но никога не бе допускала, че може чак да се разплаче заради загубата на короната. Вторачи се в него, потресена от едрите сълзи, които се търкаляха по бузите му.

— Ох, Сара — успя да произнесе той и я придърпа в прегръдките си, — ти си най-чудесната жена, която някога съм срещал. — Тялото му се разтнесе срещу нейното.

Сара отметна назад глава.

— Ноа — попита колебливо — смееш ли се?

Ноа нищо не можеше да направи. Облекчението, че е жива и здрава бе толкова силно, че той не успяваше да сдържи смеха си.

— Извинявай. — Изтри стичащите се свободно сълзи. — Но си бях изкарал ума заради теб, а ти през това време си изхарчвала всичките си пари, за да ме спасиш.

Сара се изправи със сериозно изражение.

— Никак не е смешно, Ноа. Дан те е предал! Видях го. Той играе двойна игра.

Ноа пое дълбоко въздух, за да успокои дишането си.

— И затова ти си готова да зарежеш работата си, семейството си, студентите, университета, и да избягаш в Бразилия?

Тя кимна.

— Та ти дори не знаеш португалски — напomini й той.

— Ще го науча — увери го тя живо. — Ще науча езика, ще си намеря работа като преподавател по изкуствата, и никога вече няма да ти се налага да крадеш. Ще видиш, Ноа, ще успеем.

Всички следи от смях бяха изчезнали от лицето му.

— Ти би направила това? За мен?

Сара сложи ръка на лицето му.

— Ние с теб сме един отбор, не помниш ли?

Той завъртя глава и притисна устни към дланта й.

— Не мисля, че някога бих могъл да забравя.

Не помнеше някога да е бил толкова трогнат. Тя бе готова да жертва всичко заради него, без да се обръща назад. Сара Медисън, жената, която при нормални обстоятелства дори не би пресякла неправилно улицата, бе готова да води мрачния живот на изгнаник, за да защити един търсен в цял свят крадец на скъпоценности. Не можеше да повярва на щастиято си.

— Трябва да тръгваш — настоя тя слабо, разтапяйки се от изгарящото докосване на устните му върху дланта си. — Няма да очакват да направиш никакъв ход преди утре вечер. Сигурно е безопасно да се върнеш в хотела, за да си събереш багажа.

Той плъзна ръка по рамото й.

— Предпочитам да остана тук. Мога да измисля много по-интересни начини за прекарване на вечерта, отколкото събиране на багаж.

Тя категорично поклати глава:

— Нямаме време. Това е единственият полет тази вечер. Имах късмет, че успях да намеря билети.

Ноа я придърпа в скута си и зарови устни във врата й.

— Утре вечер има ли полет?

Зъбите му се забиха в ухото й и Сара въздъхна:

— Да, но... — Гласът ѝ угасна и тя решително опря ръце на раменете му. — Не можеш да мислиш да останеш до утре вечер!

Той я целуна по брадичката.

— В момента не мисля по-далеч от следващите пет минути.

Сара отметна назад глава. Очите ѝ бяха замъглени от тревога.

— Не е честно да ме изкушаваш — оплака се тя. — Аз се опитвам да те спася.

Той прокара пръст по треперещите ѝ устни.

— Защо вместо това не се опиташ да ме любиш?

— Ами Дан? — Все повече губеше сили, защото пръстът му се спусна по шията ѝ.

— Ще се погрижа за Дан — обеща Ноа. Устните му се притиснаха до пулсиращата вена в основата на врата ѝ и кръвта ѝ се забърза.

Не можеше да се предаде толкова лесно.

— Ами ФБР? — възрази тя. — Какво ще правиш с тях?

— И за тях ще се погрижа. Утре вечер. — Сръчните му пръсти започнаха да разкопчават малките перлени копчета на лятната рокля. — В момента бих предпочел да се погрижа за теб.

— Дяволите да те вземат, Ноа — кипна тя. — Ще ме побъркаш.

Той я бутна назад на леглото.

— Ще се постарая — обеща той.

Сара обви ръце около врата му и се предаде. Не можеше да измисли нито едно възражение повече.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин се събуди, Сара бе сама в леглото. Наметна халата си и тръгна да търси Ноа. Намери го в хола да разглежда книгите в библиотеката ѝ и тихо въздъхна от облекчение.

— Ти още си тук.

— Разбира се.

Тя пъкна ръце в джобовете на белия халат.

— Страхувах се, че си излязъл.

Изречението му стана едновременно нежно и укорително.

— Наистина ли мислиш, че мога да изляза, без да кажа довиждане? Освен това съм дошъл тук да върша работа, не помниш ли?

Как би могла да забрави? След само дванайсет часа животът ѝ щеше безвъзвратно да се промени. Тя щеше да се превърне в крадец. Можеше ли някога да си представи, че ще се съгласи на такова нещо, а след това да продължи, все едно, че нищо не се е случило?

През лицето ѝ премина сянка и Ноа почувства как го пробужда остро чувство за вина. То определено не бе за първи път, откак въввлече Сара в планове си. Снощи едва не ѝ каза всичко, но не можеше да рискува. Опитваше се да си внуши, че е за нейно добро, но това не го успокояваше. Чудеше се какво би направила тя, когато разбере истината. Сара Медисън може би бе способна да обича един крадец. Но какви чувства би изпитвала към лъжец?

— Сара — обади се той тихо, — всичко ще бъде наред.

Тя се отпусна в един фотьойл.

— Искане ми се да можеш да го повярвам.

— Да направя кафе — предложи той.

В отговор Сара само кимна. Не кафето бе това, което ѝ трябваше. Трябваше ѝ да чуе, че Ноа, изправен пред сериозността на положението, ще се откаже от нелепия си план, преди да е станало прекалено късно.

Той се върна в стаята и ѝ подаде една чашка. Сара се усмихна в отговор. Не се доверяваше на гласа си. Къде щеше да е Ноа утре сутринта? Къде щяха да са те двамата? В затвора? В Бразилия? И най-важното, щяха ли да бъдат заедно?

— Имаш доста разнообразен вкус за книги — забеляза той светски, разглеждайки книгите в библиотеката. Там имаше всичко — от учебници по история на изкуството, през класика до съвременна литература.

Имаше само няколко романа. Най-любимите ѝ книги бяха приключенските романи и криминалетата. Ноа се чудеше дали не са останали от някой предишен наемател на апартамента. Не му харесваше възможността някой друг мъж да е живял със Сара, да е делил живота и леглото ѝ.

— Обичам да чета — Отвърна тя разсеяно, отпивайки от кафето си.

— Виждам.

Погледът му се спря върху една книга и той вдигна вежди. Измъкна я от библиотеката и погледна корицата, предназначена да събужда мъжката фантазия. Героят, Джейк Хоук, облечен в защитен костюм, бе стиснал в ръце автоматична пушка, а суровото му начернено лице бе мрачно и строго намръщено. Пламъците и рушащите се здания зад гърба му намекваха за ужасиите, с които бяха пълни двестата страници текст.

— Джейк Хоук не е ли малко груб като за една преподавателка по история на изкуството? — подсмихна се Ноа. — Знаят ли уважаемите ти колеги в университета за тази черта в твоя характер?

— Обичам тази книга — заяви Сара, подразнена, че Ноа май ѝ се подиграва. — Джейк Хоук е вълнуващ, а и аз харесвам в живота ми да има малко опасности. Леко се намръщи.

— Искаш да кажеш, че обичаш да се вживяваш в преживяваните от друг опасности — предположи той.

Сара остави чашата от кафе на масичката.

— Доскоро беше така. После помислих, че полудявам, когато реших да ограбя Малкълм Бренд. — Сви рамене. — Сигурно това е резултат от прекалено голямата доза от тези приключенски книги.

— А сега? — попита той внимателно. — Как се чувстваш сега?

Тя поклати глава:

— Просто ми се иска всичко вече да е свършило, за да мога да се върна към своя спокоен и скучен животец.

— Наистина ли вярваш, че това е възможно?

— Вероятно не е — съгласи се тя с въздишка и погледна Ноа право в очите. — Все още има време да се откажем. Все още можеш да се махнеш.

Той седна на дивана срещу нея и кръстоса крака. Загледа се в книжката в ръцете си и започна разсеяно да я прелиства.

— Значи пак стигнахме до мен. Снощи ми се стори, че това е наше общо дело.

Сара съжали, че е отворила въпрос за това. Имаше един ключов момент, за който снощи в паниката си бе забравила. Ноа никога не бе казал, че приема съдружието им за пожизнено.

— Не знам какво мислех снощи. В края на краищата, ти със сигурност не си ме канил да дойда в Бразилия с теб.

— А ако те бях поканил?

— Снощи щях да дойда.

Той затвори книгата.

— А тази сутрин?

— Не знам — призна тя. — В момента не знам как се чувствам за каквото и да е. Струва ми се, че съм в някакво вцепенение. — Успя да се усмихне накриво: — Дали на това викат „оглупяла от страх“?

— Може би. — Той отново прелисти книгата. — Изглежда внимателно четена — забеляза повече на себе си, отколкото на нея.

— Три пъти съм я чела — сподели Сара.

Ноа вдигна глава.

— Три пъти? — повтори невярващо. — И защо?

— Не знам — сви рамене Сара. — Предполагам, че Джейк ми е интересен като характер. Всеки път, когато чета книгата, разбирам още нещо за неговата личност.

— Е, разгадала ли си го вече?

— Не съвсем. Доста сложен човек е. — Загледа се замислено в Ноа. — Всъщност, като заговорихме за това, той много ми напомня за теб.

Ноа сведе очи към мрачния непоколебим мъж на корицата.

— Не знам как да приема това.

— Казах го в най-добрия смисъл — успокой го Сара.

Той не изглеждаше съвсем убеден.

— Ако правилно си спомням, Джейк Хоук е вълк-единак. Той не вярва на никого и на нищо. Това не ми изглежда добър начин човек да си живее живота.

— Той е длъжен да е такъв — възрази Сара. — Той трябва да оцелее в света на международните заговори, където животът не струва нищо, а верността се дължи на този, който плати най-много.

Ноа се усмихна на сериозното ѝ изражение.

— Звучи, сякаш човекът има нужда от една добра жена.

Сара поклати глава.

— Коя жена би издържала да е омъжена за мъж като Джейк? Искам да кажа, официално той е от военното разузнаване, но да си признаем, изобщо не прилича на такъв. Методите му нямат нищо общо с общоприетите. Понякога е безмилостен като лошите хора. Дори повече.

— Необичайните обстоятелства често налагат необичайна тактика — подчерта Ноа.

Сара осъзна, че вече не говорят за Джейк Хоук. Сега обсъждаха самия Ноа — мъжа, чиито методи бяха точно толкова необичайни, колкото на измисления офицер от военното разузнаване. Разликата, помисли тя тъжно, бе че докато Джейк имаше поне оправданието, че служи на своята страна, целите на Ноа бяха съвсем егоистични.

— Необикновен човек — съгласи се тя. Наведе се напред напрегнато: — Ноа, има ли нещо, което мога да направя, за да те накарам да размислиш?

— Само що се отнася до твоето участие. Ако не мислиш, че ще можеш да се справиш, кажи ми го сега. Прекалено много зависи от теб.

— Не мога да понеса мисълта за затвор — призна тя с тих и несигурен глас.

— Аз също — съгласи се Ноа весело.

— Но след като ФБР само те чака да направиш следващия ход, не виждам как ще се измъкнеш.

— Имай ми доверие.

Сара се бе изправила и крачеше из стаята.

— По дяволите, Ноа, ако ти нямах доверие, не бих се съгласила да стигна толкова далеч. — Погледът ѝ попадна на неразгадаемото му лице и очите ѝ се смекчиха. — В края на краищата, наистина ме

впечатли с галерия „Хъдзън“, макар че тръпки ме побиват, като си помисля какво си накарал твоя приятел Джо да направи. — Изведнъж стана мрачна. — Знам, че звучи ужасно егоистично, но не мога да не мисля какво би било за Дженифър и Кевин, ако се върнат и открият, че съм арестувана от ФБР. — Повиши глас, очевидно разстроена. Бе започнала да се съмнява доколко е разумен нейният план. Откъде накъде ФБР щеше да ѝ повярва, че е имала искреното намерение да се погрижи короната да бъде върната на Турция?

Ноа също се изправи, сложи ръце на раменете ѝ и я спря за момент.

— Слушай, Сара, няма да ни хванат. Но ти обещавам, че ако все пак ни хванат, ще им кажа, че аз съм те принудил. Ще им разкажа всичко за фалшифицирания Мане и ще призная, че аз лично съм го продал, за да те изнудя да ми помагаш. — Стисна устни. — По дяволите, дори ще им кажа, че съм те заплашил, че с племенника ти ще се случи нещо лошо.

— Никога няма да ти повярват — възрази тя тихо.

— Защо пък не?

Погледът ѝ му казваше повече, отколкото каквито и да е думи биха могли.

— Защото ти никога не би могъл на никой да направиш нещо лошо — прошепна тя.

Ноа трепна вътрешно. Можеше само да се надява, че Сара е наистина толкова всеопрощаваща, колкото изглежда, защото само след няколко часа върху нея щеше да се стовари истински ад.

— Значи още си съгласна? — попита той. Почти му се искаше тя да е размислила.

Бил е луд да я въвлече във всичко това. Но като си спомни, че бе решила сама да вземе короната, Ноа реши, че не е имал избор.

— Съгласна съм — въздъхна Сара. — А сега не мислиш ли, че е време да ми кажеш какво точно ще правя?

Това си е истинска лудост, помисли Ноа, и отново не за пръв път.

— Май си права — съгласи се той примирено. — Ще донеса чертежите.

Пусна я и отиде в кухнята. Сара взе книгата с намерението да я остави на мястото ѝ. Вгледа се в корицата и сравни наум суровия герой с Ноа. Джейк Хоук бе по-нисък и косата му бе черна вместо блестящо

кестенява. Очите му, светещи върху почернялото лице, бяха тъмнокафяви, а на Ноа — светлокафяви.

Но Сара навсякъде би разпознала този стоманен поглед. През последните няколко дни неведнъж го бе виждала насочен към себе си. Художникът бе уловил чувството за сила — това тлеещо чувство за сила, което определено имаше и в Ноа. В излишък.

Когато Ноа се върна в стаята с чертежите, решителността му още веднъж се поколеба, като видя отпуснатите ѝ рамене. Необичайни обстоятелства, напомни си той. Със сигурност не за пръв път използваше някого, за да постигне целта си. Но това бе първият път, когато се чувстваше толкова отвратително.

Седна на дивана и разстла чертежите върху масичката.

— Надявам се, че не те е страх от мишки. Някои жени се плашат от тях. Сигурно трябваше да те попитам още вчера.

— Мишки ли? — повтори тя.

— Мишки. Нали знаеш, такива едни малки бели пухкави създанийца, които тичат на свобода из цялата къща.

Сара го погледна.

— Ти си ги пуснал, нали?

— Виноват — ухили се Ноа.

— Но защо?

— За отклоняване на вниманието — обясни той. — Всъщност, един от тези малки симпатяги ще включи алармата вместо нас.

— Ти искаш алармата да се включи?! — Сара знаеше, че Ноа обича риска, но чак дотам бе нелепо.

— Помещението е прекалено добре охранявано, така че няма да можем да влезем и излезем, без да задействаме датчиците на пода или фотоелектричните лъчи.

— Знам, че си специалист по такива неща — призна тя колебливо, — но след като знаеш къде са ключовете, защо да не можем просто да изключим алармата?

— Защото ключът вече не е в сейфа — съобщи ѝ той. — Последния път, когато проверих, го нямаше.

— Знаех си, че ще отвориш този сейф — измърмори тя. — Каж ми, не намери ли случайно там скрити скъпоценности?

Очите му бяха неразгадаеми.

— Намерих само купчина хартии. Финансовите отчети на някаква корпорация и завещанието на стареца. И преди да си почнала да се надуваш, спомни си, че тръгнах да отварям проклетия сейф, само защото се опитвах да ти спестя пълзенето през онези тръби.

Сара успя да изобрази една извинителна усмивка.

— Много съм ти благодарна, но ако ключът не е там, къде е тогава?

Ноа сви рамене.

— Малкълм тези дни е необичайно нервен. И има защо. Предполагам, че носи ключа у себе си.

— Не вярвам бурната ти кариера да е включвала джебчийство — предположи Сара с надежда.

— Е, сега вече наистина ме обиди — изръмжа Ноа.

— Само си помислих — извини се тя. — Е, след като не можем да вземем ключа, какъв е планът?

Преди да отговори, той я изгледа замислено.

— Все още имаш време да се откажеш.

— Ако се откажа, ти ще се опиташ ли да я откраднеш сам?

— Да.

Тази единствена дума реши съдбата ѝ.

— Няма да се откажа — натърти Сара. Бе умерено изненадана, че Ноа изглежда почти ужасен от декларацията ѝ. „Сигурно мисли, че ще оплескам нещата“, реши тя.

— Ще слезеш в подземие то. Близо до тавана има отвор, през който в склада влиза студен въздух. Ще трябва да отвориш решетката, за да пуснеш мишката на пода.

— И мишката ще включи алармата?

— Ако се окаже, че не е достатъчно тежка, за да задейства датчиците на пода, ще я уловят фотолъчите.

— И после?

Ноа не ѝ отговори направо.

— Нека ти задам един въпрос. Какво ще е първото нещо, което Бренд ще направи, когато алармата се включи?

— Ще отиде да види кой се е вмъкнал в галерията — отвърна моментално Сара.

— А преди това?

Тя се замисли за миг.

— Ще изключи алармата.

— Точно така. Ще иска да е достатъчно тихо, за да чуе кой се движи там.

— Но ще намери само нашата мишка.

— Една или няколко малки бегълци, които ще се врат във всеки ъгъл и цепнатина на къщата — потвърди Ноа. — Ще види короната, ще реши, че тревогата е била фалшива и ще се върне горе.

— И ще включи отново алармата — наблегна тя.

— Ето защо ти ще имаш приблизително шейсет секунди, за да влезеш в стаята, да грабнеш короната и да се вмъкнеш обратно в онази тръба.

Сара се поколеба.

— Много е на ръба.

— Но е осъществимо.

Тя се надяваше да е прав.

— А къде ще си ти през всичкото това време?

— Ще те прикривам. Атмосферата там определено се сгъстява с всеки изминал ден. Мисля, че Тейлър подозира нещо, а след като Бренд толкова иска да влезе в „Арт Дайджест“, ако не съм до него, когато алармата се включи, ще съобрази, че цялото интервю е било номер. Приеми нещата, Сара. Той не е натрупал цялото това богатство с глупост.

— Не — съгласи се тя. — Малкълм може да е какъв ли не, но определено не е глупав. — Изведнъж се сети нещо: — Но ако аз не съм около него, няма ли да заподозре мен?

— Бренд няма. Той мисли, че ти нямаш инстинкт на убиец, помниш ли?

— Много добре помня — мрачно отговори Сара, спомняйки си за онзи ужасен разговор. — Ами Питър?

— Тук си права — съгласи се Ноа. — Но не се безпокой. Баронесата ще го занимава с други неща.

— Да не искаш да ми кажеш, че баронесата е включена във всичко това?

— Казвам само, че от известно време преследва Тейлър и по лични, и по професионални причини. Ако добре я познавам, тя цяла вечер ще му виси на главата.

Врълхлетя я неприятно подозрение.

— Ти би използвал всеки, нали?

Изржението му се напрегна от обвинението в тона й.

— Не ми харесва това, което мислиш.

— На мен също — съгласи се тя с измамно спокоен тон.

Ноа едва забележимо стисна устни, но Сара вече познаваше всяка негова мимика. Тази не бе от най-окуражаващите. В съзнанието й веднага изплува Джейк Хоук.

— Не те използвам, Сара.

— Разбира се, че ме използваш, Ноа — отвърна тя спокойно.

— Добре — призна той. — Използвам те. Но все пак не е това, което мислиш.

— Да не би да четеш мисли, освен че крадеш? — Усмивката й бе студена и отчуждена. — Не знаех, че имаш толкова много таланти.

Да я вземат дяволите! Как можеше в един момент да е толкова мека и достъпна, а в следващия твърда като стомана? Част от него искаше да я раздруса, но другата част приемаше упоритата й сила.

— Аз пък не бях разбрал, че си идиотка.

В съзнанието й прелетяха съмнения. Изкушаваше се да забрави случаите, когато Ноа се бе проявявал истински загрижен за нея — тези моменти на близост, които нямаша нищо общо с наистина чудесното му любене.

Когато очите им се срещнаха, Сара осъзна, че не е толкова ядосана, задето Ноа я използва като съучастник, колкото се тревожи, че той може да не я обича така, както тя го обича. Осъзнаването на тази любов не бе дошло изведнъж, то бе пропълзявало към нея постепенно и бе ставало все по-силно всеки път, когато тя отново и отново потвърждаваше, че ще работи за неговата кауза или позволяваше да бъде въввлечена още по-дълбоко в безумната му схема.

— Да те вземат дяволите — измърмори тя. — Ако имах поне малко ум в главата, щях да те изритам от този апартамент, да превъртя два пъти ключа след теб и да забравя, че някога изобщо съм срещала такъв непоносим човек.

— Точно това би трябвало да направиш — съгласи се Ноа. — Ако имаше поне малко ум в главата.

— Винаги мога да те предам на властите и да прибера наградата — заплаши го тя, знаейки, че никога не би го направила. — Тогава дори нямаше да трябва да деля парите с теб и Дан.

Ноа сви рамене:

— Това е още една възможност — каза той дружелюбно. — Макар че по някаква причина твоята мания за пари напоследък май е намаляла. Жената, с която се запознах преди няколко дни, не би жертвала всичко, което има, за да помогне на един човек, когото почти не познава. Един обикновен крадец. — Надвеси се над дивана и впи поглед в нея.

— Е, какво ще стане сега, Сара? Да си отида ли или да чакам да извикаш ченгетата?

Сара затвори очи и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Къде е тази проклета мишка, с която ще трябва да работя? — попита накрая.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара вече се бе облякла за приема и чакаше Ноа да се върне от поредната тайна мисия, на която бе отишъл този път. Все още я дразнеше, че той не ѝ казва всичко, но се бе отказала да настоява. Когато той влезе, издокаран във вечерно облекло, тя реши, че чакането си е струвало.

— Изглеждаш не по-малко изискан от Питър — похвали го тя, загледана в него.

Ноа направи гримаса.

— Мразя тези неща — измърмори той: — И определено не ми харесва Питър да ми е пример за подражание.

Сара се разсмя.

— Е, харесва ти или не, изглеждаш страхотно. Баронесата няма да може да удържи ръцете си далеч от теб.

— Значи ще трябва да ме пазиш — заключи той с усмивка.

— Между другото, ти изглеждаш повече от страхотно. Това ли е роклята, която купи вчера?

Сара се завъртя, за да покаже безбожно скъпата покупка, като момиченце, което се хвали с новата си бална рокля.

— Да. Харесва ли ти?

Той хвърли на масата пакетите, които носеше, и я привлече в прегръдките си.

— Много — произнесе в устните ѝ. — Но жената в нея ми харесва още повече.

Сара облегна глава на рамото му.

— Непрекъснато ме вбесяваш — заяви тя. — Но точно когато реша, че вече не искам да имам нищо общо с теб, ти казваш точно каквото трябва.

Той положи една целувка на върха на главата ѝ.

— Опитвам се.

— Какво има в тези пакети? — попита тя разсеяно. Искаше ѝ се да можеха просто да забравят за приема и да прекарат вечерта само

двамата.

— Нещо за теб. — Ноа вдъхна сладостния аромат на парфюма ѝ и му се прииска да прати по дяволите всичко и цяла нощ да прави любов с чувствената жена, която сега бе в прегръдките му.

„Първо работата, после удоволствията“, напомни си той. Толкова дълго бе живял според това правило, че то се бе превърнало в негова втора природа. Но никога досега не се бе чувствал по-изкушен да го наруши заради нещо по-лично.

Сара вдигна глава с блажена усмивка.

— За мен? Ти си ми купил подарък?

Очевидното удоволствие, озарило сияещото ѝ лице, го накара да се почувства като първокласен мръсник.

— Не е точно подарък — призна той разкаяно. Пусна я, за да вземе пакетите. — По-скоро нещо като екипировка.

— О! — Усмивката ѝ стана малко по-колеблива, защото осъзна, че Ноа все пак се интересува повече от кражбата, отколкото от нея. — Е, да видя какво си донесъл — каза тя с насилена ентузиазъм.

Ноа извади найлонов анцуг.

— Би трябвало да ти стане — измери с поглед тялото ѝ.

Тя погледна етикета и взе анцуга от ръцете му. Бе точно нейният размер, съгласи се наум. Не ѝ се мислеше как Ноа е станал такъв специалист по отгатване на женските размери.

— Нямахте да се сетя, че вкусът ти се разпростира и върху такива неща — пошегува се тя, опъвайки еластичната материя.

Ноа се засмя:

— Не е каквото мислиш. Колкото и да е приятна тази рокля, която си облякла, не мога да си представя как с нея ще пълзиш през онези тръби.

Сара сведе очи към дългата до пода дреха.

— Не се бях замислила за това. — Огледа тънката материя.

— Прав си, разбира се. Но не мога ли да облека просто джинси и тениска?

— Това е по-добро — увери я той. — Не искам да се закачиш за нещо вътре.

При тази мисъл Сара видимо потрепери.

— И аз — съгласи се тя разгорещено.

— Има и качулка, за да не ти се изцапа косата — обясни той услужливо.

Сара успя да изобрази една слаба усмивка:

— За всичко си помислил.

— Това ми е работата.

Искаше ѝ се да не ѝ напомняше непрекъснато този неприятен факт.

— Няма ли да изглеждам малко подозрително, ако се появя на приема в този вид?

— Няма да се появиш в този вид на приема. Ще се преоблечеш в кабинета на Бренд, точно преди да се пъхнеш в тръбата. След като излезеш, ще приберем короната и отново ще сложиш роклята си, така че никой нищо няма да разбере.

— Значи ще излезем с короната направо през парадния вход?

Той кимна.

— Това е идеята.

Сара пое дълбоко въздух.

— Е, мисля, че е време да се заемем за работа. — В тона ѝ нямаше никакъв ентузиазъм.

— По-добре да не се появяваме заедно. Ти ще влезеш първа, а аз ще дойда след петнайсетина минути. Дай ми чантата си.

Сара му подаде бялата си чанта. Ноа нави на стегната топка анцуга, така че да се събере вътре. Това обаче изобщо не я накара да се почувства по-добре. След това той погледна към краката ѝ.

— Обувки — измърмори замислено. — Не ми се вярва под тази рокля да носиш гуменки, нали?

Тя поклати глава.

— Много неща съм готова да направя за теб, но не и това. — Тя повдигна роклята и показа фините си обувки с високи токове. — Това ще нося.

Той огледа широката пола на роклята ѝ.

— Какво ще кажеш под полата си да пъхнеш чифт удобни практични обувки? Има достатъчно място да ги скриеш.

— Хич не си и мисли! Защо не ги скриеш под твоето сако? — предложи тя с мила усмивка.

— Защото ще развалят линията ми.

— По-добре твоята линия, отколкото моята.

Ноа не обичаше да няма пълен контрол върху нещата, осъзна Сара, и със сигурност не за пръв път. Забеляза как лицето му помръкна и ѝ стана мъчно за него.

— Не се безпокой — потупа го окуражително по рамото. — Така и не съм си прибрала нещата от къщата на Малкълм. В стаята ми има гуменки.

— Можеше още в началото да ми го кажеш! — Раздразнението му бе прекалено очевидно.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по здраво стиснатите устни.

— Можех — съгласи се тя. — Но тогава щях да изпусна удоволствието поне веднъж да те видя объркан.

Отговорът му можеше да се опише само като изръмжаване.

— Ще се видим след петнайсет минути — заключи тя и се насочи към входната врата.

— Ще те изпратя до колата ти — предложи Ноа и обви ръка около кръста ѝ.

Сара седна в колата и той заметна вътре широките гънки на роклята ѝ.

— Сара... — започна колебливо, когато тя пхна ключа в таблото.

Сара го погледна.

— Да, Ноа?

— Наистина съм ти много благодарен.

— Знам.

— Когато всичко свърши, трябва да поговорим.

— Ще поговорим.

Любопитно ѝ бе отчаянието, изписано на лицето му. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да изслуша една безкрайна прощална реч. Ако имаше намерение да изчезне от живота ѝ, по-добре това да станеше бързо.

— Ще ми обещаеш ли, че каквото и да се случи, ще ме изслушаш? — Сега отчаянието се долавяше и в гласа му, и от това съвсем не ѝ ставаше по-добре.

— Обещавам.

В очите му премина сянка на съмнение.

— Това е всичко, за което те моля — промълви той, наведе се над седалката и я целуна с внезапно избухнала страст, от която ѝ се зави свят: — Ще се видим скоро — обеща, когато целувката най-последно свърши.

— Скоро — откликна Сара тихо.

Ноа затвори вратата и се отдръпна на тротоара. Гледа я, докато потегли. След това кратко и грубо изруга.

Вече половин час Сара държеше чаша с шампанско. Не искаше да пие нищо преди кражбата. Пълзенето през тези тесни тръби щеше да е достатъчно страшно само по себе си. Определено не ѝ трябваше алкохол, за да засили това чувство. Продължаваше тайно да хвърля погледи към вратата в очакване на Ноа.

— Мила моя — говореше ѝ баронесата, — виждам, че в края на краищата си приела моя съвет. Прелестна рокличка. Толкова невинна.

Сара огледа прилепналото златисто ламе на баронесата и се усмихна. Мина ѝ през ума, че вероятно Гизела би трябвало да е човекът, който да измъкне короната. По тази рокля определено нямаше нищо висящо, което да се закачи на някой пирон. Но пък с тази рокля жената едва ли би могла да седне, какво остава да пълзи на четири крака. Странно как изобщо успяваше да диша.

— Благодаря — отвърна тя разсеяно. Къде се губеше Ноа? — Бяхте права за „Галънт“.

— Е, не е точно Париж, но ако човек е много закъсал, може да намери някоя сваятна дреха — съгласи се Гизела.

— Е — започна светски разговор Сара, — често ли ходите в Европа?

— Поне два пъти годишно — потвърди баронесата. — Наистина обичам Америка, но корените ми са все още в родината.

— Чувала съм, че можете да проследите произхода си няколко поколения назад. Завиждам ви за това. Повечето американци не могат.

— О, мила моя — сподели баронесата, — семейните ни корени винаги са били много важни за нас. — Взе нова чаша с шампанско от сребърния поднос на минаващата покрай тях сервитьорка и остави празната. — Ние сме от маджарите, първите унгарци, които са завладели тази територия през девети век, след като са напуснали Урал.

— Девети век — повтори Сара, все още насочила цялото си внимание към вратата. — Само като си представи човек...

— Добавили сме и венециански клон към фамилията, когато Зара въстанала срещу венецианската република и се поставила под покровителството на моя предшественик, крал Бела Трети — продължаваше Гизела.

— Ако добре помня историята, това е било много отдавна. Преди венецианските кръстоносни походи.

— Дванайсети век — потвърди баронесата. — О, да, Левински е много стара фамилия. Казвала ли съм ти някога, че Петър Велики е обожавал вината на нашето семейство?

— Мисля, че съм чувала за това — отвърна Сара и в този момент видя Ноа да влиза в стаята. — Извинете ме.

Знаеше, че баронесата ги наблюдава, затова го поздрави любезно, сякаш не бяха нищо повече от познати покрай работата.

— Господин Ланкастър, колко мило, че успяхте да дойдете тази вечер.

— Не бих я пропуснал за нищо на света — отговори Ноа. — Къде е Бренд? — попита той Сара с половин уста.

Тя се престори, че отпива от вече стоплилото се шампанско.

— Представа нямам. Тук съм от половин час, а той още не се е появил.

Ноа се намръщи:

— Интересно.

— И на мен така ми се струва. Мислиш ли, че подозира нещо?

— Не знам. Къде е Тейлър?

— Беше тук преди малко, но напоследък не съм го виждала. Баронесата ме хвана да слушам историята на знатния ѝ род. Като говорим за това... — Гласът ѝ угасна, защото видя как Гизела се насочва към тях.

— Ноа, скъп-пи — възкликна тя възторжено, — сега вече празненството може да започне. — Хвана с две ръце лицето му и го целуна.

Сара нямаше намерение да седи и да гледа как тази жена се натиска на Ноа. Изпитваше непреодолимото желание да изскубне косата ѝ от изрусените корени. Нямаше ли това да отклони вниманието, помисли и се усмихна наум.

— Извинете ме, ще отида да сменя питието си — рече тя.

— Разбира се, мила — отговори баронесата нехайно. — Приятно прекарване. Аз ще се погрижа за забавленията на гостите. — Хвана Ноа под ръка.

— Не се и съмнявам — измърмори Сара.

Реши, че моментът да си вземе гуменките не е по-лош от който и да е друг и тръгна по коридора към стълбите. Когато Питър излезе от кабинета на Малкълм, Сара нямаше къде да се скрие.

Той сякаш се изненада, че я вижда.

— Сара, какво правиш тук?

— Оставих любимото си червило горе. Отивах да си го взема.

Това изглежда го задоволи.

— Казах ли ти колко прелестна си тази вечер?

— Каза ми — отвърна тя и се насили да се усмихне. Погледна зад гърба му. — Малкълм тук ли е?

— В стаята си е — обясни Питър. — Тази вечер не се чувства добре. Помоли ме да му донеса някои документи.

— Значи е достатъчно добре, за да работи, но не е достатъчно добре, за да дойде на приема?

Питър се усмихна снизходително.

— Знаеш какъв работохолик е този човек. Сигурно и на смъртния си одър ще пише.

— Ами приема? — попита Сара, трескаво обмисляйки как ще се отрази това на плановете на Ноа.

— Ще му донеса тези документи и ще предам извиненията му на гостите. При толкова много храна и напитки никой няма да почувства липсата му.

— Сигурно.

Питър хвана ръката ѝ и започна да я гали.

— Нямаше те тези два дни.

Сара преглътна отвращението си от докосването му.

— Обясних това на Малкълм. Може да съм се съгласила да работя с вас двамата, но това не значи, че ми харесва.

Той изцъка с език.

— Още ли ми се сърдиш? Мислех, че сме се разбрали за това.

Тя успя спокойно да посрещне изпитателния му поглед.

— Аз всъщност не ти вярвам, Питър. Ти от години работиш с Малкълм, а си готов да го предадеш. Защо трябва да очаквам по-добро отношение към мен?

Той прекара пръст по лицето ѝ.

— Защото, любов моя, ти си много по-привлекателна от Малкълм Бренд.

— А баронесата?

Той присви очи.

— Какво баронесата?

Сара сви рамене.

— Определено я намираше достатъчно интригуваща, докато яздехме онази сутрин.

За нейна изненада той се разсмя.

— Ето значи защо си толкова студена към мен. Ти ревнуваш!

Сара отвори уста да възрази, че няма такова нещо, но после реши, че би било тактическа грешка да изяснява чувствата си.

— Можеш ли да ме обвиниш? — попита тя и се нацупи. — В края на краищата, баронесата има титла, пари, а доколкото чувам, картините ѝ конкурират колекцията на Малкълм. Как бих могла да се сравнявам с нея?

Питър изглеждаше склонен да я прегърне и тя се отдръпна.

— Някой може да дойде — запротестира тя.

Той я изгледа замислено.

— Не мога да реша дали си най-голямата шегаджийка на света, или наистина се страхуваш от мен.

— Не е заради теб — заекна Сара, опитвайки се да измисли някакво извинение, задето продължава да го отблъсква. В главата ѝ се мярна нещо, което баронесата бе споменала, когато коментираше роклята ѝ, и тя се вкопчи в него: — Просто аз не съм толкова опитна, колкото изглежда мислиш. Трябва ми малко време.

Направо виждаше как зъбните колелета в главата му се завъртат, докато се опитва да разгадае думите ѝ.

— Да не искаш да ми кажеш, че си още девствена? — попита невярващо.

Тя кимна, без да вдига очи от мраморния под.

— На твоята възраст? — изненада се той. — Защо?

Сара вдигна глава.

— Може би чакам нужния мъж.

Посланието се завъртя във вихрушка между тях и Сара затаи дъх, докато чакаше Питър да го преглътне. Накрая в очите му светна пламъче, което бе едновременно чувствено и тържествуващо.

Той хвана ръката ѝ и поднесе вплетените им пръсти към устните си.

— Остани след приема.

— Не знам — дръпна се тя.

Пръстите му се стегнаха.

— Ще бъде хубаво, Сара. Обещавам ти.

Сара знаеше, че Ноа би я убил, ако зададе следващия си въпрос, но трябваше да разбере.

— А короната, Питър? Какво става с нея?

Той се засмя печално.

— Ти наистина си знаеш интереса, малка госпожичке.

Сара му се усмихна сладко.

— Ти също, Питър. Сигурно затова небето ни е свързало.

— Или адът — измърмори той грубо. — Ще ти предложи една сделка, моя алчна шегобийке. Остани с мен тази нощ и на сутринта ще вземем короната, преди Малкълм да се е събудил.

Сара се престори на изненадана:

— Тя тук ли е? Вече?

— В подземие то е... Искам те, Сара.

Сара погледна към хартиите в ръката му.

— Не мислиш ли, че трябва да занесеш тези документи на Малкълм, преди да е дошъл да те търси?

— Би трябвало — съгласи се той неохотно. — Ще се срещнем при басейна, след като всички си отидат.

Сара кимна.

— Ще бъда там.

Той тръгна. Подметките му затропаха по мраморния под. Сара издиша, след това продължи по коридора и се втурна с всички сили по стълбите към втория етаж.

Ноа се надяваше, че отговаря на баронесата на нужните интервали. Тя бърбеше за фамилията си и за произведенията на изкуството, с които избягала от Унгария, когато руснаците потушили въстанието през петдесет и шеста. Ръцете ѝ го пляскаха по гърдите,

пръстите ѝ си играеха с косата му и опитите ѝ да го прелъсти с всяка изминала минута все повече му играеха по нервите. Къде по дяволите беше Сара? Прекалено дълго се бавеше.

За момент се бе уплашил, че Тейлър я е заловил, но той влезе в залата и събщи, че техният домакин се чувства твърде уморен и не може да слезе. След като гостите възпитано помърмориха колко съжаляват, празненството продължи.

— Скъп-пи, тук стана много топло — чаровно сбърчи нос баронесата. — Хайде да излезем да се поразходим навън.

— Може би просто ти трябва едно студено питие — предположи Ноа.

Никога досега не бе изпитвал такова облекчение при появата на някой човек, както когато Питър Тейлър в този момент дойде при тях.

— Бих бил много поласкан, ако баронесата се разходи с мен — предложи той любезно. — Показах ли ви най-новата придобивка на Малкълм?

Ноа усети, че е затаил дъх. Възможно ли бе той да ѝ събщи за короната?

— И каква е тя, мили? — попита Гизела разсеяно. Погледът ѝ прескачаше между двамата мъже, сякаш се опитваше да реши кой от тях обещава по-пълноценна вечер.

— В конюшната има нов арабски жребец. Пристигна днес.

Баронесата реши.

— Обожавам арабските коне — възкликна тя и плесна с ръце. После се обърна към Ноа: — Няма ли да ти липсвам, скъпи?

— Разбира, се, че ще ми липсваш — отвърна Ноа, без да се замисля. — Но ще се опитам да го преживея.

Тя се засмя — лек, сребрист смях.

— Ти си такъв великолепен лъжец, Ноа. — Очите ѝ обходиха стаята. — Защо не отидеш при госпожица Медисън? Изглежда се чувства малко не на място.

Ноа погледна към Сара, която стоеше сама до коктейлната маса.

— Може и да отида.

— Кажи ѝ, че ти харесва роклята ѝ — посъветва го баронесата. — С нейната мизерна заплата горкичката сигурно цял месец няма да може да хапне. Ако един красив мъж ѝ направи комплимент, разноските поне ще си струват.

— Ще се опитам да го вмъкна в разговора — съгласи се Ноа.
Баронесата го потупа по бузата.

— Забавлявай се, скъп-пи, но не прекалено много. Не мисля, че нашата Сара може да се справи с мъж като теб.

Сара я опроверга в момента, в който Ноа се приближи до масата.

— Мислех, че Питър трябваше да забавлява баронесата — изсъска тя и ухапа една солета.

— В последния момент ме спаси — похвали се Ноа с крива усмивка. — Вече щях да си пъкна главата в купата с пунша и да се удавя, ако трябваше да преживея още една секунда, като слушам всичките тези женски глупости.

— Виждах колко страдаш. — Сара лапна една маслина.

Наистина страдах. Всъщност се тревожех за теб.

— Наистина ли? Смешна работа, нямаше такъв вид. — Отхапа от една пълнена гъба.

— Винаги ли ядеш, когато си ядосана?

Сара преглътна.

— Винаги. Мисля, че е по-добре, отколкото да хвърлям разни неща.

— Сигурно. Но ако продължаваш, няма да можеш да се напъхаш в онези тръби.

— Ще се напъхам — измърмори тя и натрупа дебело парче шунка и две парчета швейцарско сирене върху едно лучено руло. — И кога ще го направим?

Ноа взе сандвича от ръцете ѝ и го остави на масата.

— Сега — съобщи ѝ той спокойно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара вървеше с Ноа по коридора към кабинета на Малкълм. Краката ѝ се бяха вдървили.

— Нервна ли си? — попита той, усетил лекото ѝ треперене.

— Това е много слаба дума.

Той спря, хвана с две ръце раменете ѝ и се вгледа в преbledнялото ѝ лице.

— Знаеш, че никога не бих ти позволил да направиш нещо опасно.

Колко ѝ се искаше да го повярва! Но въпреки желанието си, не можеше да се отърси от чувството, че най-голямата любов на Ноа е короната.

— Не би ли?

Пръстите му леко потъркаха голата ѝ кожа.

— Ти все още не можеш да ми се довериш, нали?

— Искам да ти се доверя — отвърна тя честно.

— Още само един час — обеща Ноа. — После ще проведем този толкова закъснял разговор.

Сара въздъхна:

— Още не мога да повярвам, че правя това.

— Никой не те принуждава — наблегна той.

Някаква малка част от нея би искала той да я принуждаваше. Всичко би било толкова по-лесно.

— Хайде просто да свършваме.

Той погледна към краката ѝ.

— Къде са обувките ти?

Сара успя да се усмихне слабо:

— Започвам да ставам много добра в тези шпионски истории — скрих ги в една урна пред кабинета на Малкълм.

Усмихващите му се очи бяха нейната награда.

— Истинска Мата Хари.

Сара се стегна и отново тръгна.

— Щеше да се наложи насила да я домъкнеш. Не беше ли тя екзекутирана за сътрудничество с германците?

— Не се тревожи за това — успокой я той безгрижно. — Според международните военни закони, за да те осъдят като шпионин, трябва да те заловят на вражеска територия маскирана или представяща се не за това, което си. — Усмихна ѝ се: — Бих казал, че ти си в пълна безопасност.

— Дори няма да те питам откъде знаеш това — измърмори тя.

Бяха стигнали до вратата на кабинета. Ноа натисна дръжката и се намръщи.

— Заключено е.

— Това не е изненадващо. Малкълм често заключва кабинета си, когато не работи.

— Звучи ми разумно. — Ноа измъкна от вътрешния джоб на сакото си парче тел. Две секунди по-късно вратата се отвори. — Фасулска работа — отбеляза той самодоволно.

Сара поклати глава. Той прекалено сръчно се бе справил с ключалката. Но пък какво бе очаквала? Очевидно това бяха неговите оръдия на труда. Тя измъкна гуменките си от урната и влезе пред него.

При гледката, която ги посрещна, изпусна гуменките на пода и отвори уста да изпищи. Спря я ръката на Ноа, залепена на лицето ѝ.

— Не издавай звук — предупреди я той. Резкият му шепот стържеше в ухото ѝ. — И не гледай. Разбра ли?

С разширени от ужас очи Сара гледаше към Малкълм Бренд, който бе седнал на кожения си стол и изцъклените му очи сякаш я пронизваха.

— Ако си махна ръката, обещавах ли да не пициш?

Тя послушно кимна.

Ноа освободи устата ѝ и я подхвана, защото Сара се олюля.

— Поеми дълбоко въздух — заповяда с рязък шепот.

Сара се опита да вдиша на пресекулки.

— Още веднъж.

Този път имаше по-голям успех и кислородът разсея черната мъгла, затъмнила съзнанието ѝ.

— Той не е ли... — Не можа да се насили да изрече думата.

Ноа бе стиснал устни.

— Страх ме е, че да.

Сара не можеше да откъсне поглед от лицето на Малкълм. Очите му изглеждаха почти безцветни, лицето му бе пепеляво, а устата — отпусната.

— Никога досега не съм виждала умрял човек.

— Повярвай ми, Сара, никак не е по-лесно, колкото пъти и да си виждала. — Взря се в нея. — Ако те пусна, няма ли да паднеш?

Тя премести поглед от тялото към очите на Ноа и от загрижеността, която видя в тях, силите ѝ се възвърнаха.

— Мисля, че не.

Той отиде да затвори вратата зад тях и с едно бързо движение я заключи.

— Първата ни работа е да проверим дали ключът не е в сейфа.

Сара се чудеше как може да е толкова делови в такъв момент. Със сигурност крадците на скъпоценности не се срещаха с толкова мъртъвци по време на работа. Наблюдаваше го как бързо превърта комбинацията на ключалката.

— Празен е.

Сърцето ѝ се сви.

— Ще трябва да проверим в джобовете му — оповести Ноа.

Сара сграбчи ръката му.

— Не можеш да направиш такова нещо!

Ноа покри леденостудената ѝ длан със своята.

— Ако е в него, можем просто сами да изключим алармата и още сега да вземем короната.

— Не можеш още да мислиш да откраднем короната — възмути се тя. — Трябва веднага да се махнем отгук. Малкълм е мъртъв. Някой може да помисли, че ние сме го направили.

Ноа се освободи от пръстите ѝ, доближи се до трупа и клекна.

— Отдавна е умрял — заключи той, като опипа отпуснатата ръка на Малкълм. — Предполагам, че поне от два часа.

— Убит ли е? — попита тя едва чуто.

Ноа поклати глава.

— Не мисля. Няма никакви следи от насилие. Нали беше ми казвала, че имал болно сърце. Вероятно е естествена смърт.

Сара се обърна и се загледа в тъмнината зад прозореца. Не можеше да наблюдава как Ноа пребърква джобовете на мъртвеца.

— И тук го няма — измърмори той. — Ще трябва да се върнем към първоначалния си план.

Тя рязко се извъртя към него.

— Не можеш да говориш сериозно!

— Разбира се, че говоря сериозно. Жалко, че този мръсник е умрял. Много ми се искаше да видя как ще прекара остатъка от живота си в затвора. Но ние сме дошли да вършим работа, Сара. Това не променя нищо.

Сара поклати глава и отстъпи крачка назад.

— Наистина не мога да повярвам, че можеш да си толкова безчувствен... Ноа, един човек е умрял. Не ме интересува колко лош е бил, фактът е, че сега вече никога на никого не може да навреди. Защо да не се задоволим с това?

Очите на Ноа бяха неразгадаеми.

— Защото утре сутринта тук ще гъмжи от хора — ченгета, адвокати, журналисти. Няма как да не открият подземието. И короната. Не мога да позволя това да се случи. Дори ако трябва сам да вляза в тези тръби.

Сара погледна към широките му рамене, които изпъваха шевовете на шития му по поръчка смокинг.

— Никога няма да успееш.

Лицето му бе каменно.

— Трябва да опитам. Прекалено много зависи от това.

— Няколко скъпоценни камъка? — предизвика го тя. — Би рискувал свободата си, живота си за няколко проклети камъка?

— Повече от това е — възрази той рязко. — Трябва да разбереш, Сара, аз не работя сам върху това. Има хора, за които е много важно да получат короната. Наеха ме, защото аз съм най-добрият, единственият, който може да я вземе. — Стисна зъби. — Имам задължението да направя точно това, с или без твоята помощ.

— А задълженията ти към мен? — попита тя тихо. — Към нас? Мислех, че знача нещо за теб. — Сара разбираше, че му се моли, но не можеше да се спре.

Ноа би искал още сега да може просто да отведе Сара отук — в своите планини, където небето бе кобалтовосиньо, където орлите се рееха с удивителна грациозност, където въздухът бе свеж и прозрачен. Където животът бе чист и прост. Но не можеше да го направи. Не още.

А след тази вечер се съмняваше, че някога би могъл да я убеди да дойде по своя воля. Чудеше се как би приела да бъде отвлечена. Нещо проблесна в дълбините на очите му, но изчезна прекалено бързо и Сара не успя да го разтълкува.

— Това няма нищо общо с нас — увери я той тихо.

— Лъжеш се — поправи го тя също така тихо, но твърдо.

— Това има всичко общо с нас.

— Давам ти моята дума.

— По дяволите, говориш също като онзи глупав Джейк Хоук!

— Мислех, че го харесваш.

— Харесвам го. В книгите. Истинският живот не е нещо, излязло от шпионските романи.

Той въздъхна уморено: После се наведе и вдигна от пода гуменките ѝ.

— Върви си у дома, Сара Медисън. Ти си права. Това не е място за теб. Никога не е било. — В гласа му нямаше укор. Само дълбоко съжаление.

Сара взе гуменките. „Не прави това“, помоли го тя наум. „Ела с мен. Веднага, преди да е станало прекалено късно.“

— Сбогом, Ноа — каза тихо.

Той притисна ръка към бузата ѝ.

— Сбогом, Сара. Пожелавам ти хубав живот. — Очите му омекнаха и Сара очакваше да я целуне, но вместо това той отпусна ръка и се извърна. Пъхна ръце в джобовете и се загледа през прозореца. Широките му рамене хлътнаха надолу.

Сара протегна ръка, обмисляйки дали да не отиде при него. После се отказа, отключи вратата и излезе.

След не повече от три крачки разбра, че не може да го направи. Не можеше да си отиде от Ноа. Не така. Нямаше представа в какво е забъркан — признанието му, че работи за други, бе изненада за нея. Но каквото и да бе то, тя трябваше да направи каквото може, за да го предпази от опасност.

— Да вървим — заяви тя рязко, като влезе обратно в стаята.

Ноа се бе качил на един стол и сваляше решетката от вентилационната тръба. При неочакваната ѝ проява всичките му мускули се напрегнаха.

— Когато всичко това свърши — произнесе бавно, — напомни ми да ти кажа колко те обичам.

Сара кимна.

— Точно това имам намерение да направя. — Гласът ѝ бе тих, но твърд и уверен.

Той слезе от стола.

— Трябва да се преоблечеш.

Тя измъкна анцуга от чантата си.

— Обърни се.

Въпреки сериозността на ситуацията, Ноа не можа да сдържи усмивката си.

— Не е ли малко късно да развиваш чувство за благоприличие?

— Предлагам ти само да открадна вместо теб скъпоценната ти корона — заяви тя твърдо. — Стриптийзът не се включва в цената. — Крадешком хвърли един бърз поглед към безжизненото тяло на Малкълм. — И завърти този стол обратно — заповяда тя. — Достатъчно лошо беше, когато беше жив. Не искам тези безцветни очи да ме гледат похотливо, след като е умрял.

Ноа незабавно се подчини. Трябваше да извика на помощ цялата си воля, за да не изхитрува и да я погледне как се преоблича, но Сара вече бе понесла повече, отколкото една жена би трябвало да понесе от който ѝ да е мъж.

— Готова съм — съобщи тя кратко.

Ноа се обърна бавно и очите му се разшириха, като я видя в прилепналия анцуг. Черният найлон повтаряше извивките на тялото ѝ като втора кожа. Не помнеше някога да е виждал нещо по-изкусително. Едва сдържа автоматичната реакция на тялото си.

— Със сигурност не приличаш на никой крадец на скъпоценности, който съм виждал — каза той дрезгаво.

Сара се изчерви.

— Имаш странен вкус за женското облекло. Чувствам се, сякаш съм на пистата, а духов оркестър свири дива музика.

Той поклати глава:

— Изглеждаш дяволски секси, но мисля, че това е заради сравнението на този костюм с такава жена от класа.

Сара не можа да сдържи усмивката си.

— Винаги готов с идеалния отговор, а?

— Само за идеалната жена.

Размениха си един дълъг поглед, после Сара пое дълбоко въздух.

— Да започваме това улично представление — заяви тя рязко. — Преди да съм дошла на себе си.

— Ето картата на вентилационните тръби, за да не се загубиш. — Той ѝ подаде лист хартия.

— Дори не ми го споменавай!

— Не се безпокой, навсякъде трябва да завиваш надясно. — Бръкна в джоба си. — И фенерче, за да не пълзиш в пълна тъмнина.

Тя потрепери, като си го представи.

— Ноа — попита внезапно, — там няма да има паяци, нали? Мога да изгърпя мишки, но паяците са друго нещо.

— Прекалено е горещо — успокои я Ноа и завърза около кръста ѝ едно въже. — Ще ти трябва, за да влезеш обратно в тръбата. Трябва само да залепиш вакуума на върха на тръбата, да завържеш въжето, и готово.

— Защо реши, че мога да се катеря по въже? — попита тя любопитно, докато си слагаше наколенки като на спортистите.

Той сякаш се изненада от въпроса.

— Таванът е висок само два метра и половина, а и аз съм направил възли, за да се захващаш. — После смръщи вежди: — Сигурно можем да изработим нещо като стълба.

— Мога да се изкатеря — призна тя. — Когато бях малка, татко ми беше направил въжена люлка. Непрекъснато се катерех по нея, макар по онова време да не мислех, че така се подготвям за бъдещата си професия.

— Човек никога не знае какво ще му потрябва — забеляза той весело. — Ето ти радиостанция. Ще си говоря с теб, докато стигнеш до подземиято.

— Много ти благодаря.

Лицето му бе сериозно.

— Знаеш, че ако имаше някакъв друг начин...

Тя притисна пръст към устните му.

— Знам — отвърна тихо.

Погледът, който си размениха, изразяваше повече, отколкото думите биха могли. Накрая Ноа тръсна глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Да не забравим твоята малка приятелка. — Отвори един шкаф и извади картонена кутийка с дупки на капака.

— Скрил си я тук, когато си пуснал другите, нали?

— Исках да съм сигурен, че ще намеря поне една, когато ми потрябва.

— Изглежда си помислил за всичко. — Погледът ѝ се плъзна към тялото на Малкълм. — Ноа, а кой ще изключи алармата?

— Надявам се, че липсващият ключ е у Тейлър. Нали ми каза, че по-рано си го видяла да излиза от този кабинет?

Сара кимна.

— Малкълм трябва вече да е бил мъртъв. Тейлър сигурно е решил, че това е шансът му, и е взел ключа.

— Звучи разумно — съгласи се Сара замислено. — Той ми обеща, че ако прекарам нощта с него, на сутринта ще имаме короната.

Ноа присви очи.

— Не си ми казвала за това.

— Не мислех, че е необходимо.

Ноа стисна зъби.

— Когато всичко това свърши, ще му счупя врата.

Сара се засмя.

— Не е ли чудесно? Ето ни тук, в една стая с труп, гласим се да извършим престъпление от международен мащаб, а ти си се загрижил за честта ми.

— Все някой трябва да се загрижи — изръмжа той. — Нали не си се съгласила?

Тя го потупа по бузата.

— Не се безпокой, не мога да понеса едновременно повече от един крадец в живота си. — Очите ѝ омекнаха. — Случайно да си спомняш как ме излекува от клаустрофобията в асансьора?

На устните му трепна усмивка, като си спомни необузданата ѝ страст по време на онази целувка.

— Как бих могъл да забравя?

Тя обхвана в длани лицето му.

— Мисля, че ми трябва подтик — рече тихо.

Ноа я привлече в прегръдките си. Целувката, която започна като нежен успокояващ жест, бързо премина в нетърпелива и собственическа. Чувствата ѝ се завъртяха във вихрушка, устните ѝ се

разтвориха, езикът ѝ срещна неговия — отчаяно, страстно, горещо. Точно това ѝ трябваше — нещо, което ще продължава да държи сетивата ѝ, докато е в тръбите, и да съсредоточава мислите ѝ върху това, къде е и какво прави, все в името на любовта.

— Сара... — Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ, погалиха кожата ѝ през тънката материя.

Върхът на езика ѝ обрисова устните му.

— Наистина те обичам — прошепна тя.

Неочаквано той я хвана за раменете и я отдръпна от себе си.

— Надявам се, че винаги ще ме обичаш.

Сара се вторачи в него, опитвайки се да разчете тайните, скрити зад безизразните му очи. Мълчанието между тях увисна и се проточи сякаш безкрайно.

— Да свършваме — отсече той накрая.

Сара преглътна и кимна храбро.

— Пожелай ми късмет.

Докато я повдигаше към отворената шахта, Ноа стисна пръсти около кръста ѝ.

— Късмет.

Сякаш цяла вечност пълзя през тъмния тунел. Бе горещо като в ада, и косата ѝ залепна за челото, но кожата ѝ бе леденостудена от ужас. От време на време, по команда от Ноа спираше и поемаше дълбоко въздух, за да се успокои. В тези моменти си представяше целувката му и по някаква причина, която не можеше съвсем да разбере, този спомен ѝ даваше сили да продължи. Той удържа думата си и продължаваше да я окуражава, докато тя се провираше през лабиринта от тръби.

— Скоро трябва да стигнем — прошепна на мишката, която носеше. — Не може да остава много.

Приглушеното цвърчене откъм картонената кутия я убеждаваше, че животинчето изпитва не по-голямо удоволствие от нея.

— Разгледай го от друг ъгъл — продължаваше да шепне, намирайки успокоение от това, че има някаква компания в тъмните тръби. — Сигурно е все пак по-добре, отколкото да си вечеря на Кармен.

— Отново спря за момент и погледна картата. Ако Ноа бе прав, оставаше още един завой, още няколко метра, и щеше да стигне. Пое дълбоко въздух и продължи:

— Еврика! — възкликна със задъхана усмивка.

— Сара? — Гласът на Ноа бе забележително спокоен като за тези обстоятелства.

— Стигнах до шахтата — съобщи тя. Сега остава само да закрепя вакуума и да издърпам решетката.

— Не ми се иска да те оставям... — гласът му бе изпълнен със съжаление, — но трябва да се върна при другите.

Сара отвори уста, но от нея не излезе ни звук. Преглътна и опита отново.

— Всичко е наред — успя да произнесе най-после. — Ние с Дъг ще се справим.

— Дъг ли?

— Моето приятелче — обясни тя. Чувстваше се доста глупаво. — Нарекох го Дъглас Фейрбенкс Младши. Струва ми се, че му подхожда.

Смехът му бе топъл и успокояващ.

— Ти си неповторима. Сега запомни, имаш само шейсет секунди. Да не се захласнеш по шедьоврите на Бренд.

— Не се безпокой за мен — отвърна тя. — Само се погрижи за Питър.

— Тръгвам. И, Сара...

— Да, Ноа? — прошепна тя.

— Не знам как някога бих могъл да ти се отблагодаря — призна той кисело.

— Не се безпокой — увери го тя с доста повече самоувереност, отколкото чувстваше в момента. — Имам наум хиляди предложения, които тази вечер ще обсъдим.

Ноа се засмя одобрително. След това приемникът в ръката й онемя и Сара разбра, че вече е сама.

— Добре, Дъг — прошепна тя. — Сега е наш ред.

Отне й известно време, но накрая успя да измести решетката. Ноа й бе обяснил, че хлабавият възел около мишката ще се изхлузи, щом я пусне на земята. Надяваше се да е прав. Не й се вярваше Питър да приеме идеята мишлето да бяга из подземиято, вързано за каишка.

Когато се зае за работа, сърцето ѝ заби силно. Залепи вакуума върху гладката повърхност, прекара въжето през куката и дръпна за опит. Държеше.

След това повдигна капака на кутийката, извади мишката и когато тя се опита да се изскубне, успокоително я погали по бялата козинка.

— Знам — каза тихо. — За всички ни не беше лесно. Но скоро всичко ще свърши. После можеш да отидеш при приятелчетата си.

Бавно, сантиметър по сантиметър, спусна мишката към пода. Затаи дъх и дръпна шнура. Възелът се разхлаби, точно както бе обещал Ноа, и тя успя да изтегли въженцето обратно в тръбата. Едва успя да постави решетката на мястото ѝ, когато се разнесе силният звук на сирена. Сара притисна ръце към ушите си и се взря през решетката. Шумът бе оглушителен. Можеше само да се надява Ноа да е прав, че Питър има ключ.

Звукът спря така внезапно, както бе започнал. Вратата се отвори и тя чу гласове. Очевидно някои от гостите, разтревожени от сирената, бяха дошли с Питър. Сара се молеше Ноа да е между тях. Миг покъсно подземие то се обля в светлина.

Сара моментално забрави мисията си и зяпна просторното помещение, което служеше като частна галерия на Малкълм. Разпозна някои картини, които бяха изчезнали от най-престижните галерии в света. Сафавид от шестнайсти век, смятан за един от най-изящните примери на ислямското изкуство в света, висеше редом с портрет на Пол Ревер, нарисуван от великия американски художник Джон Сингълтън Копли. Опитното ѝ око оцени поразителния реализъм в чифлика на Феърфийлд Портър, окачен съвсем не на място до класическите идеализирани пози на нежните нимфи на Уилям Бугеро.

Стените бяха опасани с лавици, по които Сара забеляза керамично куче от епохата Хан и съд от времето на династията Минг, които си деляха мястото с индийски миниатюри от двора на Акбар от шестнайсети век. Отначало я изненада липсата на какъвто и да е порядък в колекцията на Бренд. След това осъзна, че вкусовете му не включват нито някаква определена епоха, нито школа. Единственото общо между картините и статуетките в подземие то бе, че те бяха измежду най-редките от този вид в света. Дори в колекцията на Бренд основното бяха парите.

След това погледът ѝ се фокусира върху една стъклена кутия в средата на помещението. Там бе тя, с цялото си злато и скъпоценности — митичната корона на Константин.

Макар да знаеше, че не може да бъде видяна, Сара не се сдържа и се дръпна назад в тръбата, когато се чу резкият звук от стъпки по каменните стъпала. Спря да диша, докато започна да ѝ се струва, че вече ще се взриви. В полезрението ѝ се появи Питър. Лицето му бе напрегнато и намръщено, а очите му обхождаха голямото помещение. Когато погледът му се плъзна по стената, на която бе шахтата, Сара притисна ръка към устата си, за да не се издаде. Той бавно тръгна към нея и сърцето ѝ заби бясно.

Направо ѝ се искаше да разцелува мишката, която притича през краката на Питър, пронизително цвърчейки от ужас. Лицето на Питър видимо се отпусна.

— Просто една от гадните мишки на Малкълм — извика той към хората, чакащи горе на стълбите. — Фалшива тревога. — Хвана мишката и предпазливо я вдигна за опашката. После огледа за последен път подземие, обърна се и тръгна нагоре по стълбите.

В следващия миг Сара изскочи от тръбата. Спусна се по въжето и почти безшумно се приземи на пода. Замръзна за момент, уплашена, че Питър може да я е чул, но откъм стълбите не се долавяше никакъв звук. Прекоси стаята, вдигна капака на стъклената кутия и припряно отнесе короната към тръбата, без да си позволява да обръща внимание на красотата ѝ.

Спря се объркана. Как би трябвало да носи короната, докато се катери нагоре по въжето? Но един бърз поглед към часовника ѝ показва, че има още само двайсет секунди. В пристъп на вдъхновение я нахлупи на главата си и запълзя по въжето. Изтегли го обратно в тръбата точно когато стрелката отброи, шестдесет секунди.

Сара задъхано се облегна на металната тръба. Бе го направила. Тя, Сара Медисън, уважаваната преподавателка по история на изкуството, която винаги бе живяла спокойно и уравновесено, току-що бе отмъкнала едно от най-големите съкровища, които светът някога бе познавал. Освободи вакуума от гладката повърхност на тръбата и в ъгълчетата на устните ѝ затрептя усмивка.

Докато пълзеше обратно през лабиринта от тръби, усмивката ѝ ставаше все по-широка и по-широка, докато накрая засия върху цялото

й лице. Адреналинът още бушуваше във вените ѝ. Никога през живота си не се бе чувствала по-жива.

Когато стигна до кабинета на Малкълм, Ноа я чакаше и я пое от шахтата.

— Прав беше! — възкликна тя. — Това е най-вълнуващото нещо, което някога съм правила! Не мога да повярвам, че го направихме. Не мога да повярвам, че аз го направих! Разбирам защо не можеш да се откажеш, Ноа. Прекрасно е!

Ноа не можеше да сдържи усмивката си, докато гледеше изпоцапаното ѝ лице. Очите ѝ светеха като сапфири, лицето ѝ сияеше като есенни рози, тя цялата трепереше от възбуда като породист жребец на старта. Безценната корона на Константин бе кацнала на върха на главата ѝ, килната опасно на една страна.

Бе най-красивата гледка, която някога бе виждал и въпреки че благодареше на щастливите си звезди, че се е върнала жива и здрава, се чудеше каква ли кутия на Пандора е отворил тази вечер.

Дръпна короната от главата ѝ.

— По-добре да изнесем това оттук.

Тя кимна ентусиазирано, измъкна роклята си от бюрото и я пъкна под мишница.

— Да вървим.

Ноа се засмя, извади от джоба си носна кърпа и изтри бузите ѝ.

— Не мислиш ли, че е добре да се преоблечеш? Би било малко трудно да се оправдаем, ако ни хванат, докато си още с костюма си на Мата Хари.

Носът ѝ се сбърчи по съвсем необичаен за нея начин, който обаче се стори на Ноа много чаровен.

— Прав си. Трябваше да се сетя. — Тя започна да смъква анцуга.

Ноа реши, че Сара е поставила нов рекорд, защото само след секунда вече се бе преоблякла, мръщеше се на джобното си огледалце и разресваше русата си права коса.

— Е — отбеляза тя, прибирайки гребена в чантата, — по-добре от това не може да стане. — От въздишката ѝ бретонът ѝ се разроши.

— Изглеждаш страхотно — увери я той и обви ръка около кръста ѝ. После се намръщи: — Да се надяваме само, че никой няма да ни види как излизаме с короната.

— Имам решение на тази задача. — Сара подканващо повдигна широката пола на роклята си. Отдолу имаше два дълбоки джоба, всеки от които би побрал короната.

— Няма ли това да развали линията ти?

Сара се засмя.

— По-добре е, отколкото да нося короната на главата си.

Напуснаха къщата без непредвидени проблеми и скоро Ноа бе зад кормилото на колата на Сара и караше към апартамента ѝ. Утре сутринта щеше да изпрати някой да прибере взетия под наем автомобил, с който бе дошъл. Сара все още хвърчеше в небесата и той не мислеше, че е разумно да я остави тя да кара.

Ноа се усмихваше наум, спомняйки си колко възбуден бе самият той от първата си задача. Уплашен, но възбуден. В края на краищата, чувствата му бяха потушени от едно изгаряне. Тази вечер обаче ентузиазмът на Сара бе заразителен.

— Това е най-красивото нещо, което някога съм виждала — прошепна тя с благоговение и прокара пръст по скъпоценните камъни, които проблясваха с отразения блясък на уличните светлини. — Няма да ми се иска да я дам.

— Като говорим за това... — започна Ноа, решил, че определено е дошло времето да ѝ каже истината. Всъщност, трябваше да признае, че отдавна беше време.

Но в този момент стигнаха до апартамента ѝ и Сара го прекъсна:

— Ноа, видях един човек пред прозореца ми. Някой се е вмъкнал вътре!

Той въздъхна уморено. Не ги бе очаквал толкова скоро. Дан му бе обещал, че ще му дадат малко време насаме със Сара. Очевидно се бе случило нещо, което е променило графика.

— Ела с мен, Сара — каза той глухо. — Време е да се запознаеш с останалата част от отбора.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато вървяха по тротоара към апартамента ѝ, пръстите на Ноа здраво държаха лакътя ѝ. Устните му бяха стиснати, очите — неразгадаеми. Сара почувства как възбудата се стича като пясък между пръстите ѝ.

Когато приближиха, вратата се отвори.

— Взели сте я — оповести Дан с доволен тон. Сара не възрази, когато той взе короната от ръцете ѝ.

— Казах ти, че ще я вземем — отсече Ноа. — Ти пък ми каза, че ще ми дадете малко време.

Дан сякаш искрено съжаляваше.

— Извинявай, приятел, но колелото на демокрацията трябва да не спира да се върти, каквато и да е цената за личния ни живот.

Сара вдигна очи към Ноа.

— Какво означава това?

— Означава, че Дан не е точно това, което те накарахме да мислиш — обясни той бавно.

Парчетата от мозайката започнаха да се подреждат.

— Ти си от ФБР, нали? — възкликна тя. Потресеният ѝ поглед се премести към Ноа. Опитваше се да разбере неговата роля във всичко това.

— Не точно — отговори Дан, извади от джоба си служебна карта и ѝ я подаде.

— Централно разузнавателно управление — прочете тя на глас и вдигна поглед към него. — Ти си от ЦРУ?

Дан кимна. Изглеждаше определено притеснен от явния укор в гласа ѝ.

Леденият ѝ поглед се прехвърли към Ноа.

— И ти ли си агент на ЦРУ?

— Ноа е от военното разузнаване — обади се един мъж, чието присъствие Сара не бе забелязала, докато той не влезе в стаята. — Фред Карлисъл, от Държавния департамент — представи се той. —

Искаме да ви благодарим, госпожице Медисън. Вие направихте голяма услуга на своята страна.

Погледът ѝ би могъл да среже диамант. Отново се обърна към Ноа:

— Значи военно разузнаване? — попита студено.

— В оставка — поправи я той, сякаш с това би могъл да смекчи очите ѝ.

— В оставка — повтори Сара и бавно поклати глава. Ръката ѝ се залепи върху бузата му със звук като от изстрел. След това тя се обърна, влезе в спалнята и затръшна вратата зад себе си.

За момент тримата мъже не продумаха.

— Изглежда те чакат някои обяснения — забеляза накрая Дан.

Ноа потърка зачервената си буза.

— Сега разбирам как се е чувствал Даниел, когато е бил хвърлен в клетката на лъвовете.

— Ти си знаеше, че няма да го приеме добре — напомни му Дан.

Ноа въздъхна.

— Знаех си. Но мислех, че ще имам време да ѝ го съобщя, както аз реша. — Погледна сърдито към другите двама.

— Съжалявам за това — извини се Карлисъл. — Но мълвата е тръгнала. Анкара гъмжи от слухове, които с всеки изминал час стават все по-лоши. Говори се дори, че един кипърски грък се е вмъкнал в двореца и е убил президента. Както добре знаеш, демокрацията в тази част на света е крехко нещо. Държавата не може да си позволи никаква пукнатина в нестабилната постройка на коалиционното правителство. Затова нямаха избор. Насрочили са пресконференция за утре сутринта, за да уверят света, че всичко е наред. Короната непременно трябва да бъде там.

— Е, след като вече сте получили проклетата корона, знам, че ще ме извините, за да се опитам да спася каквото е останало от собствения ми живот — изръмжа Ноа и излезе.

— Сара! — Той потропа на затворената ѝ врата. — Сара, пусни ме да вляза. Всичко ще ти обясня.

— Махай се.

Ноа натисна дръжката.

— Дай ми пет минути. Само за това те моля.

Изад вратата не се чу отговор и той извади телта от джоба си. Ключалката не се оказа никакво препятствие и Ноа влезе в тъмната стая. Сара лежеше по лице на кревата.

— Махай се — изръмжа тя във възглавницата.

— Ще се махна — обеща той. — След като ме изслушаш.

— Няма какво да ми кажеш, за да се почувствам по-малко глупаво. Затова просто изчезни от апартамента ми. И като говорим за това, както и да се казваш, изчезни от живота ми.

Той седна до нея и матракът се огъна.

— Сара... — Протегна ръка и я докосна по рамото.

Тя се отърси от пръстите му.

— Предупреждавам те, ако след две минути ти и твоята кохорта не сте излезли оттук, ще повикам полиция.

— Значи все пак ми даваш две минути?

Да го вземат дяволите, помисли Сара. Той винаги приемаше нещата точно така, както би искал да ги чуе.

— Нямах това предвид. Вече съм ти дала много повече, отколкото заслужаваш.

— Знам — съгласи се той. — И не мисли, че това не ме кара да се чувствам ужасно.

Сара не можеше да си прости, че след всичко, което е сторил, дрезгавият му глас все още ѝ действа.

— Ти ме излъга, Ноа. Беше ми обещава, че това е нещото, което никога няма да направиш.

— Никога не съм те лъгал, Сара. Наистина, не ти казах цялата истина, но не съм те лъгал.

— Остави ме да мисля, че си крадец на скъпоценности!

— Това си беше твоя идея.

— А ти не се и опита да ме поправиш.

— Сара, разбери ме. Цялата мисия беше секретна, за нея знаеха само тези, които трябваше да знаят.

— А аз не трябваше да знам.

Той кимна.

— Така е. Искан да ти кажа, питай Дан. Но не можеш.

— А защо Дан да не потвърди твоята история? Той е същият лъжец като теб. И от двамата ми се повдига.

— Мислех само за теб. Щеше да е опасно, ако знаеше прекалено много.

— Опасно ли? — Тя седна в леглото и с треперещи от гняв ръце отметна косата си през рамо. — А не мислеше ли, че за мен ще е опасно да пълзя през онези тръби? Не мислеше ли, че за мен ще е опасно да играя игри с Питър Тейлър? Престани, Ноа. Може ужасно неправилно да съм те преценила, но не съм глупачка.

Ъглите на устните му се напрегнаха.

— Никога не съм мислил, че си глупачка.

Сара откъсна очи от него.

— Ти прави любов с мен — взмути се тя. — Знаеш ли как ме кара това да се чувствам?

— Предполагам.

Той хвана брадичката ѝ и насила вдигна главата ѝ, за да го погледне.

— Аз правих любов с теб, Сара — съгласи се той тихо. — Точно това беше. Ако не вярваш нищо друго, трябва да повярваш поне това.

Сълзи от гняв и смущение пареха в очите ѝ.

— Не съм длъжна нищо да вярвам — кипна тя. — Твоите две минути минаха. Моля те, върви си.

Без да обръща внимание на заповедта ѝ, Ноа я привлече в прегръдките си.

— Не мога да направя това, любов моя.

Сара се сви, борейки се срещу изкусителното чувство, което създаваха големите му ръце, движещи се по гърба ѝ.

— Можеш — настоя тя. — Лесно е. Просто стани и излез през онази врата. И вземи и приятелите си с теб.

Той я погали по бузата.

— Мисля, че загубих способността да си отида от теб в момента, в който се срещнахме.

Преди да е успяла да измисли някакъв язвителен отговор, устните му покриха нейните, а нежните му ръце се мъчеха да изтрият гнева ѝ.

— Не това искам — възрази тя слабо, когато той я положи на леглото.

Ноа вдигна глава.

— Истината, Сара — настоя той. — Дай ми поне това.

— Откъде накъде? — сопна се тя. — Ти никога не си си правил труда да ми кажеш истината.

Дланта му се плъзна върху гърдата ѝ и тялото ѝ незабавно реагира.

— Как можеш искрено да вярваш, че всичко това е било лъжа? — попита Ноа дрезгаво.

Ръката му се спусна към корема ѝ и Сара едва се сдържа да не извика от копнеж.

— Това беше само секс — задъха се тя болезнено.

Той объркано поклати глава, пусна я и легна до нея.

— Ние и двамата сме достатъчно опитни, Сара, за да почувстваме разликата. Ние правехме любов.

— Ти ме обиди, Ноа — прошепна тя с треперещ глас.

Той избърса блестящата сълза, която се стичаше по пребледнялата ѝ буза.

— Знам. И, повярвай ми, никога не съм искал това да се случи.

Наистина му вярваше, осъзна Сара.

— Но отново би го направил, нали?

— Истината ли искаш? — попита той сериозно.

Тя кимна.

Ноа седна рязко и прокара дългите си пръсти през кестенявата си коса.

— Вероятно бих — призна безизразно.

Сара започваше да разбира този човек. Не бе сигурна, че ѝ харесва това, което вижда, но признанието му събуди в нея някакво неясно чувство на уважение. Откак се бе запознала с него, я тревожеше привидната му липса на морал. Тази част от поведението му не съответстваше на силно моралната личност, каквато тя инстинктивно чувстваше, че е Ноа. Сега осъзнаваше, че чувството на Ноа за морал не би му позволило да постави собствените си потребности, или потребностите на един отделен човек, пред по-големите според него потребности на мнозинството.

Тя седна и придърпа роклята над свитите си колене. Замълчаха, всеки погълнат от мислите си.

— Просто имаш късмет, че съм почитател на Джейк Хоук — обади се тя накрая. — Все още съм обидена от това, което направи, но мисля, че мога да разбера мотивите ти.

Ноа едва се сдържа да не издаде пламналата надежда, която събудиха думите ѝ.

— Значи ли това, че ми вярваш?

Сара кимна.

— Вярвам ти. Макар все още да смятам, че трябва да те напердаша, задето ме остави да мисля, че се влюбвам в крадец. Боже мой, разбираш ли, че заради теб аз тази вечер наруших закона?

Той взе ръката ѝ.

— Не можеш да си представиш колко приятно ми стана от това. И колко гадно.

Тя въздъхна.

— Е, поне животът ми напоследък не е скучен. — Един досаден въпрос я измъчваше още откак за пръв път се срещнаха, и Сара реши, че определено сега е моментът да го изясни. — Трябва ли да свикна да се обръщам по друг начин към теб? — Изобщо нямаше да е лесно.

Той се усмихна.

— Ноа си остава. Фамилията ми е Уинфийлд.

— Струва ми се, че не мога да мисля за теб по друг начин, освен като за Ноа — призна тя. — Уинфийлд... Къде съм чувала това име? — Сбърчи чело от усилието да си спомни. Когато успя, го погледна втренчено. — Ноа, чичо ти Дейвид, онзи, който се занимава с изкуство... той Дейвид Дж. Уинфийлд ли е?

— Издателят на списанието „Арт Дайджест“ — потвърди Ноа.

— Нищо чудно, че те прикриха, когато се обадох.

— Семейството ми не одобрява това, с което се занимавам, или по-точно се занимавах. Но когато се наложи, на тях може да се разчита.

— Наистина ли си се уволнил?

— Вече две години — увери я той.

— В такъв случай защо сега си тук?

— Малко е объркано — започна той бавно. — Виждаш ли, короната е била открита съвсем наскоро по време на изкопни работи за метрото. Всички са били учудени, че тя наистина съществува, и правителството решило официално да съобщи за нея по случай третата годишнина от отмяната на военното положение. Ще има много официални тържества и моментът изглеждал идеален. Но изведнъж короната изчезнала от президентския дворец.

— Продължавам да не виждам какво общо има това с теб.

— Нашата държава има отдавнашни връзки с Турция — обясни той. — Те са наши съюзници в НАТО.

— Знам това — прекъсна го нетърпеливо Сара. — Но то все още не обяснява твоето участие. Ако наистина си се уволнил — добави тя обвинително.

Ноа реши да не коментира саркастичния ѝ тон. Пое дълбоко въздух и опита отново:

— Когато стана ясно, че кражбата е организирана от американски колекционер, този дребен факт постави в доста неловко положение Вашингтон.

— Защо не го съобщи в новините?

— Турската демокрация е в най-добрия случаи нестабилна — обясни той. — Много хора приемат днешните икономически проблеми като пряко следствие от новия режим и предполагат, че при военно положение биха били по-добре. Освен това, в тази част на света винаги има опасения от тероризъм. Рискуваха да си навлекат неприятности, ако беше разгласено, че охраната на двореца е небрежна.

— Разбирам. — В думите му имаше смисъл, ала все още не ѝ бе отговорил на най-важния въпрос. — Но какво общо има всичко това с теб?

— Трябваше им някой, който е добре запознат с изкуство — обясни Ноа, — и компютърът посочил моето име. Нямаше време да се обучава друг човек, а основата, която имам аз, е идеална. Не само че моят чичо издава най-престижното списание за изкуство в страната, но и съм израснал сред такива неща. Нещо трябва да съм прихванал. — Погледът му бе много нежен. — Разбира се, не съм такъв познавач, колкото някоя прелестна преподавателка по история на изкуството, но можех да играя тази игра достатъчно добре, за да убедя Бренд, че наистина съм журналист от „Арт дайджест“.

Сара се облегна на таблата на леглото.

— Все още не разбирам защо изобщо си се хванал с тази шпионска работа. Сигурно не е само защото не обичаш банковото дело.

Ноа се намръщи и несъзнателно сви дланта си в здрав юмрук.

— След като завърших колежа, подлежах на военна служба. Баща ми нямаше намерение да разреши единственият му син да бъде

изпратен във Виетнам, затова впрегна всичките си връзки, за да ме отърве.

— Но ти не искаше той да използва връзки — отгатна тя.

Ноа въздъхна.

— Не ми изглеждаше честно да бъда защитен, само защото съм имал шанса да се родя в такова семейство. — Стисна устни и Сара изпита чувството, че той отново си спомня споровете, които трябва да е водил с баща си. — Хиляди младежи бяха изпращани във Виетнам, защото семействата им нямаха парите или политическата власт да ги спасят от войната, която преди всичко изобщо не ни беше работа да водим. Нямахме да позволя някое бедно момче от Оклахома или Сиатъл да отиде вместо мен, докато аз си стоя вкъщи и броя банкноти.

Сара не бе и очаквала той да постъпи по друг начин.

— Затова се записа във войската.

Ноа кимна.

— Баща ми подскочи до тавана. Минаха две седмици, докато се поуспокои, но след това започна всякакви машинации, за да ме уреди да стоя настрана от бойните действия. Тогава аз поисках да ме изпратят във военното разузнаване.

— Искал си да направиш напук на семейството си?

— Първоначално да — призна той с мрачна усмивка. — След това стана нещо смешно. След време започнах да вярвам, че по мой собствен начин бих могъл да допринеса нашата крехка стара земя да остане прилично място за живеене.

Сара бе трогната от звучащите в дълбокия му глас чувства.

— Наистина те обичам, Ноа Уинфийлд — каза тя и бързо го целуна по устните. — И съм много, много доволна, че не си крадец.

— Аз също — съгласи се той и я прегърна. Очите му ѝ се усмихваха. — Наистина, бях малко разтревожен, че ще се наложи да прекарам следващите двайсет години, за да те върна в правия път. На теб изглежда нашето малко приключение ти достави удоволствие:

Сара отметна глава да го погледне.

— Много ми хареса. Но, да ти кажа истината, не съм сигурна, че нервите ми биха издържали на такъв начин на живот.

Ноа изглежда имаше намерение да я целуне, и тя разтвори устни в очакване. Тихото почукване на вратата неохотно привлече вниманието им.

— Ноа? — повика го Дан.

— Ужасно ненавреме идваш — срязва го Ноа. — Изчезвай!

— Много бих искал да ви оставя да се разберете, но трябва да говорим с теб. Веднага.

Ноа въздъхна и я пусна.

— Сигурно искат да ни дадат медал — пошегува се той.

Когато влязоха в хола, и двамата мъже бяха необичайно сериозни.

— Какъв е проблемът сега? — попита Ноа. — Донесохме короната в идеално състояние.

— Точно това е проблемът — обясни Дан и стисна устни.

— Не разбирам.

— Тя е в прекрасно състояние — съгласи се и Карлисъл. — Но освен това е фалшификат. Вие двамата сте взели не тази корона, която трябва.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не е възможно! — възкликна Ноа. — Тя отговаря на описанието, което ми беше дадено.

— Не съвсем — възрази Карлисъл. — Виж например този кръст на върха на короната. В него бе гравирана християнската монограма, която Константин бе заповядал да се изрисува върху щитовете на неговите войници.

Сара знаеше, че има две версии за причината Константин да вземе такова решение. Едната, според християнския хронист Лактаитиус, бе че Константин получил в съня си нареждане от Бог. Малко по-различната версия, представена от самия император на Еубезиус, разказваше, че по време на една битка на небето се появил знак с надпис „Завладявай в името на този знак“. Какъвто и да бе произходът му, Сара не бе изненадана, че управникът е наредил да вградят този символ в короната.

— Какво му е на кръста? — изръмжа Ноа, който очевидно не се бе трогнал от обвиненията.

— Той определено не е от четвърти век. По това време не са използвали метода на запояване.

Сара се наведе напред, внезапно заинтригувана. Трябваше да признае, че в бързината да измъкне короната от подземието, не я бе разгледала внимателно.

— Прав сте.

Ноа бе меко казано недоволен от забележката ѝ.

— На чия страна си, в края на краищата?

Сара за момент не му обърна внимание.

— Деветнайсти век, нали? — попита тя Карлисъл.

Той кимна.

— Бих казал, госпожице Медисън, че тук имаме още една купа на Роспильози.

— Но аз мислех, че той се е занимавал единствено с ренесансово изкуство.

— Очевидно в този случай е направил изключение. Погледнете този дракон. Виждал съм точно такъв върху бокал, за който е доказано, че е фалшификат от Вастърс.

— Какво по дяволите е купа на Роспильози? — намеси се Ноа. И кой е този Вастърс?

Сара описа с пръст бълващия огън дракон.

— Купата на Роспильози в продължение на години е била едно от съкровищата на музея на изкуствата „Метрополитън“. Датирана е към хиляда и петстотната година и е била приписвана на скулптура и златар Бенвенуто Челини. След време се появили съмнения дали действително Челини е изработил купата, но тя е продължавала да се смята за шедьовър на ренесансовото изкуство. Всъщност, една публикация на музея я описва като разкриваща езическото великолепие на Ренесанса.

Ноа замислено огледа короната.

— Но се е оказала фалшификат?

— Преди около седем години един от уредниците на „Музея на Виктория и Албърт“ в Лондон откри работни чертежи за изработването на нови ренесансови проекти. Всички те обаче са от деветнайсети век и са от един германски златар на име Райнхолд Вастърс. Музеите в цял свят започнаха да изследват ренесансовите си експонати, търсейки фалшификатите на Вастърс. Бяха открити няколко стотин. Купата на Роспильози бе между тях.

— И той е направил копие и на короната?

— Така се оказва — отсече Карлисъл.

— Значи не струва нищо — простена Дан.

Сара Поклати глава.

— О, не — възрази тя. — Златото и скъпоценните камъни сами по себе си струват цяло състояние, да не говорим, че Вастърс напоследък е станал доста скъп. Едно негово творение наскоро се продаде за много добра цена.

— Шейсет хиляди — подсказа ѝ Карлисъл услужливо.

Сара му благодари с усмивка.

— Точно така. Започнал е да става много популярен — увери тя Ноа и Дан. — Всъщност, би трябвало да сте доволни. — Очите ѝ светнаха, докато оглеждаше изящната резба на короната. — Винаги ми се е искало да видя някое от творенията на Вастърс.

— Забравяш само едно нещо — напомни ѝ Ноа.

— И какво е то? — попита тя разсеяно, докато погледът ѝ се насочи към един инкрустиран смарагд. Колко би ѝ се искало да покаже тази корона на своите студенти!

— Турското правителство утре организира пресконференция, а на нас все още ни липсва една корона.

Тя се изправи и го погледна изненадано:

— Не е ли това короната, която е била открадната?

— Боя се, че не — отговори Карлисъл вместо Ноа. — Автентичността на откраднатата корона вече е установена.

— Вастърс е успял да заблуди и най-добрите експерти — възрази Сара.

— Това не е онази корона, госпожице Медисън — настоя служителят на Държавния департамент.

— Направо невероятно — измърмори тя. — Какви са шансовете две корони в една и съща седмица да се появят във Феникс?

— Това трябва да е Тейлър — изведнъж се сети Ноа. — Той е организирал покупката. Сигурно междуременно е извършил размяната.

— Не знам — усъмни се Сара. — Нещо не се връзва. Откъде е можел той да знае, че има фалшифицирана корона?

Ноа сви рамене.

— Той е много хлъзгав. Ти стой тук. Преди да се усетиш, ние ще вземем истинската.

— Кой вие?

— Дан и аз. — Хвърли поглед към експерта по изкуствата, когото Държавният департамент бе включил в тази акция.

— По-добре и вие да дойдете, Карлисъл. Не искаме в последния момент да се получат някакви неразбории.

Сара се изпречи на пътя му към вратата.

— Ами аз?

Той ѝ се усмихна търпеливо:

— Ти ще чакаш тук. Може да стане опасно. Тейлър няма да е във възторг от идеята, че трябва да ни даде короната. Не искам да ни се мотаеш в краката.

Тя се изпъна с целия си ръст и се наежи:

— Да ви се мотая в краката ли? Значи тази вечер ти се мотаех в краката?

Той спокойно я отмести настрана.

— Знаеш, че нямах това предвид. — Бързо я целуна по устните. — Пожелай ми късмет.

— Късмет — автоматично откликна Сара.

Каза го на гърба му. Ноа вече бе излязъл.

— Не е честно — измърмори тя и взе короната да я разгледа по-подробно. — Тъкмо когато започнах да навлизам в нещата, той ми подрязва крилата и ме приземява. — Седна на големия удобен фотьойл. — Освен това, продължава да не се връзва. Защо Питър трябва да краде короната, да слага на нейно място фалшификата и да ми обещава, че ще я имаме утре сутринта?

Потърка с пръст блестящия диамант.

— Може би е използвал това като повод да ме накара да остана при него тази нощ — разсъди тя на глас. — Не, сигурна съм, че тази вечер короната не бе у него. Иначе нямаше да остане в къщата, особено след като е открил, че Малкълм е умрял.

Сара продължи да разсъждава върху този проблем, премисляйки всичко, което се бе случило тази вечер. Накрая отговорът изплува.

— Глупачка! — възкликна тя и скочи. — Отговорът е бил тук през цялото време, само дето всички ние сме били прекалено глупави и слепи, за да го видим!

Бързо се преоблече в черния анцуг и надраска една бележка на Ноа, за да знае къде е отишла. Тръгна към вратата и в този момент се сети за короната.

— Може и да нямаш никаква стойност — прошепна тя и я взе от дивана, — но не си и за изхвърляне. — Погледът ѝ се плъзна из апартамента, търсейки място, където да скрие фалшификата. Спря се на кухнята и разбра кое е мястото.

Секунди по-късно вече бе в колата си, сигурна, че короната на Вастърс е в безопасност в една тенджерата от неръждаема стомана.

Бе окуражена от предишния си успех, затова и през ум не ѝ мина, че тази лъжица не е за нейната уста. Освен това, щеше да бъде напълно безопасно. Крадецът вече нямаше да е в състояние да навреди на някого повече, отколкото би могла самата тя.

Когато спря пред къщата, вътре бе тъмно. Сара се усмихна. Собственикът все още бе на приема на Малкълм. Бе се надявала точно на това.

Внимателно затвори вратата на колата и се насочи към входната врата. Едва тогава се сети, че трябваше да вземе телта на Ноа.

— По дяволите! — прошепна полугласно. — Трябва да има и друг начин да се влезе: — Обиколи партерния етаж, като опитваше всеки прозорец, но се оказа, че всичките са затворени отвътре. Тогава забеляза дървото. Един от клоните му се надвесваше над терасата на втория етаж, и тя реши, че това е единственият ѝ шанс.

Изкатери се по дървото и като стигна до разклонението, спря. Протегна ръка и предпазливо опита дали клонът ще я издържи.

— Фасулска работа — цитира тя Ноа. Само дете от нейните уста думите не прозвучаха толкова успокоително, както когато ги бе казал той.

Запълзя по клона, опитвайки се да не трепери, когато той се заклати. Изведнъж нещо се стовари върху гърба ѝ и в кожата ѝ се забиха остри нокти.

— По дяволите! — прошепна тя ядосано и погледна през рамо. — Махай се, глупаво коте!

Котаракът започна да мяука, душейки я с необичаен интерес, а ноктите му деряха гърба ѝ, докато протягаше лапи. Сара със закъснение се сети, че котаракът е излязъл за нощна разходка и е надушил нещо, което мирише като огромна мишка. — Слушай, коте — започна тя да го увещава тихо, — този път оставих мишката вкъщи. Защо не отидеш да потърсиш някоя приятелски настроена котка, за да ѝ направиш серенада?

В отговор ноктите са забиха още по-дълбоко. Сара подтисна вика си, протегна ръка зад гърба си и се вкопчи в козината му. Листата прошумоляха, заглуши ги звук от разкъсване на плат и накрая нощната тишина бе прорязана от гръмогласно мяучене. Бе успяла да отскубне котарака от гърба си. Той диво се мяташе и риташе и Сара изпусна клона. За щастие ѝ дойде наум да пусне котарака и отново да се вкопчи. Животното се приземи плавно на четирите си лапи. Жълтите му като на тигър очи я погледнаха, той изсъска злобно, после вирна опашка и царствено изчезна в тъмнината.

Струваше ѝ определени усилия, но тя най-после успя отново да се качи на клона. Пое дълбоко въздух и запълзя към парапета от ковано желязо.

Когато най-после успя да се прехвърли върху бетонната тераса, Сара въздъхна от облекчение. Дотук добре. Стисна палци и опита балконската врата. Бе отключена!

Извади от джоба на анцуга си фенерчето и влезе в къщата на баронеса Левински.

— Е, Сара — прозвуча дълбок глас, — радвам се, че те срещам тук.

Сара замря. В жълтия лъч светлина влезе Питър Тейлър, носейки в ръка блестящата корона на Константин.

Нещо ужасно не беше наред. Сара бе очаквала, че Гизела е притежателят на короната, не Питър.

— Ти пък какво правиш тук? — попита тя. — Трябваше да си на приема.

Той ѝ се усмихна и включи собственото си фенерче, залавяйки я в светлия му кръг.

— Същия прием, на който трябваше да си и ти, нали? — Очите му се плъзнаха по нея. — Харесва ми този костюм. Нов ли ти е?

— Ала Ноа... — затвори уста миг по-късно, отколкото би трябвало.

— Ала Ноа трябваше в този момент да ме арестува, нали?

— Нещо такова — съгласи се Сара мрачно. — Ще трябва да дадеш короната, Питър.

Той я погледна.

— На твоя любовник? — попита язвително. — Наистина, Сара, ти можеш да поставиш на изпитание търпението на всеки мъж. Колкото и да е разочароваща тази мисъл, аз съм готов да му позволя да те има, но пък той не може да има всичко.

— Не на Ноа — поправи го тя, без да си прави труда да оспорва обвиненията за отношенията ѝ с него. — Ще трябва да я върнеш на правителството.

Той поклати глава.

— За нищо на света, малката. Това е нещо, което Бренд ми дължи.

— Но той е мъртъв — възрази тя. — Той вече няма да почувства липсата ѝ.

— Значи си налетяла на него, а?

Тя кимна.

— Трябваше да разбере, че нещо не е наред, когато тази аларма запищя. Предполагам, че това беше работа на теб и на така наречения журналист.

Тя отново кимна. Не смееше да се довери на гласа си. Не искаше Питър да разбере колко е уплашена.

— Но той беше на стълбите, до мен, когато аз изключих алармата. Кажете ми как го направихте.

— Аз минах през вентилационната инсталация — призна Сара.

Очите на Питър се разшириха.

— Ти?! Но ти имаш клаустрофобия. Помня как едва не припадна, когато Малкълм ти показа винарската изба.

— Ноа ме излекува.

В отговор Питър грубо се изсмя:

— Дори няма да те питам как е успял... Съжалявам, че се появи тази вечер, Сара. Сама разбираш, че не мога да те оставя да отидеш да ме предадеш на властите.

Тя се отдръпна няколко сантиметра назад.

— Питър, няма да ме убиеш, нали? Само заради някакво злато и скъпоценности?

Той изглеждаше искрено потресен от въпроса ѝ.

— Сара, аз може да съм крадец, но не съм убиец. Разбира се, че няма да те убия. Само ще те отведе няколко мили навътре в пустинята. Докато успееш да се върнеш в града, аз вече ще съм извън страната.

Облекчението, което изпита, бе почти непреодолимо.

— Защо го направи, Питър?

— Двайсет години работих за този стиснат мръсник, вършех всичката му мръсна работа, поемах всички рискове. Когато разбра, че ще умира, той промени завещанието си. Знаеш ли какво остави на мен?

Тя поклати глава.

— Нищо. Нула! — Устните му се изкривиха в жестока гримаса. — Сигурно щях да съм по-добре, ако преди дваайсет години ме беше предал.

Тези думи събудиха спомените ѝ.

— Ти каза, че аз не съм единствената, която Малкълм е изнудил. Питър се намръщи.

— Преди двацет години аз кротко си живеех живота в Европа. Една вечер имах нещастieto Бренд да се върне по-рано от опера, точно когато прибирах „Поклонението на влъхвите“ на Ендрю Мантени от вилата му в Монте Карло.

Сара бе изненадана. Преди няколко години тази картина бе продадена на музея на Пол Гети за рекордната сума от десет милиона и четиристотин хиляди долара. Кротък живот, няма що.

— Той, разбира се, те е хванал — предположи тя.

— На местопрестъплението.

— Но защо не се е обадил да те арестуват?

Очите му станаха ледени.

— Ти със сигурност си разбрала, че Бренд винаги е работил за собствените си интереси. Той реши, че ще му бъде много по-полезен като наемник.

— За да го снабдяваш с крадени картини от черния пазар.

— Точно така. Трябваше да се сетя, че той никога няма да ми се отблагодари за всичките рискове, които поемах. Когато успях да отворя сейфа и открих там завещанието му, разбрах какво трябва да направя. Взех короната малко след като снощи пристигна, и на нейно място сложих фалшификата на Гизела.

— Не разбирам защо е трябвало да направиш подмяната. Със сигурност това е било по-рисковано, отколкото просто да откраднеш короната и да напуснеш страната.

— Малкълм Бренд не бе човек, който би стоял кротко, докато го ограбват — обясни Питър. — Той би изхарчил и последния си цент, за да ме проследи и да ми отмъсти. Повярвай ми, Сара, това беше много по-рисковано, отколкото да се вмъкнеш в къщата му и да вземеш фалшификата. — Поклати глава. — Всъщност, както се оказа, тази малка маневра не е била необходима. Сърдечният удар на Бренд нямаше да му позволи изобщо да разбере какво е станало.

Нещо все още не бе съвсем на място.

— Но откъде изобщо разбра за фалшификата?

Питър сви рамене.

— Беше просто късмет.

Внезапно стаята се обля в светлина.

— Никога не вярвай на късмета, скъп-пи. Напротив, аз исках да откриеш моята малка тайна. Както и планирах да върнеш моето семейно съкровище на законния му собственик.

На вратата се появи баронеса Левински, държейки малък позлатен пистолет в ръката си с безупречен маникюр.

— Сара! — измърка тя с кадифен глас. — Каква изненада да те намеря тук, в моя дом. — Пълните ѝ устни женствено се нацупиха. — Обаче е жалко — добави със съжаление. — Изглежда, сега ще трябва да защитя дома си от двама неканени гости. Надявам се да не го приемеш прекалено лично, мила, но нямам друг избор.

Питър протегна ръка.

— Гизела, за Бога, свали това нещо!

— И ти да си тръгнеш с короната? — вдигна баронесата идеално оформените си вежди. — Наистина, Питър, не ставай абсурден.

— Това няма да ви се размине — предупреди я Сара. — Има други, които знаят къде е короната. Те скоро ще дойдат.

— Гледала си прекалено много американска телевизия, Сара — забеляза баронесата със зле прикрито задоволство. — Само на кино героят се явява на бял кон, за да спаси прекрасната девица, която е в беда. Колкото до короната, какво казвате в тази страна? „Притежанието е девет десети от закона“. — Погледът ѝ се премести към Питър. — Изглежда, аз отново съм си върнала притежанието. След повече от четиристотин години.

— Тогава ли я е загубило твоето семейство? — поинтересува се Сара, печелейки време. Досега Ноа със сигурност трябваше да се е върнал вкъщи и да е намерил бележката.

Зелените очи на Гизела се присвиха.

— Ти наистина си доста умна, мила. Много по-проницателна от бедния Питър. Трябваше да го оставя да види моята корона, преди изобщо да му дойде наум да открадне короната на Малкълм и да я подмени с моя фалшификат. Разбира се, очаквах тази вечер да се върнеш за оригинала.

— Вастърс е свършил добра работа — призна Сара. — Който и да го е наел да я направи, не си е хвърлил парите на вятъра.

— Онзи фалшификат е Вастърс? — попита Питър недоверчиво. — Сигурна ли си?

Баронесата се засмя доволно.

— Би трябвало. Прапрадядо ми е платил за него няколко хиляди форинта. Въпреки че, за да бъдем съвсем честни, е искал короната да бъде възстановена по старите рисунки само за собствено удоволствие. Той, сигурна съм, никога не се е сещал, че след време тя може да се използва като оръжие за възвръщане на оригинала.

— Който друг ваш родственик е донесъл от кръстоносните походи — довърши Сара. Още по-рано, в апартамента, бе подредила всички парчета на мозайката.

Баронесата ѝ се усмихна одобрително.

— Бях забравила, че се занимаваш с история на изкуствата. Нищо чудно, се си схванала, когато толкова много други не успяха. — Гизела кимна в потвърждение на думите на Сара.

— Когато Папа Иннокентий Трети започнал четвъртия кръстоносен поход срещу Египет, той си осигурил помощта на Венеция.

— Обаче венецианската държава имала силни търговски връзки с Египет — вмъкна Сара, — и това директно противопоставило политиката на дожа срещу папата.

— Какво общо има това с короната? — попита Питър нетърпеливо.

— Ще стигнем и до това — отговори баронесата спокойно и кимна към Сара. — Тъй като ти знаеш всичко, би ли осветлила нашия приятел?

Сара нямаше желание да си бърби с никой от тези двамата, но в момента бе готова да направи всичко, за да даде на Ноа време да дойде, преди Гизела да е изпълнила заканата си да застреля и Питър, и нея. Пое дълбоко въздух.

— Виждаш ли, Питър, в хазната нямало достатъчно пари да се плати на венецианските кръстоносци, затова било постигнато споразумение походите да направят достатъчно голям обход, за да се позволи на армията да завладее Зара, венецианска собственост под закрилата на унгарския крал. — Погледна към баронесата. — Струва ми се, казахте, че той е бил ваш родственик.

— Разбира се — отвърна Гизела. — Казах ти, че съм от кралско потекло.

— Предполагам, че в Зара някой от кръстоносците се е запознал с момиче от вашето семейство?

— Много си проницателна — похвали я баронесата.

Сара кимна, опитвайки се да не поглежда към часовника и продължи разказа си. Защо се бавеше Ноа?

— Това бил най-лошият период на града. Венецианците завладели църквата. Бронзови статуи били претопявани в монети, от храмовете се крадяли свещени реликви. Всичко било ограбено. — Погледна въпросително към Гизела. — Предполагам, че тогава короната е попаднала във вашата фамилия.

— Точно така. Тя е била приемлива зестра, когато младият кръстоносец се върнал в Унгария. — Зелените ѝ очи светнаха. — Остана в моето семейство повече от триста години. Преди проклетите турци да я откраднат от нас.

— По време на отоманската експанзия през хиляда петстотин двадесет и първа? — попита Сара, неволно заинтригувана от способността на баронесата да проследи не само семейното си дърво, а и пътя на короната през толкова векове.

— Проклетият султан Сюлейман! — изръмжа баронесата. — Отоманците са го наричали Законодателят, европейците — Великолепни. Аз го наричам крадец — изсъска тя злобно.

— Не че тази история за любов и войни не е очарователна — намеси се Питър. — Но аз все още не виждам връзката.

Гизела въздъхна отегчено.

— Наистина, Питър, ти нямаш абсолютно никакво чувство за история. Моето семейство чака повече от четиристотин години да си върне това, което му принадлежи. Най-после аз ще съм тази, която ще го постигне.

— Ти си абсолютно луда! — възкликна той невярващо. — Да не искаш да ми кажеш, че нямаш намерение да продадеш короната?

— Разбира се, че не.

Той я зяпна.

— И няма да изтъргуваш дори скъпоценните камъни?

Гизела пренебрежително махна с ръка.

— Не ставай глупав. Ако исках само скъпоценните камъни, бисерите в короната на Вастърс са точно толкова ценни. Това е въпрос на чест.

— Винаги съм знаел, че си малко смахната — изсумтя той, — но това надминава всичко!

— Не бях прекалено луда, когато посях в ума ти идеята да откраднеш короната — възрази тя. — Използвах собствената ти алчност срещу теб. — Поклати глава със съжаление. — Ние с теб бихме могли да направим добър отбор. Но лакомията ти те прави твърде ненадежден. — Блестящите ѝ зелени очи се насочиха към Сара. — Искрено съжалявам, че си се забъркала в това, мила моя. Но ти разбираш, че не мога да те оставя да си отидеш. — Зъбите ѝ блеснаха в успокоителна усмивка. — Обещавам обаче да застрелям първо теб, за да не трябва да гледаш как умира Питър.

Сара не можеше да повярва, че това се случва с нея. Трескаво се мъчеше да измисли нещо, каквото и да е, което да промени резултата от безразсъдното ѝ решение да дойде тук сама.

— Може ли поне за малко да подържакороната? — помоли тя много по-спокойно, отколкото всъщност се чувстваше. — Виждала съм само фалшификата. Бих искала да мога да разгледам истинското съкровище.

Баронесата за момент се замисли върху това.

— Защо пък не? — реши накрая. — Питър, дай на Сара короната.

Когато ѝ я подаде, очите му бяха изпълнени с извинение. Сара разбираше, че Питър определено не е по-щастлив от нея от начина, по който се развиват нещата.

— Благодаря — прошепна тя и пръстите ѝ се плъзнаха по златната корона.

Камъните гreeха като огън в златните си легла. Нямаше да умре, каза си Сара твърдо. Прекалено много неща още ѝ предстояха. Двамата с Ноа бяха оставили много неща недовършени. Ноа... ако само беше го послушала! Въпреки нарастващият страх, тя се вкопчи в надеждата, че той ще се появи в последния момент, сякаш от небето ще падне, за да я спаси.

Мечтите ѝ се разбиха на парчета, когато на вратата внезапно се появи огромният шофьор на баронесата. Пред него бе Ноа.

— Имаме си компания — съобщи шофьорът зловещо.

Когато двамата мъже влязоха в стаята, очите на Сара се разшириха. В гърба на Ноа бе опряно дулото на револвер.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Баронесата дари Ноа с ослепителна усмивка, която тотално не подходдаше на настроението в момента.

— Чудех се кога ще се появиш, Ноа, скъп-пи — пропя тя мило. — Не е ли хубаво? Изглежда, че празненството на Малкълм се е преместило в моя дом.

— Никога няма да се измъкнеш с това, Гизела — предупреди я Ноа грубо.

— Ще призная, че малко усложняваш нещата — съгласи се тя. — Но аз винаги съм била находчив човек.

Погледът му се плъзна към Сара.

— Добре ли си?

Тя кимна. Заседналата в гърлото ѝ буца не ѝ разрешаваше да говори.

Стоманените му очи се върнаха към баронесата.

— Господ да ми е на помощ, но ако я нараниш, през остатъка от живота си ще съжаляваш за това.

Баронесата само се разсмя.

— Не ставай толкова мелодраматичен. Нищо не можеш да направиш, за да ме спреш. — Когато очите му се насочиха към миниатюрния пистолет в ръцете ѝ, тя поклати глава. — Не бих го опитала. Не и докато револверът на Хюго е насочен в гърба ти. — Червените ѝ устни се изкривиха. — Хюго е много верен служител. Той би направил всичко, което му кажа. Нали, Хюго?

— Всичко, баронесо — потвърди огромният мъж.

Сара се загледа мрачно в шофьора. Ноа също не бе дребен, ала оръженосецът на баронесата имаше вид, сякаш може да играе защитник в който и да е отбор от Националната футболна лига. Като се добавят и оръжията, които двамата държаха, реши Сара, лошите определено имаха преимущество. Питър сякаш се бе вкаменил. От него не можеха да очакват помощ.

— Ти си чаровен мъж, Ноа — продължаваше баронесата. — За съжаление, ще ти се случи един инцидент. — Гладкото ѝ чело се набръчка. — Тъй като ще е трудно да се повярва, че съм сбъркала и съм взела и трима ви за крадци, мисля, че ще се наложи Хюго да те заведе в пустинята. Докато намерят трупа ти, аз ще съм далеч оттук. — Тя махна с пистолета си. — Хюго, струва ми се, че загубихме достатъчно време.

— Да, баронесо — каза той с готовност. — Хайде — заповяда на Ноа. — Ние с теб малко ще се повозим.

— А тя? — попита Ноа и посочи с глава към Сара. — Тя няма нищо общо с това. Пуснете я да си върви.

— Страхувам се, че госпожица Медисън знае прекалено много — извини се баронесата. — Съжалявам, Ноа. Представа нямах, че си толкова романтичен.

— Пусни я и аз ще уредя да си задържиш короната — предложи той. — Властите не знаят, че си въввлечена в тази история. Остави Сара да си отиде. Това е най-мъдрото, което можеш да направиш.

— Знаеш, че не мога да го направя — възрази баронесата. — Ако не беше ти, тя можеше и да си мълчи. Но не вярвам толкова бързо да те забрави. Нали, мила?

Ноа бе готов да удуши Сара, но тя решително поклати глава.

— Никога!

Гизела му хвърли многозначителен поглед и той опита по друг начин. Трябваше му време, докато е готов да направи своя ход.

— Тогава ни пусни всичките — предложи той. — Имаш короната. Ако ни убиеш, сама си надяваш примката на шията.

Баронесата въздъхна студено:

— Сигурно мислиш, че съм невероятно глупава. Защо трябва да ти повярвам? Защо трябва да повярвам на който и да е от вас?

— Защото това е единственият ти шанс — обясни Ноа спокойно. — Аз не съм журналист, баронесо. Аз съм офицер от военното разузнаване. Ако мислиш, че властите просто ще свият рамене, когато изчезна, много се лъжеш. Ще те открият, където и да си.

— Баронесо — намери се Хюго, — ако той е такъв, за какъвто се представя, значи е прав. Помните ли какво се случи с моето семейство?

— Пфу! Това беше друго правителство, Хюго, със съвсем други методи, както добре знаеш. — Следващите й думи бяха предназначени за останалите: — Семейството на Хюго се бе включило във въстанието през петдесет и шеста година. Няколко бяха разстреляни, другите бяха отведени в Съветския съюз и никой повече не чу за тях. — Отново се обърна към шофьора си: — Повярвай ми, Хюго, американците не прилагат такива есесовски методи. Те ще ожалят падналия си другар и ще се опитат да открият убийците му. Но този човек е само едно много малко болтче в една много голяма машина. Той всъщност съвсем не е незаменим.

Ноа чу как Сара рязко пое въздух и й хвърли един, надяваше се, успокоителен поглед. Бе преживял твърде много смъртни опасности, за да размени живота си за парче злато. Спомни си как го бяха намушкали в Анкара и гневът му отново пламна.

Въпреки безгрижието на баронесата, усещаше колебанието на Хюго. Реши да заложи на него.

— Това е много хубав сценарий, баронесо — започна той приятелски. — Но защо не разкажеш на Хюго историята до края? Защо не му кажеш, че аз представлявам обединените усилия на две държави да се открие короната?

— Млъкни! — извика рязко Гизела и насочи вниманието и пистолета си от Сара и Питър към Ноа.

Ноа продължи да гледа над рамото й към превърналия се цял в слух унгарец.

— Може и да е права, че Америка не прибегва към крайни мерки — подзе той. — Но ме е страх, че същото не може да се каже и за Турция. Те са длъжни да намерят хората, които са откраднали националната им старина, и са решени да го направят. А когато успеят, не бих искал да съм на ваше място.

Хюго изглеждаше определено притеснен. Погледът му прескачаше от Ноа към Гизела и обратно.

— Баронесо...

— Не го слушай! — избухна Гизела. — Той само се опитва да те сплаши.

Като видя двоумението му, Ноа направи своя ход — извъртя се и блъсна револвера му на пода.

— Не! — изкрещя Сара.

Баронесата бе започнала да натиска спусъка на джобния си пистолет. Сара се хвърли към нея и запокити с всички сили короната. Гизела се обърна към Сара в момента, в който короната я удари по рамото и отклони, изстрела.

Питър най-накрая излезе от вцепенението си и се размърда. Юмрукът му тежко се стовари върху челюстта на баронесата. Тя се свлече на пода и пистолетът падна от ръката ѝ.

Ноа, който бе успял да нокаутира мечока Хюго след вихрушката от юмручни удари, успя да грабне револвера му. Той и Питър се изправиха един срещу друг с оръжие в ръка.

Сара се бе отпуснала на един стол. Главата ѝ се въртеше. Със замаяното си съзнание тя разбираше, че още не е свършило. Оставаше Питър.

Той обаче я изненада, като предпазливо подаде на Ноа пистолета и каза:

— По-добре го вземи ти. Аз никога не съм обичал такива неща.

С видимо облекчение Ноа протегна ръка:

— Разбирам те. Тези проклети неща са прекалено опасни. — Огледа стаята. — Защо не видиш дали не можеш да намериш нещо, с което да вържем тези двамата, докато дойде полицията?

Питър кимна и излезе. Ноа погледна към Сара:

— Благодаря ти.

Тя успя да се усмихне слабо.

— Винаги на твоите услуги. Само да не е много скоро, става ли?

— Договорихме се — намигна той. После, разтревожен от бледността ѝ, попита: — Как си?

— Била съм и по-добре — призна Сара. — И ужасно ме цепи глава. — Вдигна ръка към слепоочието си и бе озадачена от лепкавата топлина върху дланта си. Когато отпусна ръката си, неразбиращо се вторачи в червеното петно.

— По дяволите! — изруга Ноа. — Ти си ранена!

— Ранена — повтори тя безизразно.

Питър се върна с найлоново въже за простиране на пране и Ноа пъкна двата пистолета в джоба си.

— Погрижи се за тези двамата — нареди той лаконично. — И се обади на бърза помощ.

С две крачки прекоси стаята и коленичи до Сара.

— Глупачка такава! Можеха да те убият.

Сара примигна, борейки се срещу тъмния водовъртеж зад очите си.

— Теб също — успя да му напомни. — А и това ли е начинът да разговаряш с жена, която току-що ти е спасила живота?

— Не ти беше работа да го правиш. По дяволите, изобщо не ти беше работа да си тук! — Отметна един залепнал кичур от челото ѝ.

Сара чувстваше как езикът ѝ се удебелява.

— Искан да помогна — прошепна тя тихо.

— Просто мълкни! — заповяда ѝ той пресипнало. — Дан трябва да дойде всеки момент. Обадох му се, когато видях твоята бележка. — Ноа извади от джоба си една носна кърпа и я притисна към раната. Тя бързо се просмука и кръвта му се смрази.

Сара се мъчеше да фокусира погледа си върху него.

— Аз намерих короната, Ноа. Сетих се, след като ти излезе.

— Знам — призна той. — И се прояви като пълна глупачка, като се опита да я вземеш сама. Кълна се, ако още веднъж изработиш такъв номер, ще те набия, докато посинееш.

Сара бавно поклати глава. Имаше чувството, че се носи нанякъде. Очите ѝ се затвориха...

— Не би направил такова нещо.

— Не разчитай на това — изръмжа той. — И в момента ми се иска да направя точно това. За твой късмет, винаги съм имал правилото да не удрям жена, след като е поела куршум, предназначен за мен.

Сара неவிждащо протегна ръка да го потупа по строгото лице.

— Не може да ме заблудиш с приликата си с онзи суров Джейк Хоук — прошепна тя.

Той изруга.

— Би ли мълкнала? Хабиш безценна енергия.

На фона от черно кадифе се завъртяха ярки светлини. Ръката и падна безсилно в скута.

— Ноа?

— Сега пък какво има?

Лицето ѝ бе снежнобяло, гласът ѝ бе надебелял и завален, кожата ѝ леденостудена. Не можеше ли просто да си почива, докато дойде бързата помощ? Щяха да имат достатъчно време за разговори. По-късно.

— Ще умра ли?

Отговорът на Ноа прозвуча в ушите ѝ като неразбираемо бучене, и Сара откри, че няма сили да вдигне клепачи, за да го погледне. Той я грабна на ръце и черната вихрушка я погълна.

Няколко часа по-късно Сара отвори очи. Не можеше да се ориентира в непознатата обстановка. Морето от белота първо я накара да си помисли, че е попаднала в снежна буря. „Но това е невъзможно“, напомни си тя. „Във Феникс никога не вали сняг.“ Примигна от усилието да проясни погледа си. Обърканите ѝ очи обгърнаха белите стени, белия таван, белите плочки на пода. Дори коравият чаршаф, който я покриваше, беше бял. Къде се намираше?

В замаяните ѝ мисли се втурна един дълбок глас.

— Ти се събуди.

Като чу този познат звук, Сара се опита да фокусира погледа си върху Ноа, седнал на няколко метра от нея.

— Така ми се струва.

Той се измъкна от прекалено малкия пластмасов стол и се изправи до леглото ѝ.

— Вземи — подаде ѝ чаша вода. — Сигурно си жадна.

Тя с благодарност прие помощта му да седне в леглото.

Ала докато пиеше жадно, откри, че дори това изисква върховни усилия.

— Благодаря — прошепна и се отпусна на възглавницата.

— Устата ми сякаш е пълна с памук — оплака се тя и облиза с език пресъхналите си устни.

— Това е от шока, докато те шиеха — обясни той.

— Имам чувството, че и главата ми е пълна с памук.

Той отметна косата ѝ от дебелията превръзка, опасваща главата ѝ.

— Просто си представи, че си пила нещо долнопробно.

Сара притисна пръсти към слепоочието си.

— Шевове ли имам?

— Няколко. Няма да се виждат под косата — побърза да я успокои той.

— Да не съм катастрофирала? — попита тя объркано.

— Не си ли спомняш?

Сара се намръщи.

— Опитвам се. Помня, че отивах на приема на Малкълм. —
Очите ѝ се разшириха. — Той умря ли или съм сънувала?

— Умря.

— И аз така си мислех. И помня, че откраднах короната. Прехапа
устни и си спомни. — Но тя се оказа фалшификат. И ти ме остави, за
да отидеш у Малкълм. Тогава се сетих, че истинската корона е у
Гизела. — Погледна го. — Казах ли ти за това?

— Чух те как го обясняваше на Питър — отвърна той с усмивка.
— Между другото, това беше блестящо детективно прозрение.

— Благодаря — откликна Сара разсеяно. Съзнанието ѝ все още
бе насочено към проблема. Въздъхна. — Помня как карах към Гизела.
Но това е всичко.

Той се наведе и леко я целуна по изпръхналите устни.

— Поспи сега. Ще поговорим за всичко това по-късно.

Сара признателно затвори очи.

— По-късно — съгласи се шепнешком.

Ноа остана до леглото ѝ през цялата нощ и едва не се скара с
дежурната сестра, която му предлагаше да си отиде у дома и да остави
персонала да се погрижи за Сара. Когато тя на следващата сутрин се
събуди, първото, което видя, бяха светлокафявите очи на Ноа, които я
гледаха напрегнато.

— Изглеждаш ужасно — прошепна тя, оглеждайки наболата му
брада, измачканите дрехи, несресаната коса. Лицето му бе набраздено
от дълбоки линии, които по-рано не бе забелязала.

— Много благодаря — провлачи той. — Радвам се, че отново
ставаш нормална.

Тя се надигна в леглото, свивайки се малко от болката в главата.

— Не исках така да го кажа — извини се безсилно. — Просто
изглеждаш уморен. Откога си тук?

— Откак те приеха, преди около осемнайсет часа.

— И през всичкото това време съм спала? — попита тя
недоверчиво.

— Събуди се за няколко минути, но през останалото време беше
в безсъзнание. Това обаче не е изненадващо. В спешното отделение ти
биха конска доза успокоителни.

Тя за опит вдигна ръка към главата си.

— Бях ранена, нали?

— Куршумът одраска главата ти.

— Помня. Аз бях ранена, а ти ми се караше.

Той трепна вътрешно. Как можеше от всички ужасни неща да е запомнила точно това?

— Бях разтревожен за теб. Не трябваше да рискуваш така живота си.

— Не можех да оставя Гизела да те убие — възрази тя и затвори очи: — Ще се бием ли сега?

Той взе ръката ѝ.

— Няма.

Сара не отвори очи, но успя да се усмихна.

— Радвам се.

За момент и двамата замълчаха.

— Да.

— И всичко мина добре?

— Да.

Отново тази лека усмивка.

— Щастлива съм за теб, Ноа. Знам колко много значеше това за теб.

Ноа трябваше да призове на помощ цялата си воля, за да не ѝ се развика. За да не ѝ каже, че проклетата корона не струва пукната пара в сравнение с нейния живот. Но тя вече достатъчно бе преживяла. Той замълча.

— Сестра ти беше тук почти през цялата нощ — съобщи ѝ след малко. Отиде вкъщи да приготви закуска на Кевин и да му каже, че ще се справиш.

— Дженифър е била тук?

— Да, с нейния приятел, как му беше името...

— Браян — прошепна тя.

— Аха. Мисля, че тя има нещо да ти казва във връзка с това.

Устните на Сара трепнаха в доволна усмивка:

— Мисля, че би трябвало... Какво стана с Питър? — попита тя.

— Има си доста неприятности, но властите вземат предвид начина, по който се прояви накрая. Струва ми се, че ще се отърве с доста лека присъда.

— Добре. Той всъщност не беше чак толкова лош. Чу ли какво е направил Малкълм с него?

— Той ни разказа.

— Забравих да попитам... На кого е оставил Малкълм всичките тези пари?

— На музея за изкуства „Метрополитън“ — отвърна Ноа нехайно.

Сара отвори очи.

— Шегуваш се! Той нямаше никакво чувство за благотворителност.

В очите му проблясна пламъче.

— Мотивите му нямат нищо общо с човеколюбието, любов моя. Условието е част от тези милиони да се използват за построяване на едно ново крило на музея в памет на Малкълм Бренд.

Сара въздъхна:

— Той все още се опитва да си купи уважение. Колкото и да беше умен, Малкълм така и не разбра, че това е нещо, което трябва да се заслужи.

Ноа долови тъгата в гласа ѝ и потърси нещо, което би я накарало да се усмихне.

— Донесъл съм ти подарък.

Тя го погледна недоверчиво.

— Последния път, когато ми донесе нещо, беше един малко неприличен костюм за крадене. Тръпки ме побиват, като си представя какво ще измъкнеш сега от ръкава си.

Ноа взе от масата една книга и я пусна в скута ѝ.

— Реших, че може би ще искаш нещо на четене, докато те измъкнем оттук.

Сара взе книгата.

— Много мило от твоя страна — благодари безизразно. После видя корицата и очите ѝ се разшириха: — Новата книга за Джейк Хоук! Отгоре на това, сигналното копие. — Погледна го подозрително. — Откъде си я взел?

Той сви рамене.

— Не се безпокой, не съм я откраднал. Случайно познавам автора.

— Ти познаваш Макс Райдър? Защо не си ми казал по-рано?

— Малко е сложно.

— Ти познаваш създателя на Джейк Хоук. — Сара въздъхна щастливо. Очите ѝ засияха и от тях изчезна сянката на болка. — Как мислиш, дали бих могла и аз да се запозная с господин Райдър?

Той потърка брадичката си, сякаш обмисляше идеята.

— Бих казал, че това може да се уреди. — После реши, че моментът е сега или никога, пое дълбоко въздух и довърши: — Всъщност, ти вече го познаваш.

Сара се вторачи в него, опитвайки се да разбере. Докато го гледаше как се изчервява, прозрението бавно изплува.

— Това си ти, нали? — попита тихо. — Ти си Макс Райдър. — Намръщи се. — Но ти ми каза, че Ноа Уинфийлд е истинското ти име.

— Истинското е. По професионални причини трябваше да използвам псевдоним. — Той приседна на ръба на леглото и хвана ръцете ѝ. — Подписал съм договор, че след като напусна армията, няма да пиша за преживяванията си там. Въпреки че книгите за Джейк Хоук са измислица, трябва да призная, че те се основават на истински случки. Моето име не трябва да се появява на корицата, за да нямам неприятности.

Сара за момент се замисли върху това.

— Ти си Джейк Хоук, нали, Ноа?

Той стисна зъби.

— Има ли значение, ако Джейк и аз притежаваме някои общи качества?

Тя го погали по бузата.

— Винаги съм мислила, че вие двамата с Джейк имате много общо. Предполагам, това е причината никога да не съм те възприемала като обикновен крадец. — Усмихна се. — Нищо чудно, че нещата между нас станаха толкова бързо. Ти имаше голяма преднина.

— Каква преднина? — повдигна той вежди.

Сара се засмя тихо и притисна устните си към неговите, подчертавайки отговора си с целувки:

— Бях очарована от Джейк Хоук, още преди да се запозная с теб. Като че ли беше изпратил второто си аз да проправи пътя.

Той я прегърна, гледайки я напрегнато.

— Помня, веднъж ти каза, че никоя жена не би могла да живее с този човек.

— Джейк има доста трески за дялане — съгласи се тя. — Но си мисля, че ако има достатъчно време, би могъл да бъде опитомен.

Ноа се засмя.

— Познаваш ли някоя толкова смела жена, че да се заеме с тази работа?

Сара се замисли и очите ѝ светнаха игриво.

— Може и да познавам. Зависи какво предлагаш.

Пръстите му обхванаха кръста ѝ.

— Какво ще кажеш за цял един живот с откровено уморен бивш офицер от военното разузнаване, превърнат в писател, който има намерение да скандализира нашите деца, като при всеки удобен случай отнася майка им в леглото?

— Като за начало не е лошо — отвърна тя и палецът ѝ описа неговите усмихващи се устни. — Деца ли каза?

— Искам всичко, Сара — каза той дрезгаво. — Теб, пълна къща с деца... По дяволите, дори куче. Искам ние да сме едно семейство.

— Обичам децата. Винаги съм си представяла, че един ден ще имам голямо семейство. Може би някое от тях ще стане художник. Или писател. — Сара се усмихна: — Разбира се, накрая може да се окаже, че цялата къща е пълна с малки банкерчета.

— Ако приличат на теб, няма да имам нищо против — обеща той. — Значи ще се омъжиш за мен?

— Ако ще имаме всичките тези деца, мисля, че ще е в реда на нещата.

През тялото му се разля облекчение и той я целуна гладно. Не можеше да повярва на късмета си.

Когато блажената целувка най-после свърши, Сара отметна глава и го погледна.

— Ноа, ще напишеш ли за всичко това?

— Вероятно. Ще излезе страхотна история. Макар че издателят ми сигурно ще бълва змии и гуцери, като види ръкописа.

— Наистина ли? — попита тя любопитно. — И защо?

Той ѝ се усмихна.

— Какво ще кажеш, ако следващото приключение на Джейк Хоук има щастлив край?

Сините ѝ очи погълнаха изсечените черти на мъжа, когото обичаше — мъжът, който прекалено много години бе живял с

опасността и интригите като единствени свои спътници.

Сара обви ръце около врата му и лицето ѝ се озари от ослепителна усмивка.

— Ще кажа, че е крайно време.

Издание:

Автор: Джоан Рос

Заглавие: В клопка

Преводач: Катя Георгиева

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Коломбина прес“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: „Балкан прес“ ЕАД

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-706-042-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/929>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.